

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 65

Dijous, 13 de novembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 45, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

d'avaluació ambiental dels plans i programes (debat de totalitat) (tram. 200-00046/08) p. 3

Proposició de llei

del Consell de Garanties Estatutàries (debat de totalitat) (tram. 202-00051/08) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00157/08) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00158/08) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre el suport al tercer sector social (tram. 300-00159/08) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica (tram. 300-00156/08) p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00125/08) p. 45

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 302-00126/08) p. 52

Moció

subsegüent a la interpel·lació del Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 302-00127/08) p. 57

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00128/08) p. 60

Moció subsegüent

a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 302-00129/08) p. 65

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 45.2

La sessió suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident, dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

d'avaluació ambiental dels plans i programes (debat de totalitat) (tram. 200-00046/08)

Ho fem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'avaluació ambiental dels plans i programes. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. M'agradaria començar... –honorable president, honorable president–, per constatar que avui aprovem una llei important que ens permetrà avançar cap a la sostenibilitat d'una manera més ferma al nostre país. Vostès saben que la matriu ambiental té una estructura, una forma i una funció. No és immutable, per descomptat. Està sotmesa a intervencions humanes; en el cas de la Mediterrània, pràcticament són mil·lenàries. I també a variacions i disfuncions naturals, que es van produint en molts contextos determinats. Però és evident que hi ha una interrelació entre la intervenció humana i les dinàmiques naturals, i que aquestes no són neutrals, és a dir, es produeixen una sèrie d'elements que afecten indubtablement la natura. Quan les intervencions no obeeixen a objectius preestablerts o no s'integren correctament en els primers estadis de la presa de decisions territorials, urbanístiques o sectorials, és quan es produeixen disfuncions ambientals i, per tant, és quan afecten la qualitat de vida de les persones.

És evident que el destinatari directe d'aquesta llei no és ben bé la ciutadania, però ells en seran els principals beneficiats, perquè gràcies a la implementació d'aquesta llei les decisions de planificació i programació de totes les administracions hauran de comptar des de l'inici amb un pla amb efectes ambientals.

En aquesta presentació els parlaré per què és una norma necessària, dels criteris que han portat a la seva redacció, dels trets essencials, de la seva estructura, de l'àmbit de l'aplicació i de les funcions dels òrgans im-

plicats. Els faré una síntesi del procediment d'avaluació ambiental de plans i programes, per demostrar que ni allargarem els terminis de les decisions de la planificació ni incrementarem els recursos del Departament de Medi Ambient per a la seva implementació.

Per què és una norma necessària? No podem amagar els avenços clars del país en la restauració d'una matriu ambiental històricament menystinguda. Però també són ben evidents encara els efectes d'aquesta persistent negligència. Avui encara tenim aqüífers sobreexplotats o contaminats, fragmentació dels espais lliures, contaminació per partícules i òxids de nitrogen, emissions excessives de CO₂. Estic convençut, doncs, que es tracta d'una qüestió que cal abordar amb perspectiva històrica, resolent una qüestió cultural pendent.

Avui ningú no qüestiona que l'estructura, la forma i la funció són tres paràmetres essencials per al disseny territorial urbà, o simplement d'un producte qualsevol. En canvi, encara no hem integrat amb prou determinació el fet que la matriu ambiental també requereix la definició d'objectius ambientals preestablerts, i també paràmetres imprescindibles per al seu bon funcionament. Avui ningú qüestiona que el patrimoni històric és un valor que cal preservar, integrar i restaurar, i en canvi, el patrimoni natural encara no té la mateixa consideració. Per contra, la matriu ambiental i el patrimoni natural són factors essencials per donar suport a les xarxes discontinues que acullen tant la xarxa urbana, com la de comunicacions, com l'energètica, que són a la vegada tractades sectorialment i que massa vegades no tenen els efectes sinèrgics i acumulatius que generen les seves interrelacions sobre la base ambiental que les acull, que és igualment necessària per a una articulació racional, efectiva, i també cultural i estètica del territori.

En el cas que ens ocupa, no partim de zero; des de fa vint-i-cinc anys comptem amb l'avaluació ambiental de projectes. Però la norma que avui els presento és necessària fonamentalment perquè els procediments d'avaluació ambiental de projectes que apliquem des de fa més de vint anys són limitats i no ens ajuden prou a prevenir els efectes ambientals de les decisions de transformació del territori. Fins a l'any 2006, la ponència ambiental de Catalunya va formular centenars de declaracions d'impacte ambiental, i aquestes declaracions, de ben segur, van permetre executar infraestructures de tota mena, reduir els seus impactes sobre el medi, escollir alternatives de menor incidència i proposar mesures correctores i compensatòries per aconseguir reduir l'afectació de les espècies, dels ecosistemes, per preservar els recursos naturals..., en definitiva, per atenuar els efectes ambientals de les nostres decisions en el desenvolupament humà.

El nostre model a l'hora del desenvolupament urbà, ens diuen els geòlegs i els urbanistes, ha consumit quantitats excessives de sòl, que és un actiu ambiental no renovable. Hem conformat un sistema urbà caracteritzat per la dispersió de funcions especialitzades sobre el territori. El treball, la residència, el comerç i l'oci obliguen les persones, i especialment, en molts casos, les dones mares de família, a moure's amb vehicle privat per manca de serveis públics. Així, doncs, el mo-

del d'inserció territorial de les activitats incrementa les necessitats de mobilitat i la dispersió de les funcions, i també dificulta les possibilitats de relació a través de transport col·lectiu.

Per tant, com a resultat ambiental, ens porta a un major consum de combustibles, més contaminació atmosfèrica, i a la reducció de la biodiversitat, així com, en molts moments determinats, noves fragmentacions territorials, després ben difícils de recosir. I, no ho oblidem, aquest model ambientalment insostenible també perjudica molt la nostra economia, perquè, per exemple, la mobilitat insostenible de persones i de mercaderies encareix els costos de les empreses o les emissions excessives de CO₂, que obliguen l'Estat espanyol a comprar drets a tercers països, un alt cost econòmic que podia haver estat invertit en la modernització de l'economia catalana.

I és per totes aquestes raons que ens convé més que mai abordar conjuntament la crisi ambiental i la crisi econòmica des de la mateixa perspectiva, mesurant molt bé quins seran els efectes ambientals de les nostres decisions des del primer estadi en què les prenem.

La competitivitat del país, inserit en el marc europeu, s'ha de plantejar des d'una perspectiva sostenible, com ho estan fent ja les economies alemanya, francesa o britànica, evidentment des d'òptiques diferents, però es tracta d'un canvi de perspectiva. Es tracta d'incorporar els criteris i els objectius ambientals en la primera fase de les decisions, en la planificació. Per fer-ho, l'avaluació d'impacte ambiental de projectes resulta insuficient, perquè, un cop s'ha pres la decisió de fer, per exemple, una carretera, l'avaluació d'impacte del projecte no ens permet raonar si aquesta carretera era el millor o si, en canvi, calia fer, en comptes d'una carretera, un tren o un altre sistema de comunicació. Aquestes són decisions que cal avaluar ambientalment des d'una fase anterior, des d'una fase estratègica, que és la confecció dels plans territorials o sectorials.

Així, doncs, la raó de ser fonamental d'aquesta llei és incorporar a totes les decisions de planificació de les administracions públiques del Govern i dels ens locals la reflexió dels seus efectes ambientals, perquè es considerin les alternatives de pla o de programa no només que produeixin menys efectes negatius ambientalment, sinó que també aportin solucions per millorar les actuals condicions i, alhora, que assegurin assolir objectius precisos de futur. És per aquesta raó que..., de vegades en parlem, que de l'avaluació ambiental de plans i programes també en diem «avaluació ambiental estratègica».

Alhora, hi ha dues raons jurídiques que ens acompanyen: una, la Unió Europea, amb la Directiva 2001/42, i l'Estat espanyol, que en va fer la transposició corresponent l'any 2006 fent una llei de bases, llei de bases d'obligat compliment però en la qual nosaltres hem d'intervenir i hem de modificar per totes aquelles coses que deriven, justament, de les nostres competències que tenim en aquest sector, en aquest àmbit del medi ambient.

Pel que fa als criteris seguits en la redacció de la norma, lògicament hem partit de la directiva i de la llei de bases

i, alhora, s'ha inspirat en documentats treballs de dret comparat, recollint les indicacions simplificadores de l'equip redactor. El més important és que s'ha fet una lectura absolutament catalana de la llei.

Mirin, senyores i senyors diputats, la principal diferència en l'àmbit d'aplicació de la norma estatal i la que els presento avui és que l'Estat no ha d'avaluar plans territorials ni plans urbanístics, perquè aquestes no són competències seves. Aquestes són competències nostres, així com molts altres plans sectorials: equipaments comercials, infraestructures de transport, etcètera.

És per aquesta raó, ja, que vam acordar amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques aplicar l'avaluació ambiental als plans territorials, mitjançant un decret, a tots els plans urbanístics que s'aproven a través del reglament d'urbanisme, i també als plans sectorials importants. Fruit del treball conjunt, PTOP - Departament de Medi Ambient i Habitatge, s'han tramitat o s'estan tramitant ja, amb aquest treball previ avaluador, 9 plans territorials parcials o plans directors territorials, 35 plans i programes sectorials, 24 plans directors urbanístics i a l'entorn de 400 plans d'ordenació urbanística municipal, així com altres plans derivats.

Les lliçons apreses amb aquesta intensa experiència, durant aquests tres anys, han estat el criteri fonamental de la redacció de la norma. Com que l'experiència ha estat tant de l'òrgan ambiental com dels departaments promotors de plans i programes, portem, per tant, un text molt preparat, molt debatut. Els passaré a explicar alguns dels seus trets fonamentals.

La norma, doncs, regula la intervenció de les administracions públiques implicades, atenent a la responsabilitat compartida pels diferents actors, però donant molta importància a la responsabilitat ambiental d'aquell que la promou. Aquesta és una qüestió fonamental. Entenem que la magnitud de la crisi ambiental a què ens enfrontem i la dimensió dels canvis en les pautes d'ocupació i intervenció en el territori i el medi que s'han d'abordar no poden ser assumides per un sol departament del Govern. Els exemples del Pla de mitigació del canvi climàtic o del Pla de protecció atmosfèrica mostren una acció conjunta de responsabilitat ambiental del Govern..., que s'han de seguir amb decisions ambientalment escrupoloses.

Per aconseguir aquesta finalitat, la norma ha concebut l'avaluació ambiental com un procés viu, que dura tota la vida útil de la confecció i execució del pla, i també preveu mecanismes de col·laboració entre el promotor i l'òrgan ambiental. Tot plegat es pot fer, s'ha de fer, integrant les actuacions en els mateixos processos previstos en la tramitació de cada tipus de programa i, alhora, simplificant el procediment.

Si hem dit que la responsabilitat ambiental del promotor és un dels pilars de l'avaluació ambiental, l'altre és la participació pública en la decisió. Fins ara, els processos de decisió de la planificació contemplaven la informació pública de la proposta del pla abans de la seva aprovació. L'avaluació ambiental de plans i programes introdueix un element de participació pública des de les fases més inicials de cada un dels plans.

Un tercer aspecte directament relacionat amb els anteriors és la nova concepció del paper de l'Administració ambiental.

La llei, doncs, s'estructura en quatre capítols i tres annexos, als quals cal afegir set disposicions addicionals i tres de finals. El capítol primer determina l'objecte de la llei i defineix els principals conceptes utilitzats, amb tota precisió. El capítol segon delimita les funcions dels diversos agents –és a dir, el marc competencial– que actuen en el procediment d'avaluació ambiental dels plans i dels programes. El capítol tercer, procediment d'avaluació d'ambiental de plans i programes, que ve completat per l'annex 2, desenvolupa el procediment d'avaluació ambiental de plans i programes, així com el contingut dels diversos documents que són preceptius en cada un d'ells. El capítol quart conté les previsions relatives al seguiment ambiental dels plans; en aquest sentit, assigna el seguiment al promotor, amb la participació i supervisió de l'òrgan ambiental.

D'entre les disposicions addicionals de la llei cal destacar la segona i la tercera les quals, juntament amb l'article 11.3, estableixen els mecanismes d'articulació en el cas de concurrència de diferents tipus d'avaluacions ambientals o bé de diferents plans i programes. Aquests mecanismes van adreçats a garantir la coherència entre les diverses avaluacions i evitar-ne duplicitats o repeticions.

Així mateix, cal fer un esment especial de l'addicional cinquena dedicada a la versió ambiental del planejament urbanístic. És destacable la integració al Departament competent en matèria d'urbanisme en tot el procediment d'avaluació ambiental des de l'inici. Així, durant la tramitació de l'avanç dels plans urbanístics ha de lliurar a l'òrgan ambiental un informe urbanístic i territorial que inclogui la valoració de l'adequació de l'avanç de la legislació urbanística a les directrius del planejament territorial i els criteris de desenvolupament urbanístic. En tot cas, tot aquest procediment ha de fer que les articulacions i les modificacions vagin incardinant-se en tot moment i que per tant no es produeixi cap mena de disfunció.

L'article 6 de la llei exclou expressament de l'avaluació ambiental els plans i programes financers i pressupostaris, així com aquells que tenen a veure amb la protecció civil en cas de supòsits d'emergència.

La llei alhora estableix el procediment d'avaluació ambiental, el qual s'ha d'integrar en els distints procediments sectorials a què estiguin sotmesos els diversos plans i programes. D'acord amb això les organitzacions sectorials han de recollir el procés d'avaluació ambiental.

Esquemàticament, aquest procediment es pot sintetitzar en quatre fases. En l'etapa inicial de l'elaboració del pla de programa el promotor presenta a l'òrgan ambiental un informe de sostenibilitat ambiental preliminar amb la caracterització del futur pla de programa, la seva diagnosi, les propostes i els criteris. L'òrgan ambiental, després de consultar les administracions públiques i si s'escau amb el document públic afectat, emet el primer document de referència. Aquest document de caràcter

públic determina a partir d'un informe de la sostenibilitat ambiental el resultat de les consultes i recull totes aquelles qüestions inicials.

La segona fase, evidentment, incorpora una informació pública durant quaranta-cinc dies i una consulta a les administracions.

La tercera fase compren els tràmits finals del procés d'aprovació del pla i programa.

Per una altra banda, evidentment, s'ha d'acompanyar tot això, en la seva darrera fase, amb l'execució i el seguiment del pla, que contempla diferents fases.

Cal afegir que el model d'avaluació ambiental adoptat per aquesta llei és sensiblement similar a l'adoptat amb anterioritat per al planejament urbanístic amb caràcter provisional. Acabo, senyor president. Incorpora els molts aspectes positius que he mostrat, en corregeix d'altres, i en desenvolupa plenament.

En definitiva, aquesta llei és un instrument imprescindible per a considerar la disponibilitat, el racional i la garantia de la qualitat dels recursos naturals, així com la necessitat de considerar les millors solucions, no només per la minimització de l'impacte sobre la matriu ambiental, sinó per assolir els estàndards de qualitat ambiental futura.

Amb aquesta presentació, senyores i senyors diputats, espero ressaltar la importància d'un projecte de llei que avui els presentem, avalat, com els he comentat, ja per una positiva experiència en la seva aplicació, que conté les aportacions acordades amb els principals actors, i que amb les seves aportacions estic segur que encara serà un projecte molt millor quan surti d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar posicionament els grups parlamentaris, i, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, certament aquesta és una llei important i és un pas endavant des de la perspectiva de la preservació del medi ambient i des de la perspectiva de la sostenibilitat. L'avaluació estratègica, per bé que és un mandat, com diu el conseller, no en el seu caràcter estratègic, però sí que l'avaluació ambiental és tota una realitat des de fa molts anys en aquest país i ha donat fruits. També ha portat en la seva tramitació, doncs, moltes vegades, problemes o demores i més endavant en volem parlar, però en qualsevol cas el balanç és nítidament positiu i per tant aquesta llei és un pas endavant.

Nosaltres creiem que hauria de ser..., i les esmenes i després faré una mica de referència cap a on orientarem les nostres aportacions en aquest text legal, creiem que, doncs, hauria de ser d'entrada, un valor important, un pas endavant important en aquesta preservació del medi

ambient, i un pas endavant des d'una altra perspectiva. I val a dir que en aquest país hem tingut algunes experiències que no han acabat de rutllar prou perfectament, des de la perspectiva del que seria la cultura de la prevenció. I després també m'hi voldré referir, no?

I hauria de ser sobretot –i això és el més substantiu i és on tenim..., entengui, el conseller, més dubtes–, doncs, un canvi substancial, profund, un canvi cultural, un canvi qualitatiu de profunditat, l'aplicació d'aquesta llei, perquè no és una llei menor, no? Per tant, en cap cas nosaltres entenem que l'avaluació estratègica, l'avaluació de plans i programes, diguem-ne com vulguem, no és només un tràmit més en un reguitzell de tràmits administratius concatenats d'una o altra manera, sinó que és un canvi, en els fons, de cultura, un canvi de manera de fer, de manera de planificar, de manera d'entendre, doncs, com fem els plans i programes, incorporant la sostenibilitat de bell antuvi, en el mateix disseny dels plans. Per tant, això ens sembla important.

Hauria de ser també... –i ho dic en condicional perquè està per veure que siguem capaços tots plegats de fer-ho així, i més particularment qui té major responsabilitat, que és, doncs, la pròpia conselleria–, hauria de ser un pas endavant en la integració de certes tramitacions ambientals. I també aquí hem de fer el *mea culpa*, i nosaltres l'hem fet, jo mateix l'he fet des d'aquesta tribuna. En aspectes d'integració ambiental no tenim experiències del tot reeixides, però aquesta llei també si ens la volem mirar en positiu –i nosaltres ho hem fet– també és una oportunitat des d'aquesta perspectiva, no?

I el que no hauria de ser de cap manera... –i això sí que volem deixar constància, doncs, en aquest inici de tramitació d'aquesta llei, d'una de les preocupacions, tal vegada la principal preocupació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, crec que pot ser compartida per la resta de grups–, el que no hauria de ser és un allargassament gratuït dels terminis de tramitacions al si de les administracions, en aquest cas dels plans i dels programes, bé siguin del propi Govern de la Generalitat o bé siguin dels ens locals. Seria preocupant, seria greu, que aquesta llei acabés portant un efecte pràctic, estic segur que no desitjat i estic segur que també, evidentment, que cal un temps per fer les avaluacions correctes, però en qualsevol cas de la lectura de la memòria se'n desprèn, doncs, la preocupació al si del mateix Govern, de diferents departaments, de dir: «Ei, compte que segons com fem...» I val a dir que el text ha millorat, des del primer esborrany fins al que ha entrat en aquesta cambra, s'han fet esforços: hi han aportacions interessantíssimes de l'Agència Catalana de l'Aigua, del Departament, crec, d'Agricultura..., d'intentar comprimir al màxim la tramitació interna per no allargar tràmits, per no duplicar determinats tràmits que en el primer esborrany feien.

Per tant, aquest és un progrés que ha fet dintre el Govern i que nosaltres intentarem que en seu parlamentària, doncs, encara s'avanci més. Que sobretot això, que té una part positiva, que volem deixar molt clar que no esdevingui un fre, un alentiment gratuït, innecessari, exagerat en el que són les tramitacions administratives.

Què més ens preocupa d'aquesta llei? I ho dic per posar-me en el capítol d'allò..., de fet estic anunciant quines seran les nostres esmenes parcials, perquè hem deixat clar i en aquest tràmit ho deixem clar que no hem presentat conscient i deliberadament una esmena a la totalitat, la qual cosa vol dir que compartim la bondat del projecte de llei.

Què més ens preocupa d'aquest text? Home, una mica la lectura de la memòria que acompanya la llei denota de fet una cosa que ja sabem i que ho hem constatat manta vegades en diferents àmbits, no? Que és aquesta sensació que hi ha un govern molt de compartiments estancs: que tants caps tants barrets, en certa manera. I això es nota i s'acusa molt i es veu molt nítidament, molt clarament en la tramitació, no? I dol veure una mica que els diferents departaments s'han aproximat a aquesta llei una mica més des de la perspectiva d'allò del *qué hay de lo mío*, que no pas des d'una visió compartint l'esperit que hi ha de fons en el que és l'avaluació estratègica, l'avaluació ambiental estratègica, no?

Alguns exemples que jo crec que retraten molt béquina és aquesta posició. Home, el Departament de la Vicepresidència diu: «No, escolti, que la Presidència no estigui a Medi Ambient, sinó a Presidència, i la Vicepresidència la tingui jo.» El Departament d'Agricultura: «No, que hi hagi paritat entre el Departament de Medi Ambient i la resta de departaments.» El Departament de PTOP fa una proposta..., ei, interessantíssima des de la nostra perspectiva, diu: «Home, en els casos de tramitacions urbanístiques per què no aprofitem ens que ja tenim, com les comissions d'urbanisme, per poder fer...?», que ja són plurals, que ja hi han tots els departaments, que ja tramiten plans urbanístics. Per què no aprofitem per fer els òrgans competents per poder fer aquestes avaluacions ambientals, amb les reformes que calguin?, i no ens caldria fer més estructures, no ens caldria dinamitzar, no ens caldria crear més burocràcia, i permetin-me l'expressió, a l'entorn del compliment que, hi insisteixo, és bona en si mateixa i persegueix un fi lloable que nosaltres compartim, no?

Per tant, de la lectura de la memòria se'n desprèn aquests riscos, se'n desprèn aquesta visió segmentada, compartimentada, de dir, escolta, una mica... O altres departaments, el Departament d'Agricultura, doncs, en determinats moments diu: «Escolti, exclouin determinats plans; algun per inexistent, d'altres perquè ho diuen directives comunitàries, com el tema de regs o aquells que estan suportats amb fons comunitaris, que estan per directives...» Per tant, el que nosaltres intentarem en aquest tràmit és essencialment mirar que les tramitacions siguin el màxim de simples possibles, el menys burocratitzades possibles, el menys allargassades possibles. Que això que és bo en si mateix, que és avaluar estratègicament des de la perspectiva ambiental els plans i programes del Govern i de les administracions d'aquest país, perquè majoritàriament aquesta llei afecta les administracions més que no pas directament, indirectament afecta el conjunt del país i els ciutadans, no?, però intentar que aquesta llei, que és bona en si mateixa, que persegueix un fi lloable, insisteixo que compartim, no esdevingui un tràmit més, «farragós», d'allargar exageradament els tràmits. Per tant, és

en aquesta direcció, és en aquesta direcció on aniran, doncs, el gruix de les nostres esmenes.

Un altre..., un altre departament que també en aquesta línia de tants caps tants barrets, els d'Interior volen excloure, i així ho manifesten a la memòria, doncs, tot el que són els plans de protecció civil. És clar, està bé que ens proposin aquesta llei, però, és clar, si un llegeix tot el que han anat dient tots els departaments, resulta que els d'Agricultura volen excloure uns plans, els d'Interior uns altres, els de PTOP uns altres. Compte que no es quedi sol, conseller, amb un orgue..., doncs, que se li escapin per aquí, per allà, doncs, la resta de departaments.

Per tant, les nostres esmenes aniran en aquesta intenció de corregir aquestes possibles disfuncions d'intentar, en la mesura que en siguem capaços, perquè ho fem evidentment des de fora i des d'una responsabilitat parlamentària, home, que hi hagi una visió més global, que hi hagi més transversalitat, que és el gran repte de les polítiques ambientals des del Departament de Medi Ambient, des de la seva gènesi. Des de la seva gènesi –el gran repte és que sigui veritablement transversal, aquesta cultura de la sostenibilitat, de la prevenció–, doncs, aquesta llei ens ofereix una nova oportunitat i ens ho volem mirar, conseller. Li he subratllat alguns aspectes potser no del tot positius, però ens ho volem mirar en positiu.

Per equilibrar la intervenció, no entenguin el fet que no hem presentat una esmena a la totalitat com un xec en blanc. Per favor no ho interpretin així. És un vot de confiança, ho és, certament, però és una no-esmena a la totalitat; és a dir, és... No el votarem perquè no es vota formalment en el tràmit parlamentari la tramitació d'aquesta llei, o dit al revés, no ens hi oposarem, però entenguin que aquest suport, no sé si la paraula més apropiada és que ve condicionat, però sí que pretén ser capaç de canviar aquelles coses que són certament millorables, algunes de les quals les comparteix el Grup de Convergència i Unió amb d'altres departaments i d'altres, evidentment, amb el propi Departament de Medi Ambient.

Per tant, en cap cas interpretin que la nostra no-presentació d'una esmena a la totalitat és allò, doncs, un xec en blanc, que ens sembla bé. Val a dir que aquesta és una directiva comunitària; això també dóna menys marge. Hi ha un moment en els debats de Medi ambient que quan diu: «No, és que això és la transposició d'una directiva comunitària», s'acaba el debat; s'acaba..., i l'assumim, la fem nostra, com ha de ser. Nosaltres intentarem fer-hi totes aquestes aportacions en aquesta direcció que li he esmerçat per tal, doncs, que aquesta llei, que arriba un pèl tard –ja fa quatre anys que hauria d'estar transposada al nostre ordenament jurídic–, doncs, val més que arribi; ara que ha arribat li donem la benvinguda, i sobretot que sigui útil a l'objectiu prioritari, a l'objectiu principal que persegueix, que és que fem una planificació, doncs, més acurada, més respectuosa, en definitiva –aquella paraula a vegades tan gastada– doncs, més sostenible.

Compti amb nosaltres per fer-ho. I sobretot, des d'aquesta confiança, retornin-nos-la amb la flexibilitat,

doncs, a l'hora d'assumir aquelles esmenes que creiem que poden millorar la llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Honorable president... Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, pujo aquí, a la tribuna d'aquest Parlament, per parlar en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per expressar el nostre suport a la Llei d'avaluació ambiental de plans i programes.

Hi hauria un motiu que per si sol ja justificaria aquest suport, que seria el de donar compliment a la Resolució 70/VII d'aquest mateix Parlament, en el debat de política general, que instava el Govern a elaborar, doncs, aquesta Llei d'avaluació ambiental de plans i programes com a desplegament de la Llei estatal 69/2006 i, per tant, doncs, des d'un govern que compleix amb els mandats que li dóna aquest Parlament, doncs, seria suficient per recolzar aquesta llei. Però evidentment hi ha molts més motius que fan, al nostre grup, que recolzem aquesta llei.

La Generalitat de Catalunya ha estat tradicionalment una de les comunitats autònomes més avançades en l'aprovació de normativa en matèria ambiental. Sovint fins i tot ha anat al davant del legislador estatal, que com saben vostès té les competències per dictar-ne les bases, fins i tot, en el cas de l'avaluació ambiental, la Generalitat de Catalunya en fou un exemple en regular l'avaluació ambiental dels projectes d'infraestructures ja l'any 88.

Per tant, la normativa ambiental avui sabem que viu de fons europeus i també que l'avaluació dels projectes han passat d'un estadi més evolucionat, en què l'avaluació de les conseqüències ambientals, de l'actuació pública o privada no s'ha de produir a l'estadi de projecció de les infraestructures, sinó en un estadi anterior: a l'avaluació dels efectes ambientals dels plans o programes de les administracions públiques. No són ja les obres concretes dels poders públics, les actuacions singulars, les que han de ser avaluades, sinó que han de ser els mateixos plans dels poders públics, tant els plans sectorials d'infraestructures, comunicacions, regadiu, etcètera, com també els mateixos plans urbanístics que preveuen les infraestructures que realitzaran en el seu desplegament.

Per tant, avui l'avaluació ambiental puja un graó de la cadena, se situa en el primer moment de la presa de decisions, avaluant, doncs, en cadena aquestes decisions de poders públics: avaluació a la planificació, avaluació a la projecció, avaluació en l'execució i manteniment de l'actuació pública.

La Llei de plans i programes que avui debatem segueix aquesta línia. És una llei dictada a l'empara de la directiva de plans i programes i també de la Llei de bases estatal 9/2006. Per tant, considerem que és una llei ne-

cessària, és una llei que s'ha d'aprovar per tal de crear el seu propi mecanisme d'avaluació ambiental, ja que el joc de bases estatal i desplegament comunitari la fan necessària. Però el que és més important, essent una llei necessària creiem que necessita que sigui aprovada aviat, ja que també és cert que l'avaluació ambiental avui és una realitat en el si del comportament de les nostres administracions públiques, i, per tant, la llei vindrà a donar tot el rigor i tota la seguretat jurídica a l'actuació dels poders públics. Cal no oblidar que el termini de transposició de la directiva comunitària està esgotat i, per tant, que la directiva n'és d'aplicació directa.

D'altra banda, també cal tenir present que la Generalitat ja havia començat a actuar sobre la matèria. Així mateix en la Llei d'urbanisme, però en especial en el reglament que desenvolupa aquesta llei d'urbanisme, es començaren a establir noves bases pel que fa al planejament territorial i urbanístic. Calia, doncs, una llei que determinés amb caràcter general l'avaluació ambiental per a tots aquells instruments de l'Administració amb repercussions sobre el medi i no limitant-se, per tant, a la planificació territorial i urbanística.

És una llei que, com deia el conseller, n'ha desenvolupat els trets essencials que nosaltres considerem positius. No els repetiré, però molt sumàriament: la responsabilitat compartida dels diferents actors; l'avaluació continuada; la col·laboració estreta entre totes les administracions actuant; la concentració d'actuacions i simplificació de procediments, i la integració del procés ambiental en tot el procés d'elaboració dels plans i programes.

És el repte, doncs, de qualsevol legislació nova, encara que necessària en el segle XXI, que sigui una legislació moderna, àgil i que tingui instruments flexibles i dinàmics i que, de cap manera, pugui ser entesa –i aquesta no ho és– com un fre a l'activitat econòmica i menys en moments de crisi com la que vivim. Per tant, creiem que és i serà una legislació poc obstructionista, amb terminis curts, amb mecanismes de solucions fàcils. Cal trencar, doncs, els mites que la legislació ambiental pugui ser vista com aquest caràcter obstructionista al desenvolupament de les economies i els territoris.

En aquest cas ens trobem, doncs, amb una llei completa i àmplia, que recull procediments, terminis, silencis, però que entenem que són necessaris tots aquests elements per poder funcionar. També fa esment, i en fem esment, a la necessària simplificació dels tràmits en la línia que té el Govern d'alleugerir els procediments administratius, establint els terminis de tots els tràmits, reduint la durada dels terminis, establint efectes positius al silenci quan sigui possible, especificant la possibilitat de continuar les actuacions.

Aquests són, doncs, els reptes de les legislacions ambientals del segle XXI, i creiem que aquesta Llei de plans i programes en serà un exemple. Estem segurs que el text del projecte de llei i les aportacions que puguin fer els diferents grups d'aquest Parlament aniran en aquest sentit i faran que assolim aquests objectius.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, primer de tot voldria saludar els membres del departament que avui han vingut, doncs, a seguir la llei, perquè sou els primers que heu volgut tirar endavant aquesta llei i posar-hi el màxim èmfasi possible.

De fet, avui donem el tret de sortida a aquesta llei d'avaluació de plans i programes, que podem qualificar com una llei eminentment tècnica, procedimental, perquè, de fet, és una transposició europea que el que fa és augmentar els estàndards d'obligat compliment en termes mediambientals. Però, amb tot, jo també diria que, a part d'aquest component tècnic, doncs, hi ha un component més ideològic, que és el fet de tenir més centrat en el debat polític com a tema important, doncs, aquesta qüestió de sostenibilitat ambiental; per tant, també hi ha un component més ideològic.

En qualsevol cas, el que pretén aquesta llei és que en tots els projectes urbanístics, en tots els plans sectorials es tingui en compte tota una sèrie d'aspectes, com, per exemple, els temes energètics, temes de recursos hídrics, temes de residus o altres temes d'interès mediambiental; per tant, aquesta és una bondat de la llei.

A més, des del nostre grup trobem interessant que aquesta normativa s'apliqui ja en una fase inicial dels projectes. Per què? Doncs, perquè si s'han de fer canvis no suposi un entrebanc de temps o d'esforç econòmic per al promotor del projecte. En tot cas, els plans i programes que es veuran sotmesos a aquesta llei són instruments de planejament territorial, com els plans directores urbanístics; instruments de planejament urbanístic, com els POUM o els plans parcials; plans i programes sectorials, des d'agricultura, indústria, comerç, turisme, transport, mobilitat, temes relatius a medi ambient evidentment, telecomunicacions, etcètera; també altres coses com ara plans i programes de protecció de riscos ambientals o bé la modificació de plans i programes que siguin fonamentals en aquest àmbit.

En qualsevol cas, també la llei regula quin ha de ser el contingut d'aquests projectes, d'aquests documents que s'han presentat, que es presentaran a l'òrgan ambiental, quins han de ser els requeriments ambientals. De fet, el que fa és clarificar, és donar seguretat jurídica, la tramitació normativa de molts processos..., d'alguna manera ens fem al dia en aquest aspecte.

En el redactat concret de la llei, també el que es planteja és que s'ha de facilitar a l'òrgan promotor, sigui qui sigui, privat o públic, el compliment de la normativa, i en aquesta qüestió creiem que no és anecdòtica, des d'Esquerra ho considerem molt interessant i també, doncs, voldríem fer dues consideracions. D'una banda, s'han de posar els mecanismes perquè aquesta llei que avui donem via, donem camí a la tramitació no es visqui com un endarreriment en els processos. I, per tant, que,

d'alguna manera, jo com a alcaldessa sé perfectament quins són els processos urbanístics i mediambientals i sé com en són de feixucs, doncs, d'alguna manera que això no es visqui com un entrebanc més, sinó al contrari. I, per tant, s'han d'esmerçar els esforços i els recursos humans i materials perquè no sigui un aleniment en la tramitació, per tal que, d'alguna manera, en un moment com el que avui vivim, que no hi ha precisament un dinamisme econòmic, industrial o en l'àmbit residencial, doncs, que això no es visqui com un aleniment més.

Per altra banda, també intrínsec en aquesta llei, hi ha la qüestió de la coordinació interdepartamental. A ningú no se li escapa –no s'ha de ser massa espavilat, per veure-ho– que aquesta llei vincula, doncs, molts departaments, especialment l'àmbit de política territorial i l'àmbit de medi ambient i habitatge. Per tant, la coordinació entre aquests dos departaments és clau.

En la fase final d'aquest procés hi ha el tràmit de memòria ambiental on l'òrgan competent haurà de donar, finalment, el vistiplau als plans i programes, i, en tot cas, si no s'adeqüen, aplicar les mesures correctores per donar llum verda als documents concrets.

En conclusió, per Esquerra aquesta normativa el que pretén bàsicament és familiaritzar tota la ciutadania, els poders públics, Generalitat, Parlament, ens locals, quan actuen com a promotors en l'avaluació ambiental i tot el que se'n deriva. Hem vist com a molt interessant el que planteja la llei en el sentit que el promotor pugui introduir propostes, suggeriments que facilitin aquest tràmit de..., per part que la decisió d'òrgan ambiental, doncs, sigui com més acurada possible. També planteja que s'aprofitin les sinergies i l'intercanvi de coneixement entre els dos agents. I està previst un banc de dades d'avaluació ambiental per tal de disposar de la informació, de la documentació que genera tota aquesta tramitació i fer-la accessible a tots els agents implicats. També es preveu l'elaboració de guies metodològiques i instruccions tècniques per facilitar, doncs, l'execució d'aquest procés.

Per tant, la qüestió fonamental d'aquesta llei és com s'aplica. D'alguna manera, en aquesta llei partim d'un avantatge, i és que com que ja s'aplica la normativa estatal, doncs ja tenim molta experiència acumulada. Per tant, ja hi ha una translació empírica, això pràcticament no ens passa sovint amb les lleis que aprovem aquí al Parlament, de tal manera que ja s'han pogut veure, doncs, si hi han hagut disfuncions o no, i, en tot cas, les bondats de l'aplicació concreta.

De fet, l'any 2007, que va ser el primer d'aplicació durant tot l'any d'aquesta normativa estatal, ja hi ha hagut 1.082 informes preceptius, des de POUM, plans parcials..., i, per tant, molts documents ja han passat aquesta avaluació.

En tot cas, avui donem el tret de sortida en aquesta tramitació parlamentària, que encara, doncs, podem polir durant el tràmit parlamentari per part, doncs, dels grups polítics, per part dels grups parlamentaris i arran de les compareixences que es puguin anar desenvolupant.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, fa només dues setmanes que en aquest Parlament veiem una llei, que era la de política industrial, que en principi res té a veure amb la que ens ocupa avui, però que tenia una característica que els grups de l'oposició vàrem denunciar molt fermament, i era que darrera d'aquesta llei de política industrial s'amagava un cert intent del departament competent en intentar estendre els braços del seu departament cap a les competències d'altres departaments.

En una primera lectura d'aquesta llei per una persona que potser no està perfectament introduïda en aquesta matèria, el primer que pot semblar d'aquesta llei és, precisament, que és una llei similar en benefici del Departament de Medi Ambient. És a dir que el Departament de Medi Ambient, d'alguna manera, pretén estendre les seves competències sobre tots aquells plans i programes que s'elaboren no només per qualsevol departament de la Generalitat, sinó fins i tot dels ajuntaments.

La realitat no és aquesta. La realitat no és ni molt menys aquesta. I per això en aquella llei, la de política industrial, vàrem presentar una esmena a la totalitat i en aquesta no ho hem fet. No ho hem fet per diversos motius, però, entre altres coses, perquè aquesta és una llei necessària, és una llei que sorgeix d'un manament d'una directiva europea, com ja s'ha esmentat, i també tenim, que s'ha aplicat amb caràcter supletori, una llei de l'Estat que actua com de bases. I, per tant, també ja tenim un guia, tenim una orientació, i, a més a més, hi ha una experiència en l'aplicació dels manaments d'aquesta llei.

L'objectiu principal d'aquesta és, com ja s'ha dit reiteradament, la introducció d'aquestes consideracions ambientals en les eines de planificació de l'Administració fonamentalment, els plans i programes. I, per tant, preveure els efectes ambientals per anticipat; és a dir, fer-ho ja des d'una forma estratègica. Per tant, aquest projecte de llei és un projecte que dóna resposta a un manament de la Unió Europea, però també dóna resposta al creixement de la sensibilitat ambiental que impregna la nostra societat, a la necessitat d'anticipar les repercussions sobre el medi i també a preveure les actuacions que minimitzin els impactes sobre el medi ambient.

A part, tenim l'altra experiència, i val la pena diferenciar-ho, de les declaracions d'impacte ambiental que afecten projectes concrets. Parlem d'una avaluació ambiental que afecta la planificació estratègica i no aspectes concrets, i, per tant, crec que és bo esmentar-ho per deixar-ho també clar, que ve a complementar una altra legislació ambiental que hi ha en funcionament des de força anys.

Val a dir que la part més important, el gruix més important del contingut de la llei s'adreça a intentar resoldre un dels principals problemes que hi veiem i que ja ha

estat esmentat per part d'altres diputats. I és que s'intenta integrar, aquest nou procediment d'avaluació ambiental, en procediments ja existents per tal d'intentar conjugar aquesta necessitat de donar resposta a les necessitats ambientals, amb la necessitat també d'intentar evitar que hi hagin dilatacions de terminis en els tràmits administratius d'aquests plans i programes.

Aquest, per nosaltres, és el principal perill que té aquesta llei: el que pugui provocar dilatacions, retards importants en la tramitació de les eines de planificació. I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres intentarem, a través de les esmenes parcials, en la mesura del possible, intentar corregir aquesta situació, intentar assegurar que no es produeixin retards a causa d'aquesta tramitació.

Li hem de dir que els retards poden venir motivats per diversos aspectes, no? El primer és el propi d'un nou tràmit; tot i que hi ha una certa experiència, el fet que sigui un nou tràmit pot originar dilatació dels tràmits, per un costat, però, per un altre costat, creiem que l'excés de regularització que hi ha en la mateixa llei i l'excés de parametrització de tots i cadascun del passos que ha de donar aquesta avaluació ambiental, també, poden ser causa de conflicte i també poden acabar causant retards.

Permetin-nos que en posem un exemple pràctic. Hi ha un element, que és el de la decisió prèvia, que s'introdueix amb la voluntat d'evitar que determinats plans i programes o determinades modificacions de plans i programes sense incidència ambiental no es vegin en l'obligació de redactar aquest document d'avaluació ambiental i, per tant, d'entrar en tot aquest procediment. Hi ha aquest tràmit, que s'anomena «de la decisió prèvia», que sí que la llei que preveu que l'Administració té un termini d'un mes per resoldre-la, però també hem de dir que hi ha el silenci administratiu negatiu, i, per tant, pot fer que la decisió prèvia s'allargui. I, per tant, podria ser considerat una bona eina, en principi, *a priori*, però nosaltres creiem que no ho és. I més quan després encara s'introdueix un altre precepte, que és un procés previ per eximir de la decisió prèvia. És a dir que hi ha un primer procés per dir: «Escolti'm, no sabem si hem de demanar la decisió prèvia o no hem de demanar la decisió prèvia, després la decisió prèvia i, finalment, si s'ha d'adoptar l'avaluació ambiental.»

Per tant, en definitiva, creiem que el conjunt del projecte de llei dicta un procés massa particularitzat, excessivament recargolat i, fins i tot, allò, en clau una mica d'anècdota, quasi, quasi, l'únic que trobàvem a faltar era que el mateix projecte de llei digués ja el cos i tipus de lletra amb què s'havien de redactar les avaluacions ambientals o els informes que s'havien d'elaborar.

Per tant, l'eficàcia i l'eficiència de l'Administració seran els principis que guiaran les nostres esmenes i serà l'objectiu que perseguirem en el tràmit parlamentari per tal que surti aquesta llei del Parlament amb les millors condicions possibles d'aplicació i amb les menors repercussions sobre les administracions que en puguin resultar afectades.

Però permetin-me tres aspectes diferents que crec que val la pena esmentar, uns de més importants, d'altres segurament són detalls, però que considerem important esmentar-los; n'afegiré un quart que m'acaba de venir ara mateix al cap, fruit de les intervencions dels altres diputats.

I aquest quart, que és pel qual començo, és amb referència a la participació dels altres departaments, amb allò de: «¿Qué hay de lo mío?», no?, intentant, cadascú, protegir les seves competències o les seves àrees afectades per aquest projecte de llei. Jo crec que ben bé això no és d'aquesta manera, eh? —no és d'aquesta manera.

Efectivament, el medi ambient ha de ser una qüestió transversal, absolutament, de tots els departaments, però també val a dir que en els primers esborranys d'aquest projecte de llei s'ampliava el camp d'aplicació respecte d'allò que diu la Unió Europea i respecte d'allò que diu la llei de bases estatal, s'ampliava a altres camps. I precisament les actuacions dels departaments han estat fer veure al Departament de Medi Ambient que aquella previsió d'ampliar-ho, per exemple, a la ramaderia, o, per exemple, l'aqüicultura em sembla que era un dels altres dels sectors que inicialment hi estava inclòs i que després s'ha acabat retirant, doncs, intentar fer veure al departament que aquests sectors havien de quedar necessàriament exclosos de l'abast d'aquest projecte de llei.

Per tant, jo crec que no s'ha actuat tant en el sentit que cadascú ha anat a defensar allò seu, sinó que ha anat a defensar allò seu perquè hi havia una motivació específica, no? Primera qüestió.

Segona qüestió: home, no ens sembla prudent la redundància, i m'explicaré. És a dir, home, que s'hagi de fer una avaluació ambiental estratègica dels plans que ja tenen per objecte realitzar un tràmit ambiental, ens sembla que s'escapa del que seria optimitzar els tràmits administratius i els tràmits propis dels plans i programes. Per exemple, els plans en zones de protecció especial de l'ambient atmosfèric, que són plans ambientals..., doncs, ens sembla perfectament redundant que s'hagi d'elaborar una avaluació ambiental sobre aquests plans que tenen per objecte l'ordenació ambiental; o els plans d'ordenació ambiental de les antenes de telecomunicacions: si el mateix pla ja té un objecte ambiental, sembla redundant haver d'elaborar una avaluació ambiental d'un pla d'aquestes característiques.

Dues qüestions més. Home, ens ha sobtat, i per això ho diem, que en els tràmits hi hagi una reserva a favor de l'Administració actuant, que, si el temps cau durant el mes d'agost, els tràmits es poden allargar un mes. Escolti'm, per l'Administració el mes d'agost és perfectament hàbil, i, per tant, entendríem que aquesta reserva es fes quan hi hagués exposicions públiques i, per tant, els ciutadans haguessin de tenir accés a determinada informació, però no ho entenem quan és un tràmit propi de...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...l'Administració –acabo de seguida, senyor president–, que hagi de reservar-se el mes d'agost.

Em salto la darrera opció, i, per acabar, permeti'm, senyor conseller, honorable conseller, que el felicit, perquè per fi ens arriba un projecte de llei del seu departament que no contempla expropiacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres pensem que amb l'avaluació ambiental de plans i programes estem segurament amb un treball que està encara en una fase incipient, perquè és una matèria en què hi ha moltes persones i entitats, col·lectius que ho tenen molt treballat i que tenen molt clar per on han d'anar les coses –i un exemple, doncs, seria, entre altres, les persones que aquí ens acompanyen, de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat–, però, en general, hem d'adonar-nos que no existeix encara una assumptió generalitzada de la necessitat de canviar, d'adaptar-se a noves formes de treballar i analitzar la realitat quan es planifica, quan es fan plans. I també les intervencions al llarg d'aquesta sessió crec que ho revelen, això, perquè hi ha aquesta tendència a la mirada de la burocràcia de l'entrebanc, quan no és això, és senzillament un canvi en les pautes de treballar. Crec que el mateix debat evidencia aquesta dificultat d'assumpció generalitzada que només el temps i la bona feina superaran.

Perquè l'objecte d'aquesta norma és, precisament, actuar quan planifiquem i programem actuacions que des del primer moment veiem que podran tenir una incidència ambiental i que són actuacions impulsades tant pels poders públics com per la iniciativa privada, si finalment allò ha de ser objecte d'una aprovació per part d'una administració pública. Aquesta és una novetat introduïda en aquesta llei catalana respecte a les previsions que tenim avui en la llei estatal, i em sembla prou interessant.

I és prou interessant també entendre el procés d'on ve tot això, com hem arribat fins aquí, com hem arribat a veure, a percebre la necessitat d'avaluar ambientalment quan es planifica i quan es programa i no després. Per què? Doncs, tot això va començar, com a mínim normativament –perquè prèviament hi havia hagut els seus anys de reflexió–, amb una directiva europea de l'any 85 que ens va introduir les avaluacions d'impacte ambiental en els projectes. Amb aquesta idea es tractava de detectar i corregir totes les repercussions sobre el medi ambient que té una determinada obra. I per això en aquells moments es va començar a exigir que tot projecte tingués un estudi d'impacte ambiental que s'avaluava i donava lloc a una avaluació d'impacte ambiental. I això és el que es va anar fent a partir d'aquells anys, doncs, cada cop que hi havia un projecte, eh?: un pro-

jecte d'una carretera, una línia d'alta tensió, un transvasament d'un riu, la instal·lació d'una central elèctrica... En aquests casos l'estudi d'impacte ambiental obligatori analitza la capacitat del territori per admetre aquella obra, si hi ha altres alternatives o no, quina és la més viable, quines emissions es provoquen, per exemple, quins residus genera, quines interaccions pot provocar, i a partir d'aquí es decideixen les mesures preventives o correctores que s'han d'adoptar per evitar aquests impactes. Així és com va començar tot això.

Però cal dir –i crec que és interessant veure aquest procés– que ja l'any 85 s'havia iniciat la reflexió –però aleshores la comunitat en general no es va veure amb cor de posar-ho en marxa– que havíem de corregir no ja quan estem pensant un projecte, sinó anticipar-nos als problemes i, per tant, prevenir per evitar el deteriorament de l'entorn que pot provocar un determinat projecte. Aquí la idea central, doncs, és que cal pensar quan es planifica, quan es programa. I planificar significa decidir models, i fins i tot qüestionar-se'ls, i fins i tot parlar i pensar en «l'alternativa zero», que en diem, que és l'alternativa que allò que ens estem plantejant no s'arribi a fer, quins serien els efectes que això no es fes. Per tant, és aquesta altra cultura d'anticipar-se el màxim possible a la decisió que podem veure que té una incidència ambiental.

I és amb aquesta perspectiva que ja l'any 2001 ens apareix una nova directiva europea que imposa la reflexió ambiental quan es fan, precisament, plans i programes, de manera que en tot pla i programa dels previstos en la directiva –i ara tinguem-ho clar, a Catalunya dels previstos en l'annex 1 d'aquesta llei, i a banda dels supòsits, cas per cas, que també trobem en l'annex 2–, en aquests casos cal fer una avaluació ambiental que se l'ha anomenat «estratègica», perquè és diferent d'aquestes avaluacions d'impacte ambiental clàssiques, que ja sí que tenim interioritzades, dels projectes, que se n'ha dit també «preventiva», perquè té aquesta idea d'anticipar-nos el màxim possible a la reflexió sobre la incidència ambiental que podrà tenir una determinada decisió.

I fixem-nos que això s'està fent sota un criteri d'eficiència, contràriament al que de forma gairebé prefixada molts plantegen. És sota un criteri d'eficiència, perquè, en la mesura en què la tasca preventiva sigui ben feta, s'evita que eventuais impediments per a l'execució d'una previsió del pla es detectin quan ja no hi som a temps, quan ja estem en fase d'execució, i no abans. Per tant, es tracta de detectar les coses quan encara som a temps de reaccionar. És un criteri d'eficiència, el que ens està imposant la Unió Europea, en el seu moment, amb la directiva, i el que recull aquesta llei ara catalana.

Aquesta llei munta un esquema que, molt resumidament, seria: al començament dels treballs de planificació o programació que fa un promotor públic o privat, ha de presentar el que en diem un «informe de sostenibilitat ambiental» preliminar; això en donarà lloc a un que anomenem «document de referència» per part de l'Administració ambiental; quan s'aprovi inicialment el pla ja hi ha d'haver l'informe de sostenibilitat ambiental, que té en compte aquest document de referència,

i tot això culmina amb una memòria ambiental, que és pactada entre promotor i Administració, introduint-nos aquí també..., i per part de la Unió Europea obrint un nou camí en la forma, certament innovadora, de relacionar-se administrat i Administració. Perquè això no és comú en el nostre sistema, que està molt basat en una actuació imperativa de l'Administració i una actuació de receptor, més de receptor, de l'administrat. No, aquí la mateixa llei planteja que la memòria ambiental és fruit d'un acord entre aquestes dues parts. No només es permet aquest acord, sinó que tot plegat es basa en aquest acord.

La memòria ambiental, per tant, és una idea suggeridora i innovadora que també trastoca, d'alguna forma, les formes administratives de funcionar que tradicionalment hem aplicat. I això penso que és suggeridor i interessant i que hem de treballar perquè realment funcioni.

Tot aquest esquema, finalment, finalitza amb una resolució del departament que per temes de seguretat jurídica crec que està justificada, que diu: «Sí, aquesta memòria ambiental que ha presentat el promotor, que reflecteix l'acord que hi ha hagut entre promotor i Administració, és realment el que havíem pactat, el que havíem acordat.» I amb això es tanca aquest procediment.

Crec que és prou lògic, que s'entén, que és transparent, a més. Per tant, diria que està bé; el contingut de la llei, amb aquest esquema que planteja, està bé, sense negar que probablement hi ha coses que podem millorar en el tràmit parlamentari, que podem clarificar, que podem simplificar. I, com saben, a això hi estem oberts.

Crec que no es pot desconèixer que un dels efectes transcendents de la norma es donarà en els plans urbanístics. I aquí vull deixar clar que la llei no ha volgut sacsejar les previsions que teníem en la legislació urbanística sobre quin tipus de plans s'havien de subjectar a l'avaluació ambiental estratègica; manté el que vam introduir ja en la Llei 10/2004, que modificava la llei de 2002, i que, a més, és divertit veure com a l'any 2002 la nova Llei d'urbanisme ja parlava d'informes ambientals, però ningú sabia què volien dir en aquells moments. Què és informe ambiental? A tothom li sonava d'alguna cosa, que sí, que Europa demanava això, i que, per tant, s'havia d'incloure..., però ens en recordem perfectament que ningú sabia ben bé de què parlàvem quan dèiem l'informe ambiental. Doncs bé, tot això, en aquests anys, s'ha anat aclarint. Hi ha hagut cada cop més gent que s'ha anat especialitzant en això. Cada cop és més fàcil de comprendre aquesta lògica que els deia que hi ha al darrere de la normativa europea.

És evident que un dels reptes que hem de tenir per aquesta introducció de noves pautes que significa la mirada ambiental, quan fem planejament, passa també perquè millorem i anem prefixant indicadors i bases d'anàlisi que ens permetin fer una bona feina. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Jo crec que aquí és fonamental donar reconeixement a la gent que treballa en guies metodològiques...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell Nadal

...en difusió –acabo, senyor president–, jornades de formació..., tot aquest treball imprescindible perquè es produeixi aquest procés d'interiorització d'una qüestió que encara és nova. També necessitem noves fórmules organitzatives, segur, per agilitzar tràmits i circuits. Segur que no és fàcil, però és un repte que em consta que hi ha un equip de gent il·lusionada treballant-hi.

Per tant, ara, des del Parlament ens toca també, en el mesura del possible, treballar-hi, amb aquesta il·lusió, per tots plegats confluïr amb l'objectiu comú que Catalunya faci unes bones avaluacions ambientals estratègiques, avaluacions ambientals de plans i programes.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, honorable conseller..., bé, jo crec que després de tot el que han dit els companys d'altres portaveus parlamentaris, doncs, poca cosa queda a dir; però, lògicament, com ja he dit altres vegades, hi han alguns punts que sí que volem remarcar en aquesta llei.

El primer que hem de dir és que lògicament, aquesta llei no la fem perquè ens vingui de gust, la fem perquè és necessària, però també perquè ens ho diu la directiva i és una transposició de la Unió Europea. Per tant, el primer que hem de remarcar és que és necessària, sí; la fem des de Catalunya, sí; però és evident que forma part d'un bloc normatiu, un bloc normatiu que es desenvolupa a la Unió Europea, a la legislació estatal de 2006, i, en aquest cas, a la llei que hem de desenvolupar a Catalunya.

Nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat precisament per això, perquè no tindria sentit bloquejar un bloc normatiu necessari, que considerem necessari i que, a més a més, ve marcat per una directiva europea, no? Per tant, no té cap sentit presentar una esmena a la totalitat i per això no ho hem fet.

Ara bé, evidentment, treballarem en el tràmit parlamentari amb algunes esmenes i amb uns punts concrets que a continuació explicaré. Hem de ressaltar dos punts, crec, molt positius d'aquesta normativa, tal com està ja redactada. Un d'ells és l'èmfasi que es posa, no només en l'elaboració i l'aprovació dels plans, sinó en el seguiment. És a dir, jo crec que és important que tinguem en compte que no només és prou important que s'inclougui des de l'elaboració, des dels inicis dels plans, que és veritat que és important, la pròpia aprovació que té sentit, però també el seguiment. És a dir, el seguiment d'aquest impacte mediambiental, jo crec que és important. Jo crec que és un itinerari que tanca un cicle important de consciència a nivell d'administracions i a nivell de promotors privats.

Per altra banda, també volem destacar un altre concepte que creiem molt positiu d'aquesta normativa que és el concepte de coresponsabilitat. És a dir, el concepte de coresponsabilitat de les administracions públiques i, com deia, del promotors privats. És a dir que totes les administracions implicades de forma transversal en projectes que tinguin impacte mediambiental han de ser conscients que totes elles formen part d'un tot, formen part d'un itinerari mediambiental, i, per tant, totes elles han de tenir aquesta coresponsabilitat. Ens sembla que és un concepte molt a tenir en compte, no només en aquest camp, sinó en general en l'àmbit de l'Administració pública.

En definitiva, com hem defensat moltes vegades des de Ciutadans, a la ciutadania el que li ha d'importar és que funcionin bé les coses i que els serveis tirin endavant. I, per tant, la col·laboració entre administracions, la coresponsabilitat entre administracions de diferent color polític, de diferent àmbit territorial, és important. I, en aquest cas, lògicament, si a més ve marcat per la Unió Europea, encara és més important, no? Per tant, des de l'ens local fins a la Unió Europea que hi hagi una clara línia de coresponsabilitat ens sembla molt important en el camp del medi ambient.

Per altra banda, també, nosaltres hem de dir que lògicament estem d'acord que per fi tinguem una normativa, no?, que tingui en compte aquesta regulació, com deia abans, de tot aquest camí, des dels propis inicis. Jo crec que ja ho ha dit algun altre portaveu. És molt important que a l'hora d'elaborar ja els propis plans i programes, des del bon començament tingui ja aquesta sensibilitat. Sensibilitat que costa, costa una mica, de vegades que la pròpia societat l'apliqui, i que, sobretot a l'àmbit privat, doncs, es tingui en compte, però jo crec que cada cop aconseguim més que a Catalunya, doncs, això sigui una realitat. I jo crec que, avui dia, podem estar bastant satisfets, comparat amb anys enrere, de quina situació tenim de la consciència i la sensibilització, no només de la ciutadania sinó, ho torno a dir, també, dels promotors privats.

Però sí que hem de dir, també, la línia que marcàvem d'esmenes, de quina línia portarem. Home, jo crec que, lògicament, crec que amb sentit comú altres portaveus ja ho han dit. Està clar que a tothom se li encén una petita alarma, tenint en compte els precedents, no ho cenyiré només a aquest govern, però sí vull dir-ho que especialment amb aquest govern, però també ha passat amb altres governs i altres administracions, però concretament amb aquest govern, hi ha una sensació generalitzada a Catalunya, quan un parla amb empresaris, quan un parla amb sindicats, quan un parla amb agents socials, que la burocràcia de vegades ens menja, no? I hi havia algun portaveu que deia que no podem encendre les alarmes d'entrada, de la burocràcia, que això és un tràmit necessari –evidentment que és un tràmit necessari. El que hem de tenir molt en compte és que estem per servir a la ciutadania i aquests agents que lliurement, doncs, creen llocs de treball, treballen, defensen aquests interessos dels treballadors.

Per tant, el que demanaria jo i amb el que treballarà el nostre grup amb aquestes esmenes, és que, si us plau,

siguem molt conscients des de bon començament que aquests plans, aquests informes d'impacte mediambiental, mai poden ser una trava major per als agent socials i per als agents econòmics. Jo crec que això és una cosa que hauria de tenir en compte tothom. Jo penso que tots els grups parlamentaris. No és una qüestió ja ideològica, és una qüestió de funcionament.

I, en aquest camp, ho torno a dir, aquest govern... –i és una llei, evidentment, no és només per aquest govern, però, ho torno a dir–, un té la sensació moltes vegades, a l'hora de parlar amb els agents, que hi ha una sensació de fred, no? I, per tant, nosaltres volem posar molt a sobre la taula aquest tema a les nostres esmenes. I, també, per què no dir-ho?, en el Govern que li tocarà aplicar d'entrada aquesta llei, si tot s'aprova com s'ha d'aprovar. Doncs, que doni bon exemple d'entrada, que no creï recel entre els agents, sinó que, a l'inrevés, vegin molt importants aquests informes mediambientals i ho vegin com una qüestió de millora i de qualitat a l'hora de tenir en compte aquests projectes de cara a l'avaluació ambiental.

I en aquesta mateixa línia, doncs, jo crec que hauríem de parlar... No sé quin portaveu..., no sé si era el senyor Espadaler, no sé qui ho ha dit, que parlava d'integració, o era el senyor Rodríguez, no me'n recordo. En qualsevol cas, estic molt d'acord amb aquestes afirmacions, és a dir, parlar d'integració. És a dir, de clarament de no dispersar aquesta burocràcia que parlem, aquesta tramitació. Jo crec que en tots els camps, no només en aquest –ho torno a dir. Hem parlat i tenim sobre la taula el tema de la dependència, que és un tema on nosaltres, i crec que la ciutadania en general, demanem finestretes úniques, demanem claredat, demanem que la tramitació no ens mengi. Per tant, en aquest camp, també treballarem a les nostres esmenes per la integració de la tramitació. És a dir, jo crec que és important que els ciutadans i que els agents tinguin clar que tots aquests tràmits, ho torno a dir, se'ls ha de fer pedagogia, que són necessaris, que són bons per a la nostra societat, i, sobretot, que no els portarà ni els comportarà cap fre.

I, en aquest sentit, he de dir també que no és gratuït el que jo els deia d'aquest govern. Jo crec que tenim exemples a sobre la taula, dintre..., fins i tot amb divergències importants, dintre dels membres del Govern, de planificacions que les qüestions mediambientals han frenat. I, per tant, jo els demanaria, concretament a vostè, conseller, i a tot els grups que donen suport al Govern, que no fem del medi ambient una religió. És a dir, el medi ambient és un paràmetre fonamental per a la nostra societat –fonamental–, però no creem més religions. És a dir, no fem un laïcisme mediambiental. És a dir, jo defenso el laïcisme institucional, però precisament per això no volem crear dogmes entorn a cap paràmetre. I ho torno a dir, el medi ambient és un paràmetre fonamental. El nostre Grup, des de Ciutadans, hi donem suport. I es demostra amb les nostres votacions i amb la nostra activitat a la Comissió de Medi Ambient i en aquest Parlament.

Ara bé, de veritat, jo crec que hem de ser conscients que res és absolut. I li ho demano especialment a aquells grups que són especialistes en el fet de posar fre a deter-

minats projectes. Jo crec que hem de fer equilibris, i en aquest equilibri, un dels paràmetres és el medi ambient, però hi han paràmetres d'eficàcia, hi han paràmetres de qualitat dels serveis, de les infraestructures pels ciutadans. Per tant, no fem absolutisme mediambiental. Podríem dir-ho així, si em permeten l'expressió, amb tots els respectes. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., absolutisme. No s'espantin, escolti'm! No passa res, tu! És que aquí no es poden dir termes..., vostès estan tot el dia encunyant termes de qualsevol tipus, i ara no podem dir aquí «absolutisme mediambiental». (*Remor de veus.*) Doncs, sí, escolti'm, no m'estic referint..., és absolutament democràtic parlar de coses absolutes. És un terme absolutament reconegut per l'Acadèmia, absolutament.

Per tant, si em permeten, jo acabaria dient que crec que és un projecte absolutament necessari. Crec –absolutament, ho crec– que és un projecte molt a tenir en compte sobretot d'aquesta pedagogia que hem de fer des de la política; però, sobretot, ho torno a dir, també els demanaria flexibilitat, als grups que donen suport al Govern i al mateix Govern, a l'hora de fer esmenes en el sentit que garantim aquesta integració de tramitació, que garantim l'eficàcia i l'agilitat de l'Administració.

Jo crec que amb aquest punt de millora guanyarà molt aquesta llei. Jo crec que tots els grups hauríem de treballar en aquesta línia. Estic convençut que molts grups d'aquesta cambra i sobretot, per al que he sentit a les intervencions, estarem d'acord a treballar en aquesta línia, i estic convençut que el conseller prendrà bona nota d'això per al tema que parlem i sobretot també, per què no dir-ho?, perquè en altres ocasions, en altres temes –també ho hem de dir, conseller– vostè ha rebut amb bones..., amb molt bones intencions les nostres esmenes i ha recollit aquestes esmenes en els seus projectes.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades, i honorable conseller.

El president

Té la paraula per a la..., no, perdó..., ja s'ha acabat.

Per tant, i entenent que no hi ha esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació

Proposició de llei

del Consell de Garanties Estatutàries (debat de totalitat) (tram. 202-00051/08)

I, per tant, passàrem al següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Aquesta proposició de llei és fruit de la iniciativa legislativa del conjunt dels grups parlamentaris. La diputada il·lustre senyora Lúcia Santos, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha estat designada per la ponència per fer-ne la presentació. D'acord amb l'article... (*Veus de fons.*) No..., senyora Santos, pot fer la presentació.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les salutacions també al president, al senyor Pere Jover, president del Consell Consultiu que ens fa l'honor d'acompanyar-nos en aquest tràmit i en aquest acte.

Bé. A partir del text articulat que va entrar el Govern en aquesta cambra, es constituí la ponència conjunta que ha debatut i ha formulat, segurament, durant massa temps, la proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries, que ara sotmetem per a la seva admissió a tràmit. Iniciem, doncs, el debat d'una norma de desenvolupament bàsic de l'Estatut, que troba el seu fonament en l'article 76 de l'Estatut, que institueix el Consell de Garanties Estatutàries com la institució de la Generalitat que vetlla perquè les disposicions de la Generalitat s'adeqüin a l'Estatut i a la Constitució, i que ha de substituir totalment l'encara vigent Consell Consultiu.

Però és una institució nova, perquè així ho determina i en resulta de l'amplitud i capacitat d'autogovern i del sistema institucional de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya, i de les que aquest Estatut atribueix de bell nou al Consell de Garanties.

El caràcter innovador comença pel mateix nom que li atribueix l'Estatut: Consell de Garanties Estatutàries, que és una manera de precisar millor les seves funcions de bon començament. Consells consultius existeixen en totes les comunitats autònomes, tal com en disposem nosaltres, però, en el nostre cas, el terme és i era equivocat.

En altres autonomies, el Consell Consultiu corresponent compleix, principalment, *mutatis mutandis*, funcions semblants a les que pot complir el Consell d'Estat, i que nosaltres tenim encomanades a la Comissió Jurídica Assessora. En el nostre cas parlem d'un òrgan diferent, que ja des del 1981 té encomanada, bàsicament, la missió de vetllar, durant la tramitació legislativa i amb caràcter previ, per l'adequació de les disposicions de la Generalitat a l'Estatut i a la Constitució, i dictaminar sobre els recursos d'inconstitucionalitat i els conflictes de competències. Per això li escau millor ser designat de garanties estatutàries, tot i les nominals evocacions històriques. Però no sols és el nom el que el converteix en una institució nova, sinó, sobretot, també, les seves funcions i atribucions és el que li donen un caràcter nou.

Aquesta llei té efectivament per objecte regular la composició i el funcionament del Consell de Garanties Estatutàries, l'estatut dels seus membres i els procediments relatius a l'exercici de les seves funcions, tal com ho feia més sumàriament el que regulava el Consell Consultiu. I en regular tots aquests aspectes veurem com la nova llei, seguint les orientacions de la tècnica i la sistemàtica legislativa actual, ha guanyat en extensió, és més completa i, per això mateix, necessàriament estructurada amb més precisió.

Hi ha hagut un treball previ de tots els grups que ens ha permès un grau d'aproximació suficient respecte a la concepció de la institució, però que hauré d'aprofundir en la tramitació que encara seguirà, així com un

consens suficientment ampli –com expressen en prova inversa les esmenes a la totalitat presentades– que ens permet defensar un text que, essent desenvolupament del mandat estatutari, sap alhora guardar els elements essencials de continuïtat institucional.

La llei compta amb un preàmbul, amb un capítol I, també, dedicat a les disposicions generals; amb un capítol II dedicat a la composició i funcionament, i amb relació al qual destacaria que el Consell de Garanties es proposa que estigui conformat per nou membres, amb un mandat de nou anys improrrogables com a expressió de la voluntat de garantir millor la independència dels consellers, que són anomenats entre juristes de reconegut prestigi i amb quinze anys d'exercici professional, que també és garantia de l'autoritat, de l'*auctoritas*, de què ha gaudit l'òrgan antecessor.

També es delimiten amb precisió en aquest capítol segon les causes d'abstenció i el règim d'incompatibilitats, així com el règim de funcionament, aspecte on es plasma de forma evident l'autonomia orgànica, funcional, i també pressupostària, de què gaudeix el Consell de Garanties Estatutàries.

El capítol tercer està dedicat a les competències del consell, que juntament amb el capítol quart, dedicat a la tramitació, són els que concentren el gruix dels elements que caracteritzen de forma més substantiva els trets del nou òrgan i l'impacte del nou Estatut. Aquí estariem parlant de les matèries que poden ser objecte de dictamen, com ara relació als decrets lleis i els decrets legislatius; parlariem també –i en tindrem ocasió de fer-ho més endavant d'una forma més extensa perquè segurament és el punt més controvertit– del caràcter d'aquests dictàmens. Alguns d'aquests dictàmens ara tenen, o tindran, caràcter vinculant. Són vinculants per mandat estatutari únicament aquells relatius a projectes i proposicions de llei del Parlament que desenvolupin o afectin drets reconeguts pels capítols I, II i III, del títol primer de l'Estatut.

La llei ha precisat, també, millor tot allò relatiu a l'adopció d'acords, els vots particulars; ha introduït la possibilitat de sol·licitar dictàmens subsegüents a un dictamen del consell i amb relació, doncs, a aquestes esmenes subsegüents al dictamen, per tant, amb una voluntat fortament garantista.

Pel que fa a la tramitació hi ha noves institucions legítimes per sol·licitar dictamen en determinats casos o amb relació a determinades matèries, com és el cas del Síndic de Greuges. I també, amb aquesta voluntat de seriositat i rigor, es demana precisar i motivar mínimament la contradicció que justifica la sol·licitud de dictamen.

Finalment, compta, la llei, amb quatre disposicions addicionals i quatre disposicions transitòries, de les quals voldria destacar l'especial cura posada en els aspectes de successió entre el Consell Consultiu i el Consell de Garanties, especialment pel que fa al personal, i les previsions, sempre complicades, per a les primeres designacions i posteriors primeres renovacions dels membres.

Finalment, s'estableix una disposició derogatòria mitjançant la qual es deroga totalment la Llei 1/1981, de 25 de febrer, del Consell Consultiu, institució que ha tingut i té una funció cabdal en el nostre sistema democràtic, en la seva tasca coadjuvant en la pulcritud de la funció legislativa del punt de vista estatutari i constitucional, i, en ocasions, també preventiva de conflictes.

Aquesta institució, el Consell Consultiu, que probablement, em temo, tindrà una de les seves darreres intervencions precisament en l'examen de l'adequació de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries a l'Estatut i a la Constitució, és de justícia –és de justícia– que li expressem un merescut reconeixement per l'autoritat que s'ha guanyat i la prudència en què ha sabut desenvolupar la seva tasca durant tots aquests anys. El nou òrgan que regula aquesta llei, el Consell de Garanties Estatutàries, gaudirà de tot aquest bagatge i disposarà d'un bon instrument, aquesta llei, per desplegar amb totes les garanties les seves competències i funcions.

En definitiva, estem davant d'una bona llei, que mereix un amplíssim suport d'aquesta cambra i que no desistirem a intentar aconseguir-lo.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb l'article 105 del Reglament del Parlament, passem a la defensa de les esmenes a la totalitat. Té en primer lloc la paraula per defensar l'esmena del Grup Mixt l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, ja som aquí un altre cop. Bé, jo crec que s'ha fet la presentació per part de la relatora de la ponència. Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat del Consell de Garanties Estatutàries perquè creiem... Primer hem de dir que –millor que creiem...– el Consell Consultiu ja ens semblava l'òrgan amb què havíem de treballar. Un consell consultiu és el que hem de tenir, i, per tant, el primer que hem de dir és que no trobem cap sentit més que un sentit polític, lògicament, més que jurídic i de garanties per fer un òrgan diferent al que teníem. Així de clar.

I això no és que ho digui jo, ho diuen alguns dels membres de l'antic Consell Consultiu, que han estat membres d'aquest Consell Consultiu, que, evidentment, defensen, doncs, la normalitat en què un òrgan ha de ser consultor, ha de ser un òrgan consultiu d'una cambra. I dic consultiu perquè, des del nostre punt de vista i el punt fonamental pel qual no podem tirar endavant, o no podem votar a favor d'aquesta llei –i ho dic d'entrada, perquè crec que és un punt essencial fins i tot amb l'esmena a la totalitat, fins i tot amb esmenes parcials–, no podem acceptar en aquest cas que un òrgan nou sigui consultiu i passi a ser vinculant. I després, ja hi entraré a continuació.

Hi han quatre punts per nosaltres fonamentals. El fonamental és aquest, n'hi ha tres que podrien ser més secundaris, que s'hi podria arribar a algun tipus d'acord –entenc que podríem parlar-ne–, però en aquest punt

essencial nosaltres... no podem mai votar a favor d'això. No hi podem votar a favor perquè considerem que és, a més a més, inconstitucional. És a dir, és un punt, des del nostre punt de vista, clarament inconstitucional. I els ho explicaré a continuació.

Aquesta llei, des del nostre punt de vista, es fa dintre del marc, o pensant amb un marc d'un estatut de Catalunya, un inicial estatut de Catalunya pensat que sigui una constitució de Catalunya, que queda esmenat el 30 de setembre, que després queda tot novament esmenat al Congrés dels Diputats, i que, a més a més, ara està sotmesa a set recursos d'inconstitucionalitat. Jo crec que és un procés clarament que demostra que l'inici d'aquest text, l'inici que tenien en ment aquells redactors d'aquell text, i fins i tot, no els diré el nom per mantenir el seu anonimat, però fins i tot algun dels diputats que formaven part d'aquella idea, doncs, diuen clarament que van haver d'inventar un nom –van haver d'inventar un nom– per al Consell de Garanties Estatutàries perquè no sabien com fer que aquell òrgan s'assemblés a un tribunal constitucional, no?

Per tant, jo crec que això, que és una realitat una mica inconfessable, però és la realitat, demostra que aquest òrgan ha estat creat i aquesta llei es tira endavant perquè es vol dotar un organisme que havia sigut consultiu, que havia fet una molt bona tasca a Catalunya, que és el Consell Consultiu, ara se'l vol dotar, en aquest cas, d'un caràcter vinculant per parlar de drets fonamentals. Això qualsevol constitucionalista que tingui present la Constitució, perquè, clar, si no la tens present ho puc entendre, però si la tens present, doncs, no hi dóna cabuda. Per què? Perquè, home, el consell mai pot condicionar el que pugui dir, primer, aquesta cambra.

Nosaltres creiem que l'article 152 de la Constitució parla precisament d'això, que nosaltres en aquesta cambra, que representa els ciutadans de Catalunya, tenim la capacitat de legislar allò que fa referència a les competències de Catalunya i que només el Tribunal Constitucional, com a òrgan, precisament, de garanties, pot condicionar *a posteriori* les normes d'aquesta cambra. En aquest sentit és absolutament impossible entendre aquest sistema constitucional amb un organisme només d'una comunitat autònoma que fa dictàmens vinculants pels drets fonamentals a Catalunya. Això és absolutament, des del nostre punt de vista, jo crec que impossible, diria, impossible d'entendre des del punt de vista constitucional. És la nostra opinió i així ho defensem.

I ho torno a dir, no som els únics, jo crec que no és casualitat que aquest tema, i com molts altres temes, doncs, estiguin sotmesos a recurs perquè la realitat és que vostès quan van pensar en aquell estatut, ho torno a dir, no estaven pensant a fer un estatut d'autonomia, estaven pensant a fer el més semblant a una constitució per a Catalunya i, per tant, havien de crear un organisme que fos diferent a l'actual Consell Consultiu.

En aquest sentit, des d'aquest punt de vista, lògicament, no podem deixar d'entrar en el que creiem que també és una qüestió inconstitucional, i per això està recorregut, i per això està el Defensor del Pueblo, també, en aquest tema defensant. No podem tenir drets diferents a les cartes..., en aquest cas els estatuts d'autonomia, res-

pecte a la Constitució espanyola. No podem tenir drets diferents, perquè, si una cosa garanteix una constitució, precisament, tradicionalment en el món constitucional, és la carta de drets i deures dels ciutadans d'un país. I, en aquest cas, el que no podem tenir són drets i deures diferents o específics per a Catalunya i no per a la resta d'Espanya. I no podem tenir drets i deures regulats, a més de forma vinculant, per un consell, com és el Consell, suposadament, de Garanties Estatutàries. Per tant, per nosaltres aquest punt és absolutament essencial.

Com veuen és un punt, creiem, ho torno a dir, inconstitucional i que jo crec que, lògicament, vostès ho saben perfectament, sincerament. Vostès ho saben perfectament. I la mostra que vostès saben perfectament que això és inconstitucional és que tenien parada la ponència del Consell de Garanties Estatutàries gairebé durant un any i de cop i volta quan sonen les campanes que s'acosta la sentència del Constitucional, de cop i volta, amb tràmits d'urgència, el Govern i Convergència i Unió es posen d'acord per tramitar amb caràcter d'urgència una llei que, precisament, no és urgent. Per tant, això demostra clarament que vostès el que volen és tenir una llei, encara que després sigui considerada inconstitucional, perquè així farem més soroll. Si tenim una llei, eh?, si quan tenim una llei que després es considera inconstitucional així farem més soroll. Aquesta és la filosofia d'aquesta cambra, sobretot dels grups que donen suport al Govern i en aquest cas amb la col·laboració de Convergència i Unió.

Per què? Perquè vostès el que volen és tirar endavant tots els projectes que es puguin al marge de la sentència del Constitucional, perquè ja vostès fan la tasca política, ho sentíem l'altre dia en declaracions de molts membres... Sí, senyora Simó, ja sé que a vostè no li agrada el Constitucional, però respecti una mica l'estat de dret, perquè, si no, no podem treballar. Vull dir, respecti'l, respecti el Constitucional. I si no li agrada, se'n va a les Corts i canvia la Constitució. El que no podem fer és, des d'aquí, voler canviar el sistema i tota l'arquitectura constitucional d'aquest país. I vostès pretenen, de forma unilateral, canviar l'arquitectura constitucional d'aquest país. I és la realitat.

I, escolti'm, jo no sé que no els agrada, a molts de vostès no els agrada, però, escolti'm..., ho torno a dir, la Constitució diu quins són els mecanismes per canviar-la. Vagin a les Corts, aconseguixin una majoria suficient i canviïn la Constitució. El que no podem fer és canviar la Constitució des d'aquesta cambra, que és el que vostès pretenen amb aquesta llei, amb la Llei del Síndic de Greuges i amb totes les lleis que pretenen blindar, en aquest sentit, de drets els catalans respecte a la resta de ciutadans d'Espanya. Perquè és així, perquè vostès volen que només ens adrecem al Síndic de Greuges, que sigui el consell qui ens digui de forma vinculant com hem d'interpretar els nostres drets i no el Constitucional. En definitiva, el que estan fent és treure drets als ciutadans de Catalunya, perquè no tindran una instància com el Constitucional o una instància com el Defensor del Pueblo. Perquè li volen treure drets, vostès volen que només siguin les seves institucions les que concedeixin o no drets als ciutadans de Catalunya. I això és intolerable dintre d'un sistema, ho torno a dir,

que està vigent, que està aprovat, que està votat, amb una constitució, i que a qui no li agradi té tot el dret a canviar-ho, però de forma regular.

Per tant, nosaltres, sincerament, creiem que aquesta llei s'ha accelerat per una qüestió política. Nosaltres ni la considerem urgent... Vostès, tampoc, fins fa dos mesos, tot sigui dit, perquè tenien la ponència absolutament parada, i ara resulta que a corre-cuita tots a córrer i a fer una llei de garanties estatutàries.

Però entrant ja a la matèria d'articulat, al marge d'aquest punt essencial, que és l'article 18, si no recordo malament, de memòria, hem de parlar també d'altres punts que sí que quan entri a tràmit com a mínim farem l'esforç d'esmenar, perquè creiem que no són..., o haurien de ser canviats. Un d'ells –un d'ells– és... Més que canviats, discutits, no?, perquè vostès han tingut una... –ja és habitual en aquest tipus d'organismes–, doncs, una, podríem dir-ho així, picabaralla política per veure quants membres tenen, a veure com es reparteixen els membres del Consell de Garanties Estatutàries: si són nou, si són dotze, si són set...

Miri, jo ho he consultat a una persona que porta dinou anys o que portava dinou anys al Consell Consultiu, i li vaig preguntar: «Escolta'm, tu creus que la feina que fa el consultiu necessita dotze membres o nou membres?» I em va dir: «Amb set anàvem sobrats –amb set anàvem sobrats. Per què volem crear de nou membres a dotze membres?» Dic: «Home, ja sabem per què, perquè el repartiment després quedí tot ben equilibrat entre els partits polítics.» Aquest és un òrgan que ha de ser suposadament independent, o no? Per tant, el primer motiu és que vostès segueixen pensant en clau de quota, en clau de quota política. I així no anem enlloc; si volem tenir organismes independents, no podem anar amb repartiment de quota. Vejam si s'ho fiquen d'una vegada al cap, que així no anirem endavant. Sí que, evidentment, garantiran que vostès controlen tots els poders i tota la societat civil, però no és la manera de regenerar la vida política i de mirar cap a la ciutadania.

Per tant, els demanaria que, en aquest cas, intentem ser eficaços. I si en teníem set fins ara i funcionava, si teníem set membres i es podia treballar, a mi no se m'acudeix cap motiu perquè hàgim d'incrementar el nombre de consellers. I, en tot cas, si s'incrementa, que es justifiqui, que és el que fins ara no està fet.

Un altre punt fonamental per nosaltres és el punt de les incompatibilitats. És una discussió que ha estat al si d'aquesta ponència, que crec que hi han hagut posicions diferents. Finalment, el text que ha sortit queda redactat de manera que els professionals de l'àmbit jurídic no puguin treballar o no puguin ser membres del Consell de Garanties. Ens sembla increïble que tinguem aquesta visió tan tancada, eh?, tan endogàmica, del món jurídic. Hi han molt bons juristes a l'àmbit privat, hi ha molts juristes que tenen serveis, que fan serveis professionals, i serien excel·lents consellers d'un consell consultiu o d'un consell de garanties estatutàries, i, en canvi, vostès volen blindar-ho i que només puguin ser docents o que només puguin ser, en aquest cas, persones que treballen en aquest àmbit universitari.

Nosaltres creiem que això, ho torno a dir, tanca la porta a incorporar bons juristes. Això no vol dir que s'hi incorporin; vol dir que no la tanquem d'entrada. Per què hem de tancar-nos la porta a poder incorporar grans juristes en un òrgan com aquest. Jo..., només se m'acudeix un motiu, que és, ho torno a dir, l'endogàmia, el corporativisme i que només hi treballin aquells que estan al sector públic. Doncs, hi han molts juristes, ho torno a dir, del sector privat, que de vegades fins i tot han treballat i han estat en el sector públic, que també poden estar dintre d'aquest consell; no en tanquem les portes, ho torno a dir. Insistirem, durant el debat d'esmenes, que treballem en aquesta línia: obrim les portes o com a mínim no les tanquem d'entrada. No se m'acudeix cap motiu per tancar-les d'entrada, i blindar-la, en aquesta llei.

Després ja hi ha els motius d'incompatibilitat. Si algú cau en aquests motius d'incompatibilitat, evidentment que s'ha d'aplicar la llei. No estem dient que una persona pugui estar al Consell Consultiu i alhora fent feines que puguin crear incompatibilitat. No hi té res a veure. Això són els motius d'incompatibilitat. El que no podem..., tancar la porta *a priori* per si té motius d'incompatibilitat. Doncs no, escolti'm, quan hi han motius d'incompatibilitat, s'aplica la llei. Però mentrestant hi poden treballar, hi pot treballar qualsevol jurista de prestigi que porti més de quinze anys de carrera. Aquesta és la nostra posició en aquest punt.

Un altre punt a què nosaltres també volíem fer referència, perquè finalment va ser aprovat així, és a la condició política que es parla, a la condició política de catalans. Això va ser incorporat fa poc, precisament amb una esmena de Ciutadans i amb un acord amb el Govern, en la llei antifrau. Jo crec sincerament que hauríem de redactar exactament el mateix. Jo crec que seria mantenir aquest acord que hem tingut en el camp de la llei antifrau, i en aquest cas passar-ho o traspasar-ho al Consell Consultiu. Crec que la naturalesa pot ser molt semblant, com a organisme suposadament independent, i, per tant, jo crec que hauríem de mantenir el mateix redactat, i proposem que el redactat actual es modifiqui en la línia que vam acordar en aquella esmena transaccional entre el Grup de Ciutadans i el Govern. Jo crec que seria de sentit comú que no féssim coses diferents per a lleis diferents. És més important que anem creant un concepte en què estem tots d'acord i un concepte que permeti treballar amb aquesta condició.

Per tant, en definitiva, el perquè de la nostra esmena queda clarament justificat només amb un sol punt, que és el punt del caràcter vinculant dels dictàmens. Perquè ho entenguin els ciutadans, estem creant un òrgan que condiciona l'activitat d'aquesta cambra, que condiciona *a priori* l'activitat d'aquesta cambra amb un informe, cosa que no se li permet ni al Constitucional, és a dir, que no li volem permetre ni al Constitucional, i se li permet al Consell Consultiu. Escolti'm, el Constitucional, ho torno a dir, és l'únic organisme que pot dir si una llei és anti-constitucional o no. I, a més a més, en aquest país, doncs, ho fem *a posteriori*, amb recursos i amb vies jurisdiccionals, en aquest cas. Jo crec que això és important que ho tinguem en compte: no podem limitar la capacitat d'una cambra, d'una cambra legislativa.

Per això, curiosament, en aquest punt, és Ciutadans qui està defensant l'activitat i la independència d'aquesta cambra. Curiosament, ho dic perquè, contràriament, vostès prefereixen que els informes del Consultiu condicionin l'activitat d'aquesta cambra. Jo crec que no té cap sentit. I, per tant, nosaltres demanem que si a algú no li agrada una llei que ha sortit del Parlament de Catalunya, pot, evidentment, instar un recurs al Tribunal Constitucional, que és el que s'ha fet, per altra banda, amb l'Estatut i amb moltes altres lleis de moltes altres cambres autonòmiques. Jo crec que no és cap novetat.

Però, clar, per això s'ha d'acceptar, ho torno a dir, l'arquitectura constitucional que tenim i no pensar i tenir-ne al cap una altra. Perquè és difícil. Jo entenc que ha de ser molt complicat tenir al cap el que jo vull tenir, que és tenir un estat amb una arquitectura pròpia, i, en canvi, estar dintre d'un altre estat, que té uns sistemes i unes garanties jurídiques. És complicat. Jo m'imagino que el seu paper és molt complicat en aquest camp.

Però a nosaltres ja ens va bé. És a dir, ja ens va bé tenir drets, ja ens va bé tenir un constitucional, ja ens va bé tenir garanties per a tots els ciutadans, iguals. I jo crec que en aquest camp, evidentment, tenim punts de vista molt diferents: nosaltres estem a gust amb la democràcia i el sistema constitucional que tenim, i vostès el volen canviar i volen limitar els drets dels ciutadans de Catalunya al Síndic de Greuges, al Consell de Garanties i que no hi hagin altres instàncies. Nosaltres volem obrir més portes; com més instàncies per vetllar pels drets dels ciutadans, molt millor.

Per tant, per finalitzar, jo els diria, evidentment, que no els diré que..., perquè seria una mica agosarat dir-los que tornin o que, com algun portaveu fa de vegades, que retornin aquesta llei. Ja sé que no ho faran. Per tant, no perdrem aquest temps. Ara, sí que els diria que tinguin molt en compte que vostès saben perfectament que el que estan fent no és constitucional. Saben perfectament que això, si surt una sentència d'un constitucional, segurament, és molt possible que pugui qüestionar el caràcter vinculant d'aquest consell. I, per tant, siguin vostès conscients que seran responsables del que després pugui passar amb aquesta llei. No vinguin després a dir que el Constitucional és molt dolent i ens ha tret la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, que ja m'ho veig a venir, ja els conec; ja m'ho veig a venir, que sortiran dient que el Constitucional és molt dolent perquè ens ha tancat la porta al nostre Consell de Garanties Estatutàries. (*Remor de veus.*)

Si vostès deixessin el Consell Consultiu –senyora Santos, tranquil·la, que ja acabo–, si vostès tinguessin...

El president

Senyor Rivera, això, en tot cas, em toca dir-ho a mi...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president –acabo, senyor president.

Si vostès fossin responsables, el que farien és mantenir el Consell Consultiu com fins ara i no intentar crear organismes que no caben dintre del sistema Constitucional. Però com que vostès, en aquest cas, més que

responsables, el que tenen és un projecte polític al cap i treballen a contracorrent, nosaltres els demanem que com a mínim siguin responsables davant de la ciutadania de Catalunya i que vetllin perquè els ciutadans tinguin més drets i no menys drets.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'illustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. En aquest cas no podem saludar els honorables consellers, perquè, desafortunadament, sembla que no tenen gaire interès en aquesta proposició de llei conjunta de desenvolupament bàsic de l'Estatut, atès que veiem que l'absència del Govern és total. Però, en fi, nosaltres prenem la paraula per defensar l'esmena a la totalitat. I hem de dir, *ab initio*, que coincidim amb molt del que s'ha dit fins ara, amb la intervenció de la senyora Santos i també amb la intervenció del diputat senyor Rivera.

Nosaltres, bàsicament –i amb això, doncs, no, crec que no anunciem res de nou, no anunciem res de nou–, fonamentarem l'exposició i l'argumentació de l'esmena a la totalitat pel que fa al contingut de l'article 76.4 i pel que fa, doncs, al fet que aquest consell, aquest Consell de Garanties Estatutàries, en definitiva, estableix el dictamen vinculat a uns determinats supòsits que analitzarem a continuació. I, per tant, nosaltres no volem ara aprofundir en si aquest apartat de l'article 76 és constitucional o no, perquè no ens correspon a nosaltres determinar-ho; per a això ja hi ha el Tribunal Constitucional.

Nosaltres creiem, sota un convenciment i sota una base de convenciment jurídic, que és inconstitucional aquest contingut. Ara bé, això ja ho determinarà en el seu dia el Tribunal Constitucional. I possiblement el que seria criticable a dates d'ara o a dies d'avui és que fins a la data aquest tribunal no s'hagi pronunciat i provoqui que una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, doncs, hagi estat, efectivament, creiem, aturada aquests mesos per aquesta qüestió, i també que una llei orgànica, una llei bàsica per a Catalunya, com és l'Estatut d'autonomia, tingui supòsits o tingui apartats o parts del seu articulat que encara estiguin pendants dels diversos recursos d'inconstitucionalitat que s'hi han presentat.

Ara bé, aquesta proposició, tal com s'ha dit, pren com a referent més immediat l'actual Consell de Garanties, el Consell Consultiu de la Generalitat, però que el que es pretén amb aquest nou organisme, i això no escapa a ningú, és regular una nova institució, més adequada a uns nivells superiors d'autogovern que ens atorga el vigent Estatut d'autonomia de Catalunya. I en aquest sentit, el seu article 76 crea específicament el Consell de Garanties Estatutàries i l'article 77 en determina els principis d'organització i funcionament, establint, així mateix, que el Parlament n'ha de regular per llei

la composició i el funcionament, l'estatut dels membres i els procediments relatius a l'exercici de les seues funcions.

Finalment, com hem posat de manifest a l'inici de la intervenció, cal ressaltar o posar de manifest que l'article 62.2 de l'Estatut li atribueix el caràcter de llei de desenvolupament bàsic.

S'ha posat de manifest, també, per la relatora, que el referent o punt de referència d'aquest nou organisme ens és donat pel vigent, encara vigent Consell Consultiu, creat per la Llei 1/1981, de 25 de febrer, i Consell Consultiu que també va nèixer sota els paràmetres de l'avui en dia ja derogat Estatut d'autonomia de Catalunya del 1979, i que el consell que encara, diem, és vigent vetlla, en la seua actuació, per l'observança i el compliment de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia.

És rellevant el que disposa, rellevant pel que fa a la nostra intervenció i a la nostra fonamentació de la defensa de l'esmena a la totalitat, el contingut de l'article 2, al manifestar que els dictàmens del Consell Consultiu no són vinculants; extrem, aquest, ho repetim, decisiu en la presentació d'aquesta esmena que defensem, al fixar, l'actual proposició de llei, conjunta, en determinats supòsits que analitzarem, l'establiment del dictamen vinculant, la qual cosa afegeix, a les funcions del Consell de Garanties, entenem –entenem–, una inacceptable funció de tutela de l'activitat legislativa del Parlament en el desenvolupament dels drets estatutaris.

Dit això, i pel que fa estrictament a la fonamentació i justificació de la nostra esmena a la totalitat, dir que aquesta és motivada, com hem dit a l'inici de la intervenció, exclusivament pel que fa al dictamen vinculant, que estableix l'article 76.4. Després, en part del seu articulat, efectivament, estarem en uns determinats punts més o menys d'acord, i n'hi ha d'altres que considerem, doncs, que s'hauran d'esmentar posteriorment en la ponència.

Ara bé, el nucli central és l'article 76, en el seu apartat quart, al disposar que els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries tenen caràcter vinculant amb relació als projectes de llei i les proposicions de llei del Parlament que desenvolupin o afectin drets reconeguts per aquest Estatut d'autonomia, qüestió aquesta, ho repetim, que fa que el nostre grup parlamentari hàgim considerat prudent i necessària la presentació d'aquesta esmena.

Bàsicament, per tres fonamentacions, tres fonamentacions concretes. La primera, una raó de fonament judicial, i també, paral·lelament, una raó de coherència política, donat el fet que és sobradament conegut que el Partit Popular, el Grup del Partit Popular al Congrés dels Diputats, va impugnar en el seu dia, davant del tribunal, enfront del Tribunal Constitucional, l'article 76, en concret pel que fa als seus apartats 1, 2 i 4, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que regula les funcions del consell, i, pel que aquí ens interessa en concret, específicament l'apartat quart del referit article 76, article que preveu el caràcter vinculant dels dictàmens amb relació als projectes de llei i proposicions de llei del Parlament que afectin drets reconeguts per l'Estatut.

Ara bé, la impugnació efectuada, també és cert –posar-ho de manifest i reconèixer-ho– va més enllà, perquè arriba a impugnar fins i tot la relació detallada de funcions que s'atribueix al consell als apartats 1 i 2 de l'esmentat article 76, incloses algunes que el Consell Consultiu, efectivament, realitza des de l'any 1981, com pronunciar-se sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució de projectes i proposicions de llei del Parlament.

Així, concretant, l'article 76.4 del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya desenvolupa..., i està impugnat pel nostre Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats per una possible inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional, i en volem fer esment: amb una possible inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional. El que no farà el meu grup parlamentari és assumir funcions jurisdiccionals, i menys fer de Tribunal Constitucional.

Nosaltres considerem que tenim un dret, i els drets cal respectar-los i, quan no es respecten, defensar-los, però en primer lloc respectar-los, i és un dret que té el Partit Popular al Congrés dels Diputats, que va exercir i que, per tant, l'únic que demana el nostre grup parlamentari és respecte a l'exercici d'aquest dret. Ja decidirà el Tribunal Constitucional si la fonamentació jurídica d'aquesta impugnació és constitucional o no. L'únic, que aprofitem l'avinencesa per posar de manifest la nostra preocupació perquè qüestions cabdals com una impugnació d'una llei orgànica, i d'una llei orgànica que desenvolupa un estatut d'autonomia, tinguin aquest alenteiment en la resolució.

En definitiva, nosaltres, per prudència i per coherència política, creiem que no era convenient regular aquesta qüestió fins que es dictés o fins que es dicti la sentència, tot i considerant –tot i considerant– que no és convenient, que no és adequat que un òrgan extern al Parlament de Catalunya –Parlament de Catalunya que representa i expressa la voluntat popular– s'hi interfereixi interposant el seu criteri en el període de formació de la voluntat del legislador.

En segon lloc, una raó de naturalesa institucional. Des del nostre grup parlamentari entenem que si el text legal preveu la possibilitat que els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries siguin vinculants, tot i que es refereixin exclusivament a l'afectació de drets i llibertats, el que s'està fent és desnaturalitzar el caràcter precisament consultiu que té atribuït l'esmentat organisme estatutari. Un funcionament vinculant vol dir precisament això, que vincula i obliga, en aquest sentit i pel que fa a l'article 76.4, ni més ni menys que el poder legislatiu, i, en conseqüència, entenem que ultrapassa les seves funcions institucionals i s'atribueix una competència decisòria que només correspon al Parlament de Catalunya. Un òrgan consultiu el que fa, el que ha de fer i el que hauria de fer és assessorar, contribuir a la formació d'una determinada voluntat, d'un determinat òrgan decisor, però el que no pot fer, al nostre criteri, és decidir i interferir en la voluntat d'un parlament.

En tercer lloc, una raó de lògica jurídica, ja que en cas el Consell de Garanties Estatutàries té naturalesa jurisdiccional, com efectivament té el Tribunal Constitucional, tot i no formar aquest..., del poder judicial; però

té naturalesa jurisdiccional, el Tribunal Constitucional, que, ho repetim, en cap cas té el Consell de Garanties Estatutàries. En conseqüència, no se li pot atribuir a aquest organisme una funció de caràcter revisori sobre un projecte o sobre una disposició legal que ha d'aprovar el Parlament, de tal forma o de tal manera que un dictamen del consell forci –ni més ni menys, forci– el Parlament a canviar el redactat d'un article o d'una llei o a modificar-lo parcialment o substancialment. I amb aquests termes es pronuncia amb total rotunditat l'article 18.3 de la proposició de llei, al disposar que la tramitació parlamentària d'un text que hagi estat objecte d'un dictamen vinculant del Consell de Garanties Estatutàries no pot continuar –imperatiu: no pot continuar– si no se'n supprimeixen, se'n substitueixen o se'n modifiquen els preceptes o les parts de preceptes que el consell hagi declarat contraris a la Constitució o a l'Estatut. Ho repetim, al nostre criteri, en aquest cas d'arrel estrictament jurídica, s'està equiparant o s'estaria equiparant, i pel que fa als seus efectes, una sentència amb un dictamen, i són dos pronunciaments totalment diferents.

En definitiva i el que a ningú se li pot escapar és que el que preveu la proposició és el dictamen vinculant de projectes o proposicions de llei o normes amb rang de llei que poden afectar els capítols I, II i III del títol primer del vigent Estatut d'autonomia, referents a drets i llibertats públiques, i que precisament en aquest marc estatutari es regulen matèries tan cabdals i rellevants com els drets i deures lingüístics, sense obviar, evidentment, els drets de caire social o personal o de participació, i això sens perjudici dels drets constitucionals del títol primer de la Constitució.

Raons, totes elles, entenem, que justifiquen plenament l'esmena a la totalitat que estem defensant; raons, com hem dit, de fonament judicial, raons de coherència política, raons també de naturalesa institucional, i raons, finalment, de lògica jurídica.

Esmena que confiem que rebí el recolzament de la cambra, i, en cas contrari, continuarem esmerçant esforços, com ho hem fet a la ponència conjunta, en el si d'aquesta, per a assolir un text de consens en els punts que, al marge de l'argumentació central o cabdal que hem fet d'aquesta esmena, considerem que cal aprofundir: qüestions com la composició, en principi integrat per nou membres, juristes de reconegut prestigi; la derivada del mandat, també en principi nou anys, i així com la impossibilitat de la seva reelecció; el règim d'incompatibilitats, del qual també discrepam profundament –profundament... No creiem que sigui bo, que sigui positiu marginar sistemàticament –marginar sistemàticament– el professional lliberal d'aquests organismes; s'ha de buscar un sistema d'incompatibilitat que permeti l'aportació del professional lliberal cabdal –cabdal–, ja que els seus debats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Más

...aporten –acabem, president– el dia a dia i l'òptica també –per què no dir-ho?– del dret positiu.

Per tant, esperem el recolzament de la cambra a aquesta esmena, tot i avançant que, en cas contrari, continuarem esmerçant esforços perquè surti una llei amb el màxim de consens possible.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, prenc la paraula per manifestar, en nom de Convergència i Unió, posició en contra i contrària a les esmenes a la totalitat que s'acaben de defensar i per fixar la posició del nostre grup respecte a aquesta proposició de llei, no?

En primer lloc, voldria... –permetin-me agrair la presència del conseller del Consell Consultiu, el senyor Pere Jover, a la tribuna d'invitats–, en primer lloc, voldria celebrar que aquesta sigui una iniciativa del conjunt dels grups parlamentaris, no?, si més no empena, impulsada pels grups parlamentaris, doncs, que..., vaja, que estem al costat del desplegament de l'Estatut. Jo crec que això, doncs, s'ajusta al que li correspon a una institució d'aquestes característiques, diguem-ne, que forma part de l'entramat més essencial i més bàsic del nostre sistema institucional, no?

Com molt bé ha explicat la diputada Lúcia Santos, aquesta..., diguem-ne, aquesta institució, el Consell de Garanties Estatutàries, és una institució bàsica del nostre sistema, que té essencialment dues funcions centrals. La primera, el control de l'adequació a l'Estatut i a la Constitució espanyola de les lleis; això ja existia fins ara, no?, és la funció que desenvolupava el Consell Consultiu i que estava previst –i ho vull recordar– a l'Estatut de l'any 79. I hi ha una altra funció –en aquest cas és innovadora–, que consisteix a garantir d'una manera, diguem-ne, especial la protecció dels drets i deures establerts en el mateix Estatut, en el títol primer, i també –cal no oblidar-ho–, quan es faci, la carta de drets i deures prevista a l'Estatut, a l'article 37.2, no?

Què no és aquest Consell de Garanties Estatutàries, no? En cap cas no és –i amb relació, doncs, al que deia el diputat senyor Montanya, del Grup Popular–, evidentment, aquest consell no és un Tribunal Constitucional, i evidentment no té cap naturalesa jurisdiccional; això ho sabem, ho hem dit sempre i així sempre ho hem plantejat, no? Tampoc és un apèndix del Parlament –tampoc és un apèndix del Parlament. Ni tampoc és un òrgan assessor; la Generalitat, concretament el Govern de la Generalitat, té, com vostè sap, la Comissió Jurídica Assessora, que ja fa aquestes funcions d'assessorament que vostè –m'ha semblat que es despenia de la seva

intervenció— li reclamava a aquest consell, en part, no? Per tant, no és res de tot això, aquest Consell de Garanties Estatutàries.

I això ens porta, a tenor dels arguments que aquí s'han utilitzat, a posicionar-nos en contra de les esmenes de totalitat presentades, no? En primer lloc, evidentment, per un grup com el de Convergència i Unió, doncs, simplement perquè aquesta és una institució prevista a l'Estatut, és una institució amb unes funcions que Convergència i Unió hi va creure i hi continua creient des del primer moment, no?, i, per tant, la mateixa coherència política a què vostè apellava, que era la d'estar en contra de l'Estatut..., doncs, la nostra, exactament la inversa. I, per tant, en aquest sentit, en el punt en què estàvem, no?: vostès en contra, nosaltres a favor.

En segon lloc, perquè estem en contra també d'aquestes esmenes a la totalitat, no? Escolti, el Grup de Partit Popular, senyor Montanya, ens hauria d'aclarir una cosa: en el recurs presentat pel Partit Popular, amb el qual vostè ha expressat aquí que se'n sentia solidari, un dels grans arguments —de fet l'únic argument— que ha utilitzat el recurs del Partit Popular és que aquest Consell de Garanties Estatutàries entrava en contradicció, podia entrar en contradicció amb el Tribunal Constitucional. I la seva gran preocupació, que ens ha expressat aquí, és que entrava en contradicció amb aquesta cambra, no? És a dir, en què quedem? O aquest Consell de Garanties Estatutàries entra en contradicció amb el Tribunal Constitucional, a criteri del recurs del PP —diu que és un *remedo*, eh?, del Tribunal Constitucional, una mala còpia, per dir-ho així—, o simplement entra en contradicció amb aquesta cambra. Les dues coses alhora costa d'imaginar que puguin ser; ens ho hauria d'aclarir en algun moment o altre, ni que sigui al llarg de la tramitació, no?

Respecte a la qüestió del caràcter vinculant dels dictàmens, això ho preveu l'Estatut, com vostès perfectament han recordat, no?, i això té a veure amb un principi que és elemental del nostre sistema constitucional, que és el principi d'autonomia política. I jo els recordo, perquè vostès fan unes grans consideracions jurídiques i de com s'ha d'interpretar —a criteri de vostès, evidentment— la Constitució espanyola, però no em citen cap sentència del Tribunal Constitucional, que de fet —i estaríem d'acord amb això— és, diguem-ne, qui fixa posició de com s'ha d'interpretar la Constitució espanyola.

Jo els recordo una sentència d'encara no fa un any del Tribunal Constitucional, que diu clarament —la Sentència 247/2007— clarament que s'admet el plantejament ampli del contingut dels estatuts d'autonomia, i, de fet, va donar crèdit al fet que en un estatut d'autonomia s'hi poguessin incorporar drets i deures, més enllà de les previsions de l'article 147 de la Constitució espanyola. Això ho diu el Tribunal Constitucional, encara no fa un any, eh? No és una sentència que des del punt de vista, diguem-ne, polític a mi em plagui del tot, no?, perquè entra en altres consideracions que jo podria no compartir i que crec..., vaja, que li podria demostrar, senyor Montanya, que es contradiuen amb altres anteriors sentències del Tribunal Constitucional mateix.

Però en aquest punt —en aquest punt— és bastant clara, la sentència, de fa encara no un any, no? Diu que els estatuts poden establir en el seu si drets i deures, sempre que d'aquí no se'n desprenguin —i això ho diu l'Estatut mateix, que varem aprovar— títols competencials nous, a través d'aquesta inclusió de drets i deures. Bé, això està així, ho diu el Tribunal Constitucional. Per tant, no hi pateixi, pel futur d'aquesta sentència amb relació a l'Estatut català; vaja, almenys nosaltres no hi patim gens.

Per tant, fixin-se, no?: si es poden establir drets i deures a l'Estatut, quina por tenen vostès que s'estableixin mecanismes de garantia del compliment d'aquests drets i deures? Això no els hauria de fer patir gens, no? Per descomptat, tampoc al portaveu de Ciutadans, sempre tan, diguem-ne, pendents de les garanties dels drets i deures d'aquest país, sempre tan pendents d'això, no? Per tant, no hi pateixin, no els hauria de fer mandra que hi hagués una institució que vetllés per les garanties, pel compliment, pel respecte escrupolós dels drets i deures establerts a l'Estatut d'autonomia.

Jo, si m'ho permeten..., i jo crec que aquest segurament deu ser el tema més de fons, constant a més a més, perquè ens el trobem en altres coses, en tantes altres coses, no? És veritat que no és exclusivitat seva, això; hi han altres partits a nivell de l'Estat espanyol, doncs, que hi coincideixen bastant amb les seves tesis. Però aquí passa que hi ha un fons, que és que, diguem-ne, amb un mal ús del que és un principi constitucional que nosaltres no rebutgem, totalment al contrari, el defensem..., que és, diguem-ne, el que en podríem dir una autèntica «manipulació» del principi d'igualtat establert a la Constitució, que vostès obliden —i, en aquest cas, em dirigeixo particularment al Grup Popular i al Grup de Ciutadans, no?— d'una manera sistemàtica el que és el principi d'autonomia i el que ha establert el Tribunal Constitucional respecte al principi d'autonomia, no?

Sentència del 1990, 150, és, a més a més, una sentència que s'ha..., una doctrina del Tribunal Constitucional que s'ha anat reiterant en diferents ocasions i que jo espero que el Tribunal Constitucional mantingui en el futur, no?, espero que no la canviï, podrien canviar-la, eh? Un, a vegades, té la sensació que això podria passar, no?

Però, fixin-se què diu el Tribunal Constitucional, diguem-ne, amb relació al principi d'igualtat i al principi d'autonomia. Diu, respecte al principi d'igualtat, diu que «no imposa que totes les comunitats autònomes hagin d'exercir les seves competències d'una manera o amb un contingut i uns resultats idèntics o semblants». Això ho diu el Tribunal Constitucional, no un grup nacionalista com és el de Convergència i Unió, no?

«L'autonomia» —diu el Tribunal Constitucional— «significa, precisament, la capacitat de cada nacionalitat o regió per decidir quan i com exerceix les seves pròpies competències, que ho pugui fer.» I això no contravé cap principi dels establerts a la Constitució ni tampoc al de la igualtat, no?

I, fixi's, què diu, eh?, senyor Rivera, el Tribunal Constitucional: «I, si, com és lògic, en l'exercici d'aquesta autonomia se'n deriven desigualtats, no per això en re-

sulten necessàriament infringits els articles de la Constitució.» Això ho diu el constitucional. Li deu semblar a vostè això música celestial, no?, absolutament contrària a la seva tesi d'aquesta igualtat homogeneïtzadora, uniformitzadora que prediquen tot el dia, no?

Perquè, si s'interpretés com, de fet, vostès defensen, la Constitució –si s'interpretés com vostès defensen– i s'exigís un tracte jurídic uniforme, eh?, en l'exercici i en la previsió i provisió de tots els drets i deures dels ciutadans a l'Estat espanyol d'una manera exactament igual per a tothom, això seria «frontalment» –diu el constitucional– «incompatible amb l'autonomia», no?

Jo li demano..., tot el respecte, evidentment, no? Vostè afirmava abans, senyor Rivera: «No podem tenir drets i deures diferents.» Fixi's, diguem-ne, que lluny que està aquesta afirmació del que diu el Tribunal Constitucional. No em digui que no, perquè és la pura evidència del que li acabo de llegir, no?

I, finalment, i acabo del tot, no? Segurament és casual –segurament és casual, no?–, però fixin-se quina casualitat novament, no? Sempre que hi ha drets lingüístics pel mig –evidentment, per a la protecció d'una llengua minoritària com és el català–, vostès –vostès– de seguida hi posen pegues a tot, no?

Perquè una de les funcions d'aquest Consell de Garanties Estatutàries serà –derivada, diguem-ne, de l'establiment dels drets lingüístics previstos a l'Estatut d'autonomia– vetllar precisament per aquests drets lingüístics i, particularment, pel deure i el dret, i el dret i el deure de conèixer el català, establert a l'Estatut.

Per tant, per tots aquests motius –com poden vostès imaginar–, nosaltres estem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat i, evidentment, en el tràmit i a la tramitació que segueix en ponència, doncs, hi ha alguns elements que probablement, ja trobarem la manera d'acabar-los d'encaixar, discussions –alguna que tenim pendent–, i espero que, de tot això, en pugui sortir una institució digna d'aquesta cambra i, particularment, d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Intervinc ara, en nom del meu grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-me amb relació a les dues esmenes a la totalitat presentades, respectivament, pel Grup Popular i el Grup Mixt.

Entenc que, més que una esmena a aquesta proposició de llei, estem més aviat davant d'una seqüela derivada de la posició antiestatut que mantenen els dos grups esmenants i, en algun cas, perquè algun dels ponents que intervé per algun dels grups, segurament no ha entès res de la llei o de la proposició de llei que debatem. I, segurament, no ha entès res perquè, la veritat, no l'hem...

No, no, no va pel senyor Montanya. El senyor Montanya ho entén perfectament i és un gran jurista, però alguns no ho han entès i dic: «segurament no ho han entès», perquè no els hem vist gaire per la ponència i, aleshores, això, segurament, comporta algunes dificultats. (*Remor de veus.*)

Doncs, bé, jo no hauria parlat de l'Estatut –almenys en el sentit en què ara ho faré–, si no hagués estat portat a aquest debat pels dos grups esmenants. Tampoc m'hi entretindré gaire, simplement, perquè consti, diré que, en la meua «honestat opinió» –que dirien els anglesos–, bona part del recurs d'inconstitucionalitat que ha presentat el PP –o que té presentat el PP– és el més semblant a un frau processal.

L'Estatut és plenament constitucional. Nosaltres ho hem afirmat i no ens hem cansat d'afirmar-ho, perquè hem treballat molt en aquesta cambra i en el Congrés de Diputats perquè fos plenament constitucional.

És tan constitucional com ho són els d'Andalusia, Balears, Aragó, València, no menys. Altrament, no s'hauria exercit sobre el Tribunal Constitucional –si fos tan manifestament inconstitucional– la pressió a la qual ha estat sotmès i continua estant sotmès. Ni el Partit Popular s'hauria escarrassat tant, posant en risc la institució mateix –el Tribunal Constitucional– per aconseguir-ho. Però, tornem a l'objecte del debat i de la discussió i, per tant, a l'objecte de les esmenes.

Per començar, la seva objecció amb relació al Consell de Garanties Estatutàries és a la institució mateix com a tal. La titllen –ho ha dit i ho ha recordat el senyor Homs– com «un *remedo* del Tribunal Constitucional», en el recurs, com vostès saben, i diuen també que pot plantejar un conflicte de legitimitats.

Doncs, miri, vint-i-set anys de Consell Consultiu sense taxa de constitucionalitat i vet aquí que ara, doncs, el Consell de Garanties ho pot ser. O no ho entenen o no ho volen entendre, o quanta confusió interessada... On es diu que el Consell de Garanties Estatutàries dictarà sentències, que és allò propi dels tribunals? Quan, el Consell Consultiu, ha dictat mai sentències?

Un i altre òrgan –el Consell Consultiu i el seu successor, el de Garanties Estatutàries– són òrgans consultius, de control preventiu i coadjuvants del procés legislatiu. Ni per error es poden confondre amb òrgans judicials, no ho ha fet el senyor Montanya, com sovint passa, d'altra banda, amb el Tribunal Constitucional. Tampoc és un òrgan polític, i sí que ho és –i de quina manera ara– el Tribunal Constitucional.

El Consell de Garanties Estatutàries, ben al contrari, és un òrgan estrictament tecnicojurídic, que opera amb criteris de tècnica jurídica per avaluar l'adequació estatutària o constitucional d'un projecte de norma, opinió que posa tot seguit al servei del legislatiu o, segons el cas, de l'executiu.

I és evident que, un cop el projecte ha esdevingut llei, el control de constitucionalitat el té el Tribunal Constitucional. No hi ha suplantació, ni confusió, ni exclusió, cap conflicte de legitimitats, perquè la naturalesa d'ambdós òrgans és absolutament diferent.

I no hi ha conflicte de legitimitats, i en tenim un cas, per no anar gaire lluny, ben recent. Si no recordo malament, el projecte d'Estatut del 2006 va ser subjecte a dictamen del Consell Consultiu. Un cop aprovat aquest Estatut, ha estat portat pel Partit Popular, per altres comunitats, pel Defensor del Poble al Tribunal Constitucional. Cap conflicte de legitimitats.

Per contra, quants conflictes s'han evitat, quants ens n'hem estalviat amb la intervenció del Consell Consultiu. Però, s'afegeix que ara, a més..., que els dictàmens són vinculants. I això coarta la llibertat del legislador, el suplanta. Doncs, no.

El caràcter vinculant significa que no es pot eludir, que no es pot prescindir de la conclusió de falta d'adequació amb l'Estatut o la Constitució, però, en aquest cas, amb l'Estatut, perquè són els drets estatutaris. Drets estatutaris, senyor Rivera, vinculats a les competències que dona l'Estatut, no fonamentals –primer de dret constitucional–, torni a mirar-s'ho.

Però, ho torno a repetir –ho torno a repetir–, no pot eludir aquesta valoració, aquesta consideració, però correspon totalment i absolutament a la competència i responsabilitat del legislador buscar el tractament, buscar la fórmula, formar la seva voluntat per acabar decidint com regula, finalment, la qüestió.

Deia: «Hi ha molta confusió, segurament interessada.» I l'opinió va per barris. Permetin-me que, per acabar, els posi dos exemples, un de cada cosa. Pel que fa a la confusió, en un article molt sucós d'un professor de la Universitat de Castella-Lleó, s'afirma –sense cap rubor– amb relació al nou Estatut, que «constituye una novedad reciente, en el proceso de reforma estatutaria, el intento de transformar un órgano de naturaleza consultiva en un órgano de control preventivo de la estatutoriedad.»

És el que es diu, està ben informat, òbviament. O és que, potser, aquest professor s'estava referint a l'Estatut del 79?

Però, el millor és quan aquest mateix autor diu que «el salt qualitatiu és incloure dictàmens vinculants». Tot i que afegeix immediatament que l'existència de dictàmens vinculants no és nova, que l'article 3.2 de la Llei reguladora del Consejo Consultivo de Castilla y León estableix que «los dictámenes del Consejo Consultivo no son vinculantes, salvo en los casos en que así se establezca en las respectivas leyes.» Interessant.

M'imagino que el Partit Popular de Castilla y León serà el primer a desistir del recurs interposat, com a mínim, contra l'article 76.4 de l'Estatut, o que anirà corrents a plantejar recurs d'inconstitucionalitat contra la llei que regula el seu Consell Consultiu.

Respecte que l'opinió va per barris. Miri, el Consell Constitucional francès va ser objecte d'una reforma el passat juliol del 2008, conforme a la qual, a més del control de constitucionalitat previ a la promulgació de les lleis, com era habitual en el seu cas, s'hi incorpora o s'hi incorporava el control *ex-post* de la constitucionalitat, amb sanció inapel·lable de les lleis contràries a la Constitució francesa, és a dir, com fa el nostre Tribu-

nal Constitucional, tal com fan la família de tribunals constitucionals europeus.

Doncs, bé, amb la inquietud sobre el govern dels jutges, segurament, hi ha un autor o es poden llegir amb relació a aquesta reforma coses com la següent: «La sobirania legislativa és morta des que els diputats i senadors han conferit al Consell Constitucional el poder de controlar la conformitat de les lleis republicanes.» Doncs, no sé què diria l'autor, si, a més, la llei hagués estat sancionada per referèndum.

Doncs, bé, perquè no hi hagi cap dubte, perquè encara no m'he posicionat, el nostre grup –com es poden imaginar–, doncs, votarà en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Una salutació també al president del Consell Consultiu, el senyor Pere Jover. No esgotaré el temps de què dispo, però sí que voldré exposar els aspectes que, no per dits, deixem de considerar més remarcables en un debat com aquest, de debat a la totalitat, i també qüestionar els arguments que s'han esgrimit per a la presentació de les esmenes a la totalitat.

Esmenes a la totalitat que lamento que hi siguin, no des del punt de vista de la legitimitat de fer-ho –és clar que sí– i de discrepar, sinó precisament perquè es va acordar de fer una ponència de conjunta un mes després que s'admetés a tràmit el Projecte de Llei del Consell de Garanties Estatutàries, a finals de maig ja de l'any 2007, precisament per donar el màxim consens possible a una futura llei que és de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Per tant, ens hauria agradat que no hi hagués hagut aquestes esmenes a la totalitat perquè s'hagués arribat a un consens sobre la virtualitat, la necessitat i les funcions d'aquest consell i, més, tenint en compte quins són els arguments que es donen per tal de presentar aquestes esmenes a la totalitat en les quals entrarà suscintament després.

Però anem a exposar els aspectes que considerem més remarcables d'aquesta proposició de llei. Primer és, com ja s'ha dit, com l'Estatut d'autonomia legitima el Consell de Garanties Estatutàries, en el títol segon, en aquest article 76 i el 77, i, per tant, com n'és d'important de desplegar l'Estatut en aquest àmbit. Es pren com a referència el Consell Consultiu, però, certament, i com s'ha dit, parlem d'una nova institució adequada al nou Estatut, i especialment volem remarcar els drets que regula aquest nou Estatut, i a poder dotar d'un mecanisme de control que vetlli perquè les iniciatives legislatives que impulsa aquesta cambra i que impulsa el Govern s'adeqüin al nou Estatut i a la Constitució.

El Consell de Garanties Estatutàries, i entenem que és una funció clau, per nosaltres, dictaminarà prèviament la interposició davant del Tribunal Constitucional de recursos d'inconstitucionalitat, de conflictes de competència i –no oblidem pas, que no és una qüestió menor– recursos en defensa de l'autonomia local.

Vint-i-set anys després de la creació del Consell Consultiu, estem, ja, encarant la recta final per tal de dotar-nos d'aquest Consell de Garanties Estatutàries, que no només compleix tasques de consulta, mitjançant dictàmens, que refermo que són tecnicojurídics, i només tecnicojurídics, sinó que aquesta institució, per primera vegada, podrà evitar que s'incorporin a l'ordenament jurídic preceptes contraris a l'Estatut i a la Constitució, emetent dictàmens vinculants en l'àmbit dels drets.

Per tant, aquesta és una de les qüestions, de les novetats que volem destacar en consonància amb l'article 38 de l'Estatut, de la tutela dels drets reconeguts en el títol primer. L'article 17, concretament, del text que avui debatem estableix que tindran un caràcter vinculant els dictàmens relatius a projectes o a proposicions de llei del Parlament que desenvolupin o afectin drets reconeguts pels capítols primer, segon i tercer del títol primer de l'Estatut. És a dir, tots aquells que afectin drets de l'àmbit civil, de l'àmbit social, de l'àmbit polític i de l'Administració, i els relatius a drets i deures lingüístics.

Una altra novetat és l'ampliació de competències respecte del Consell Consultiu, que tindrà aquest ens, perquè, si el nou Estatut atorga per primera vegada al Govern la capacitat d'aprovar normes de rang de llei dictades amb caràcter provisional en casos d'extraordinària i urgent necessitat en forma de decrets llei, és necessari, per tant, establir un mecanisme que garanteixi que aquests decrets llei s'adeqüen a l'Estatut i a la Constitució, i, per tant, serà preceptiu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

També volem remarcar el reforç de la independència del Consell, que fa en aquest text, pel que fa no només als òrgans executius, sinó als legislatius i als judicials. I, a més a més, això va molt lligat a la restricció del règim d'incompatibilitats dels consellers i conselleres, no només establint la incompatibilitat en qualsevol mandat representatiu, òbviament, sinó amb activitats en determinades activitats privades. Perquè reforçar la independència dels consellers i conselleres..., hi ha partits polítics que només pensen en la independència dels partits. I no parlem només, ni bàsicament, de la independència dels partits, sinó d'interessos particulars, empresarials, de part, etcètera, que determinades activitats privades podrien condicionar aquesta independència.

Com ha dit també la relatora, el Consell de Garanties estarà format, si tot va tal com està en aquest text, per nou juristes de reconeguda competència, amb anys d'experiència. Parlem, per tant, de dos membres més dels que té el Consell Consultiu, i s'equipararia així a la majoria d'òrgans equivalents d'altres països.

També voldríem destacar la novetat amb referència a les parts legitimades per sol·licitar un dictamen. Per exemple, doncs, el Síndic de Greuges, que a partir d'ara

podrà sol·licitar dictamen sobre projectes i proposicions de reforma de l'Estatut abans que el Parlament els aprovi.

I, ja, encarant també la part final sobre els arguments donats per tal de presentar les esmenes a la totalitat. Els articles de l'Estatut a què fan referència, que legitimen el Consell i el text mateix d'aquesta proposició de llei, no són ben bé, senyors del Partit Popular, ni el que es va aprovar el 30 de setembre, que preveia la creació d'una sala específica de garanties estatutàries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ni encara menys l'Estatut vigent, que, en tot cas, et pots adreçar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per mitjà d'un recurs si hi ha actes que vulnerin els drets reconeguts, tal com reconeix l'article 38.2. Sí que és cert que la creació d'aquest ens pot tenir una vinculació remota, si es vol, en la proposta inicial que va fer el portaveu d'Esquerra en la ponència estatutària, Joan Ridao, i ponent inicial precisament d'aquesta proposició de llei del Consell, de crear un alt tribunal per garantir drets i deures, per fer exigibles els drets del títol primer, i que preveia el recurs d'antiestatutietat i el recurs d'emparament a l'estil del Tribunal Constitucional. Però no és això el que tenim entre mans, no té res a veure amb el que tenim entre mans.

Jo crec que vostès haurien d'estar contents, vostès i el Grup Mixt, perquè es crea un filtre més; un nou filtre per assegurar aquesta constitucionalitat de la qual tant s'omplen la boca de les lleis que elabora aquest Parlament. I és més –i és més–, amb dictamen vinculant pel que fa a la preservació dels drets. És clar que el Partit Popular té recorreguts al Tribunal Constitucional els drets, però haurien d'estar satisfets que hi hagi un ens que vetlli perquè la legislació que emeti aquest Parlament s'ajusti als drets, drets de la ciutadania, sobre el que es basa el concepte de ciutadania: de ciutadà, de ciutadans, de ciutadana, de ciutadanes, o en el que es basen, precisament, els drets del poble, populars. Per tant, jo no sé quin problema hi veuen en un organisme que, precisament, hi posa un graó més per preservar aquests drets.

En tot cas, avui encarrilem, com deia, aquest tram final per aprovar la llei; posteriorment, hi haurà les compareixences a proposta dels grups, dels ens locals, per mitjà de les associacions municipalistes; podrem treballar les esmenes que puguin millorar el text, tot allò que pugui millorar-se, doncs, a disposició estarem de la resta de ponents, i, aprovar definitivament, sobretot, en el termini més breu possible, després d'un temps en què la ponència va estar sense exercir les seves funcions.

El nostre grup parlamentari, com es pot derivar també de la intervenció que he fet, votarà en contra de les esmenes a la totalitat. I, tot i així, no perd l'esperança de poder arribar a una confluència dels ponents en tràmit de ponència per tal que, certament, com deia el senyor Homs, aquest Consell de Garanties Estatutàries reforci el que és aquest Parlament, les funcions d'aquest Parlament, i reforci també la sobirania del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Jo també vull començar saludant la presència del president del Consell Consultiu, i destacar, com em sembla que hem fet tots els intervinents, que estem davant d'una llei molt important. És una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut i regula una institució fonamental del nostre sistema d'autogovern. Per això es va decidir tramitar-ho a través d'una ponència conjunta de tots els grups, per la importància institucional d'aquest tema i per facilitar el consens.

Ara bé, jo crec que és obligat recordar que el Govern va aprovar el projecte, perquè va passar pel Consell Executiu, i el va enviar al Parlament el maig de 2007. Entre l'aprovació que en va fer el Govern i el debat d'avui han passat dinou mesos, més d'un any i mig. I és una responsabilitat de tots els grups, eh?, no estic acusant ningú, també nostra, de tots; però, en tot cas, hi ha d'haver un compromís que això no torni a passar mai més. La recerca del consens no pot servir per penalitzar projectes essencials per al país.

I, en tot cas, jo vull fer un anunci, un posicionament, que és que el meu grup utilitzarà des d'ara allò que està previst en el Reglament, concretament en l'article 117.1, en què diu que la ponència redactora disposa de tres mesos per elaborar la proposició, i que, si no, la tasca d'aquesta ponència decau, perquè «decau l'encàrrec, llevat d'una pròrroga atorgada expressament». Així, doncs, des del nostre punt de vista, qualsevol altra proposició, quan existeixi a més prèviament un projecte del Govern, ha de complir estrictament els terminis, i així ho exigirà a partir d'ara el meu grup.

Amb relació a les esmenes a la totalitat, bé, jo voldria començar dient que no són esmenes a la totalitat a la llei, són esmenes a la totalitat a l'Estatut, i a l'Estatut votat pel poble de Catalunya. El Grup Mixt està absolutament convençut que qualsevol constitucionalista té absolutament clara la inconstitucionalitat d'aquest projecte. Jo li faig una recomanació, entre els molts que pot triar, el recent *Manual de dret públic de Catalunya*, o una recomanació encara millor: el dictamen del Consell Consultiu, que va elaborar a partir de la proposta que es va fer de dictamen sobre el projecte d'Estatut d'autonomia que va tramitar el Parlament de Catalunya. Perquè el problema és que cada vegada que discutim un tema que té a veure amb l'Estatut, el Grup Mixt ens diu que està convençut que serà declarat inconstitucional. Confon el desig amb la realitat. Si es complissin tots els advertiments que ens ha fet el Grup Mixt, de l'Estatut no en quedaria res. Segurament és el que vol, el Grup Mixt, però jo estic convençut que el Tribunal Constitucional declararà plenament constitucional aquesta llei.

En tot cas, el PP també s'ha referit al fet que la seva discrepància ja ve de l'inici de l'Estatut. Jo els voldria recordar una cosa, eh? El 30 de setembre del 2005, repassin què va votar el PP al títol d'institucions. Va

votar que sí –va votar que sí. Ho dic perquè en el títol d'institucions hi havia contingut el Consell de Garanties Estatutàries amb aquesta denominació. Després, a Madrid, van canviar les coses, i recordo, fins i tot, en la tramitació en el Congrés dels Diputats, la ponent del PP advertint o..., no, dient que la perfídia, el fet que fos terrible aquest Consell responia també a la similitud amb la denominació d'un organisme de la República com el Tribunal de Garanties Constitucionals. El fort és que això no va quedar tan sols en una intervenció parlamentària, sinó que és que a sobre ho van posar en el recurs presentat al Tribunal Constitucional com un argument que encara li dona més força, diguéssim. Però l'argument fonamental del PP amb relació a la inconstitucionalitat del Consell de Garanties Estatutàries diu que: «Puede generar un conflicto de legitimidades sobre la base de dictámenes, y lo que en su día y sobre el mismo objeto puede resolver el máximo intérprete de la Constitución, que es el Tribunal Constitucional.» Això ja passa ara amb el Consell Consultiu. En tot cas, després vostès ho reforcen amb el tema del tema vinculant, però, la primera part, ja pot passar ara, amb el Consell Consultiu. (*Veus de fons.*) No, no..., és així –és així.

En tot cas, jo em voldria centrar, ara també, en els continguts, a partir, lògicament, de l'article 76 de l'Estatut, destacant que, com s'ha explicat, aquest organisme substituirà el Consell Consultiu. Tenen en comú, totes dues institucions, que són institucions de control amb reconeixement estatutari, la seva independència respecte al poder legislatiu i al poder executiu, i un àmbit d'actuació limitat als seus pronunciaments sobre constitucionalitat i adaptació de l'Estatut, que té per destinataris el Parlament, el Govern i els ens locals.

Però també hi ha diferències: les diferències són bàsicament els supòsits d'intervenció del nou Consell, que són més nombrosos, amb relació a noves fonts, decrets legislatius, decrets lleis, i amb relació a nous subjectes legítims per sol·licitar el dictamen, per exemple, el Síndic de Greuges. I respecte a la naturalesa jurídica de la institució: el Consell Consultiu, com el seu nom indica, és òbviament consultiu; el Consell de Garanties és consultiu, però també és un òrgan de tutela institucional pel que fa als dictàmens vinculants.

I parlem dels dictàmens vinculants: són per tutelar els drets reconeguts a l'Estatut. L'objecte és que els projectes de llei i les proposicions en tràmit, i que puguin incloure alguna afectació als drets, siguin, diguéssim, objecte d'aquest dictamen. És un reconeixement de la importància i una concreció del títol de drets i deures de l'Estatut, que recordo que és tant Estatut com qualsevol altre títol dels continguts en l'Estatut. I, per altra banda, refermo, com ja s'ha dit, la plena constitucionalitat d'aquest enfocament. Entre altres coses perquè, com deia el senyor Homs, hi ha una sentència al Tribunal Constitucional amb relació a l'Estatut del País Valencià que ha reconegut la constitucionalitat de la inclusió de drets i deures en un estatut. Però també amb relació a l'opció dels dictàmens vinculants del Consell. Perquè aquest paper no qüestiona el monopoli del Tribunal Constitucional per establir la constitucionalitat d'una llei. El Tribunal Constitucional realitza el control *a posteriori*, un cop incorporada una llei a l'ordenament jurí-

dic. El Consell de Garanties el que fa –ho farà– és una tutela prèvia a l'aprovació. És la participació en el procés d'elaboració de la llei. Per tant, hi ha una diferència evident, clara, que fa que aquesta opció sigui plenament constitucional, des del nostre punt de vista.

I, finalment, una referència a la composició i a les incompatibilitats: el Consell passa dels set membres actuals del Consultiu a nou. Ens sembla que és un creixement proporcionat a les noves tasques. No considerem, en canvi, lògic, com s'ha plantejat al llarg de la ponència, ampliar-ho a dotze; ens sembla que amb nou és suficient. I que, per altra banda, apostem per un sistema estricte d'incompatibilitats. No és una voluntat de limitar l'accés a ningú, perquè qualsevol que pugui ser membre l'únic que ha de fer és acceptar i actuar en conseqüència amb el règim d'incompatibilitats. El que és, és la millor garantia de la independència del consell, i que s'uneix el tema de la durada del mandat i el fet que no sigui prorrogable. Nosaltres simplement pensem que la proposició que avui presentem és positiva, que és important que aquest Parlament la pugui aprovar aviat i tant de bo que la tasca feta per la ponència serveixi ara per accelerar la seva celeritat.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

Senyor Rivera...?

El Sr. Rivera Díaz

Sí, per al·lusions directes, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Rivera Díaz

Sí. No, jo li volia dir al diputat Homs que simplement aquesta sentència que li sembla bé, la doctrina del Constitucional, l'apliqui, si és que és el cas, a futures sentències del Constitucional. És a dir, el que no podem fer és treure sentències del Constitucional, interpretar-les de forma parcial i després, a més a més, dir i anar a actes que diuen que no respecten la legitimitat del Constitucional. És una mica incoherent, senyor Homs. Per tant, vostès van a actes que il·legitimen –il·legitimen– el Constitucional i, en canvi, s'agafa i s'aferra a sentències. A mi em sembla molt bé que s'agafi a les sentències, parlem-ne. El que no em sembla bé és que el seu partit, igual que membres del Govern, se'n vagin a actes polítics, per cert, subvencionats per la Generalitat, eh?, a manifestar-se en contra d'una futura sentència del Constitucional. El que haurien de fer tots plegats és respectar una mica més les institucions i si després el que surt no agrada políticament, es pot denunciar políticament, però respectar futures sentències que crec que seria un compromís molt sa d'aquesta cambra que vostès fessin i no participessin en aquest tipus d'actes.

I per altra banda, també per al·lusió directa, a la senyora Lúcia Santos...

El president

Havíem quedat en trenta segons, senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, ja, però han sigut tantes, senyor president, que demano deu segons.

El president

Doncs acabi.

El Sr. Rivera Díaz

És evident que nosaltres el que sí que creiem de primera carrera és que hem de respectar el Tribunal Constitucional, i el que creiem fonamental és la diferència entre preceptiu i vinculant. I vinculant condiona, preceptiu simplement és un informe que s'ha de formular. Per tant, quan és vinculant, condiona l'activitat d'aquest cambra, per això nosaltres considerem que no està dintre d'aquest àmbit constitucional.

Gràcies.

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Suposo, senyor Rivera, que vostè sap distingir clarament entre –amb un sistema democràtic i en un estat de dret com és el nostre– la diferència que hi ha entre acatar una sentència, cosa que Convergència ha fet sempre i farà sempre, eh?, i l'altra cosa és discrepar sobre el contingut des d'una perspectiva política d'una sentència. Jo, el que li feia notar abans és que repassi vostè la doctrina del Tribunal Constitucional, i un dia, quan vulgui, ja discutirem si en aquests últims temps el Tribunal Constitucional està canviant sobre la seva pròpia doctrina. I sobre això espero que vostè no em recrimini mai, ni a mi ni a ningú de Convergència i Unió, que en puguem fer una valoració estrictament política. Perquè el dia que es puguin deixar de fer valoracions polítiques en aquest Parlament, o fora d'aquest Parlament, voldrà dir que haurem acabat amb la democràcia. Suposo que vostè i jo amb això no hi estaríem mai d'acord.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, posarem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i també del Grup Mixt.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Atès que s'han rebutjat les esmenes a la totalitat, la proposició de llei continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00157/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull per a la seva exposició.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, substanciem una interpel·lació amb un títol genèric: del capteniment del Govern amb relació a la política d'infraestructures i a l'execució de l'obra pública en aquest país. I, si em permet, dividirem aquesta intervenció en dos paquets: allò que afecta la inversió de l'Estat a Catalunya, i que és rellevant des de la perspectiva de poder implementar el Pacte nacional d'infraestructures, i, per altra banda, també, el capteniment directe del Govern de la Generalitat amb relació a l'execució de les obres que li són pròpies, les obres de titularitat pròpia del Govern de Catalunya.

Comencem pel començament. Ja estem massa habituats, dramàticament habituats, si em permet, als incompliments del Govern de l'Estat a l'hora de fer front a les inversions, a les inversions a Catalunya. De fet, a partir de la disposició de l'aprovació de l'Estatut i de la incorporació de la disposició addicional tercera, s'obre un cert horitzó de possibilitat de situar-nos al dia, de poder compensar el dèficit històric en matèria d'infraestructures.

Vostès, des del Govern de Catalunya, orienten el Govern de l'Estat i, a partir d'un document que vostès en titulen «el pla Catalunya d'inversions», li diuen a l'Estat amb quines inversions..., quines inversions ha de fer durant els propers anys i en quines actuacions concretes s'haurà d'invertir. Aquest és un document que vostès prenen en consideració per primera vegada, el Govern de Catalunya, amb moltes discrepàncies internes dins mateix del Govern; el prenen en consideració el mes de febrer de l'any passat, d'aquest mateix any, i el mes de juliol vostès fan un pas endavant i s'atreveixen a quantificar la inversió de l'Estat a Catalunya, en virtut de la disposició addicional tercera, i a més a més a calendaritzar les actuacions any per any fins a l'any 2013.

I el problema rau justament, i aquest és l'objecte de la interpel·lació, en què, quan apareixen els pressupostos generals de l'Estat, aquests pressupostos contradiuen rotundament i radicalment allò que el Govern de Catalunya havia plantejat. O sigui, vostès no encerten pràcticament res. Plantegen una xifra, diuen que l'any 2009 l'Estat ha d'invertir 4.700 milions, i l'Estat, de fet, n'acaba pressupostant 3.900.

Però, a més a més, vostès fan la llista de tot allò en què l'Estat hauria de poder invertir, i cas per cas l'Estat va desautoritzant la llista de prioritats que fa el Govern de Catalunya. I això és greu des de una doble perspectiva. És greu en la mesura que el Govern de l'Estat

incompleix amb Catalunya, incompleix perquè aquest any pressuposta un 15,2 per cent del conjunt d'inversió, en lloc del 18,7 per cent, que és el que correspondria; incompleix, també, perquè no pressuposta aquell pendent que teníem d'aquells 500 milions en virtut del pacte Solbes-Castells –no compleixen ni el seus mateixos pactes–, i a més a més tampoc no compensa allò que l'any 2007 va deixar d'invertir a Catalunya.

Aquest és, diguem-ne, el retrat exacte. Però, a més a més, vostès són incapaços de defensar els seus mateixos números. I això és greu de cara a negociar el Pacte nacional d'infraestructures, perquè aquest és un document essencial del Pacte nacional d'infraestructures. Vostès diuen: «Durant l'any 2009 l'Estat ha de poder invertir en tot això, ha d'invertir aquests 4.700 milions.» Tenim projectes per 6.500 milions i l'Estat ho ignora. I per tant és absolutament rellevant, conseller, que vostè avui aquí solemnement ens digui si allò que pressuposta l'Estat per a Catalunya per l'any 2009 és correcte o no és correcte. Si vostè està d'acord amb el Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat amb relació a la disposició addicional tercera.

Aquest és l'element rellevant, perquè si vostès no són capaços de mantenir les seves pròpies posicions, nosaltres no ens podem asseure en una taula de negociació a pactar el Pacte nacional d'infraestructures. Si els números, si els documents que posen vostès sobre la taula són absolutament, diguem-ne, contradits per l'Estat davant del silenci del Govern de Catalunya, nosaltres, evidentment, no podem comprometre'ns en uns termes com aquests.

Per tant, primer objecte de la interpel·lació que li fem avui: vostè avui hauria de dir exactament quina és la voluntat del Govern, quina és la interpretació del Govern, i reivindicar aquests 6.000 milions d'euros que vostès demanen, 6.426 milions que vostès demanen en propostes. I el problema és que l'Estat no només desacredita quantitativament allò que vostès li proposen, sinó que també els desacredita des d'un punt de vista quantitatiu. Saben qui és el gran damnificat dels pressupostos generals de l'Estat per l'any 2009? La política ferroviària, la política ferroviària que teòricament hauria de ser una prioritat de Catalunya.

Hí ha una quantitat de projectes que són fonamentals, que són ignorats pel Govern de l'Estat. La millora de xarxa de rodalies i mitja distància, vostès demanaven 100 milions, l'Estat no en consigna cap. El desdoblament de la línia ferroviària Barcelona-Vic, vostès demanaven pressupost, l'Estat ni un euro. Accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona i a l'aeroport de Barcelona, infraestructures estratègiques, el Govern de l'Estat els ignora i no pressuposta absolutament res. A nivell viari, la desaparició de la nacional II al Maresme i començar a construir les calçades laterals de la C-32, el Govern de l'Estat ignora tots i cadascun d'aquests elements.

Els han desautoritzat quantitativament i qualitativament i vostè aquí té la possibilitat de dir: «No, no, escolti, nosaltres ens mantenim fermes en aquesta actuació i considerem que els pressupostos generals de l'Estat que han estat presentats pel ministre Solbes no s'escauen ni

a allò que diu l'Estatut, ni a allò que nosaltres mateixos, com a Govern de Catalunya, posàvem sobre la taula.»

Però a més a més, davant d'aquests incompliments la seva actitud és passiva. Hi ha hagut ara un debat important a nivell de l'Estat sobre el compliment de les inversions en matèria ferroviària l'any 2007. L'any 2007 és quan hi ha l'esvoranc de Bellvitge. L'any 2007 és quan es col·lapsa el sistema de rodalies. El Govern de l'Estat explica amb una resposta a una pregunta parlamentària, el mes d'agost, que només ha estat capaç d'executar el 15 per cent d'allò que corresponia a infraestructura ferroviària durant l'any 2007, el 15 per cent. I davant d'això el Govern de Catalunya què fa? Com reacciona el Govern de la Generalitat de Catalunya?

Els vull recordar que l'any 2007 el Govern de Catalunya signa un conveni amb l'Estat pel qual es crea una comissió de seguiment per veure si la inversió de l'Estat és l'adequada o no. Pregunta parlamentària d'aquest diputat al conseller Nadal: «Quantes vegades s'ha reunit aquesta comissió per fer seguiment de la inversió de l'Estat a Catalunya?» Saben quantes vegades? Cap ni una. És a dir, el Govern de la Generalitat aconsegueix un instrument de control i posteriorment no el fa servir.

Els han desautoritzat radicalment. I no han desautoritzat el Govern de Catalunya només, bàsicament han desautoritzat el conjunt del país i han desautoritzat el que és una norma bàsica que és l'Estatut.

Però amb relació a la inversió, al capteniment del Govern en obra pública. Permetin-me que posi sobre la taula dues xifres. La primera, i la comentava, la parlava el senyor Antoni Fernández Teixidó ahir en la substanciació de l'esmena a la totalitat dels pressupostos. El seu departament al mes de setembre només ha estat capaç d'executar el 57,9 per cent del pressupost. Primer element, i és un element greu en un departament bàsicament inversor, transformador de la realitat.

Però, segon element, vostès tenen un forat negre en allò que fa referència a l'execució de l'obra pública, que és la línia 9 del metro. Se'ls ha escapat de les mans, senyor conseller. I a més a més, en lloc d'explicar quina ha de ser la posició de reconducció del Govern de Catalunya, vostès fan un exercici d'opacitat constant i permanent en aquesta cambra.

La línia 9 del metro originàriament està contractada per un valor de 2.400 milions d'euros. Vostès mateixos, el desembre de l'any 2004, un any després d'entrar al Govern de Catalunya, diuen: «Escolti, actualitzem costos i la línia 9 costarà entre 3.400 i 3.700 milions.» En aquests moments la línia 9 costa, dades reconegudes per vostès, 6.507 milions. Si hi incorporem la línia 4, 6.800 milions. S'ha doblat el cost de la línia 9 del metro.

I nosaltres preguntem: i a què s'ha degut aquest sobrecost? I en aquests moments el Govern de Catalunya és incapaç de respondre amb quins projectes concrets, amb quins modificats concrets es produeix aquest sobrecost. Vostès, en aquests moments, senyor conseller, són incapaços de justificar un increment de 1.601 milions d'euros.

Els demanem que ens posin sobre la taula els projectes modificats de tots i cadascun dels elements que provoquen el sobrecost, els projectes modificats, i vostès de manera reiterada neguen a aquesta cambra poder tenir accés en aquesta informació. Els demanem que posin sobre la taula aquests projectes modificats, que ens diguin quant han costat, que ens diguin quant ha durat la seva tramitació, i vostès es neguen a donar aquesta informació. Perquè el problema rau en el fet que han perdut el control sobre l'obra pública, i especialment sobre la línia 9. Allà ningú no pren decisions. I aquest sobrecost es produeix bàsicament per un problema d'execució de l'obra, perquè les tuneladores no tenen el rendiment que haurien de tenir.

I acabo aquesta primera intervenció, senyor president, amb unes dades molt concretes: la tuneladora, des del mes de setembre fins al mes de maig, setembre de l'any passat, maig d'enguany, la tuneladora Sagrera-macropou només treballa..., està aturada el 77 per cent dels dies; la tuneladora macropou-Havaneres està aturada el 20 per cent dels dies, i Mas Blau, variant Prat, el 25 per cent dels dies. Cada dia que una tuneladora està aturada i no és imputable a l'empresa constructora són noranta mil euros de més.

Vostè, conseller, ha d'explicar quines són les dades i, sobretot, ha de defugir aquest exercici d'opacitat...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...perquè, si no, els pressupostos que estem tramitant no serveixen absolutament per a res. Vostès han perdut la credibilitat en aquest tema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, començaré per aquest apartat final de la seva intervenció, per dissipar qualsevol tipus de dubte i per anunciar que em sap greu, perquè jo comptava que el nivell d'informació que utilitzaria el Grup Parlamentari de Convergència i Unió seria d'una solvència extrema, perquè tenen els elements per poder-ho fer. I he de dir que totes les dades que aporta el diputat senyor Rull amb relació a la línia 9 del metro, a la seva execució, el cost i els projectes denoten una dramàtica manca de coneixement de les dades reals, dramàtica i no per opacitat, sinó simplement per mala intenció (*remor de veus*), i el senyor Rull intenta desacreditar..., converteix els seus desitjos en una formulació verbalitzada en aquest Ple, però en realitat el descrèdit de les dades que aporta sobre la línia 9 del metro és absolutament dramàtic.

Li diré només una cosa. Les tuneladores de la línia 9 del metro, l'any 2008, estan en condicions de produir 1.200 milions d'euros d'obra i tenen pressupostat per fer 800 milions d'euros d'obra. El ritme i la capacitat d'execució d'obra de les tuneladores estan per sobre dels recursos pressupostaris disponibles per fer-hi front. I, per tant, a dia d'avui i per a tot aquest any 2008, les tuneladores de la línia 9 del metro estan actuant a un ritme per sobre de les previsions i per sobre de la mitjana.

Però anem a les dades. Efectivament, la línia 9 del metro va ser adjudicada entre els anys 2002 i 2003 per un cost total de 2.464 milions d'euros. En què s'ha encarat aquesta obra? En 917 milions d'euros de revisió de preus; en 658 milions d'euros de mesures de seguretat addicionals; en 746 milions d'euros de canvis de traçat, sis estacions més i cinc quilòmetres de llargada més del projecte; en 304 milions d'euros de nous requeriments tecnològics i noves instal·lacions, i en 121 milions d'euros d'expropiacions i serveis afectats. I aquests 1.297 milions d'euros de diferència, als quals caldria afegir el cost del tram de la línia 4 que hi ha de connectar, que son 322 milions d'euros, ens porta a un cost total de la línia 9 del metro molt ajustat, de 6.829 milions d'euros a dia d'avui.

Per què s'ha disparat el cost de la línia 9 del metro?, i per què en tenim un coneixement acurat, ajustat, sabem les partides que s'han encarat i quines en són les causes? I ho he dit, i ho he hagut de dir ja massa vegades, i espero no haver-hi de tornar mai més; tinc demanada una compareixença sobre aquesta qüestió on explicarem amb més detall tot el que ara li diré. Però el que és autènticament dramàtic és que vostè digui que per opacitat som incapaços de presentar els modificats, quan el que aquest Govern ha hagut de fer des de 2004 ha hagut de ser fer –fer– els projectes que el Govern que va licitar i adjudicar no tenia fets o tenia insuficientment fets i presentaven mancances clamoroses.

És a dir, la línia 9 del metro, adjudicada amb precipitació i ganes de fer un toc d'atenció a l'opinió pública, dient: «Mireu si en som, de valents i llançats. Ara tirem la línia més moderna d'Europa, i la més llarga. Ja la pagarà el que vingui al darrere», sense ni un euro en consignació pressupostària, sense cap mecanisme que legitimés les plurianualitats que en depenien... Vostès cometen la gosadia irresponsable de llançar 2.500 milions d'euros d'obra sense cap empara pressupostària, sense cap suport i sense cap garantia dels plurianuals que corresponien. I diuen: «Mètode alemany, i ja et veurà l'any que ve.» I aquest és el mecanisme que fan servir per, frívolament, llançar-se a la piscina i tirar endavant un projecte d'aquestes característiques.

Que s'ha encarat?, sí senyor. I s'ha encarat molt, sí senyor, per la complexitat del projecte, de la tecnologia, i per la frivolitat i la irresponsabilitat amb què vostès van llançar el projecte entre els anys 2002 i 2003, en un intent aparatós de fer veure que estaven fent moltes coses i molt importants, en un moment terminal d'una legislatura que estava anunciat que havia de ser la darrera d'un període molt llarg de governs de Convergència i Unió a Catalunya.

Pel que fa a les altres qüestions, senyor Rull, vostè em pregunta si el Govern de Catalunya està d'acord amb els pressupostos generals de l'Estat. I el Govern de la Generalitat de Catalunya, deixant clar el que va dir el conseller Castells, el finançament autonòmic és una altra cosa, però els pressupostos de la Generalitat neixen coixos per aquesta qüestió, deixant de banda aquest aspecte, el Govern de la Generalitat de Catalunya entén que en els pressupostos de l'any 2009 es compleixen *escrupolosament* els compromisos de la disposició addicional tercera i contenen la vàlvula de seguretat necessària per complir i fer complir els acords Solbes-Castells, que determinen que de dos anys en dos anys les liquidacions amb relació a la mitjana estatal d'execució d'obra en infraestructures..., la diferència serà compensada en metàl·lic al Govern de la Generalitat.

S'ha determinat ja quin és el diferencial de la liquidació de 2007; podem determinar d'aquí a no gaire quin és el diferencial d'execució respecte a la mitjana de 2008, i a finals del 2009 s'haurà de preveure a la Llei de pressupostos de 2010 allò que no hagi fet a Catalunya, en compliment de la disposició addicional tercera, l'Estat, i ho haurà de transferir, com una transferència de capital net, al Govern de la Generalitat de Catalunya, i així es preveu.

Però vostè té raó en una única cosa, que és que, anant a la literalitat dels pressupostos generals de l'Estat, trobaríem que, efectivament, hi ha partides pressupostades i desglossades, amb inversions concretes assignades, no per 4.626 milions d'euros, sinó per 3.919 milions d'euros. Però la mateixa Llei de pressupostos diu: «El que l'Estat li deu a Catalunya són, per a l'any 2009, 4.626,56, i els 707,20 que no figuren pressupostats de forma regionalitzada, te'ls pagaré d'una partida de 1.000 milions d'euros que hi ha a la secció 32 i que s'ha guardat el Ministeri d'Economia i Hisenda, per complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya.» I d'aquests 707,20 n'hi ha uns quants, 600 i escaig, d'inversió directa i 80 destinats a les polítiques de compensació de les diferències en matèria de peatges que Catalunya ha patit respecte a altres parts de l'Estat.

Compleix, l'Estat? Nominalment, sí. I amb les xifres globals, sí: 18,72. Vostè agafa el regionalitzat i diu: «15, no sé quants»? Té raó. Hi ha les partides i se les guarda el ministre d'Economia i Hisenda per acordar-les amb Catalunya i transferir-les quan calgui o assignar-les a inversions concretes a partir del pla Catalunya? Sí. Hi ha una part directa en què vostè pot tenir raó, i en la resta, com que no estaven en disposició amb els projectes disponibles de complir directament amb la Llei de pressupostos, el Ministeri d'Economia s'ho reserva com a garantia i diu: «Ja ho tindrà, i ho acordarem junts, i per tant hi haurem d'afegir 707,20 i arribarem a 4.626, que són els que li dec a Catalunya per compte del compliment de la disposició addicional tercera.»

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Rull té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, comencem per aquesta part final. És a dir, vostè ens té acostumats a, diguem-ne, circumloquis que a vegades són complicats de poder entendre. És a dir, quan vostè ha d'estar tanta estona per justificar per què l'any que ve l'Estat compleix presumptament les previsions de la disposició addicional tercera, vol dir que les coses no van bé. Sap quina diferència hi ha entre el conseller de Política Territorial d'Andalusia i vostè? Que a ell no li cal fer cap mena de circumloqui, justament perquè la Llei, el Projecte de Llei de pressupostos generals de l'Estat, preveu allò que l'Estatut d'Andalusia diu que ha de correspondre a Andalusia, i no hi ha cap mena de calaix de sastre, que després eventualment el ministre Solbes ja decidirà pactant amb el Govern de Catalunya. Escolti, ferma! Això és absolutament inacceptable.

Però, a més a més, en el pla Catalunya vostès diuen: «Ei!, tenim projectes per 6.400 milions.» Escolti, serveix d'alguna cosa?, i aquest és l'element bàsic de la pregunta que li feia. És a dir, els documents que vostès elaboren serveixen per a alguna cosa? Perquè, escolti, ni desdoblament Montcada-Vic de Renfe; ni accessos ferroviaris ni viaris al port de Barcelona i al port de Tarragona; millora de Rodalies tampoc no existeix... Serveix d'alguna cosa el que digui el Govern a Catalunya? Aquest és l'element bàsic i aquest és l'element crucial.

Vostè ens ve i ens explica que més o menys sí que es compleix. El que li demano en aquest segon torn és quina virtualitat tenen aquests 6.400 milions. Quina virtualitat tenen?, els que vostès en el pla Catalunya diuen: «L'any 2009 hem de ser capaços de fer-ho, i tenim els recursos per poder-ho fer.» Per què? Perquè si agafem allò que ha deixat de complir l'Estat, no només amb relació als pressupostos del 2009, sinó allò que va deixar d'executar el 2007 i el 2008, aquests 6.500 surten, i els projectes, tots i cadascun dels projectes que vostès posen sobre la taula, poden ser executats.

I per què l'Estat incompleix de manera sistemàtica l'execució dels pressupostos i només és capaç de gastar-se setanta-cinc de cada cent euros? Perquè no hi ha projectes prou madurs.

I acceptant aquest calaix de sastre vostès li estant dient al Ministeri de Foment: «Tranquils, no cal que elaborin projectes, que ja ho sentirem a dir, ja en parlarem.» Aquest és el problema de fons, que és la seva debilitat negociadora.

I amb relació a la línia 9, les dades són molt concloents, molt contundents. I les preguntes que nosaltres li fem són absolutament detallades. No sé si és interpretable això; pregunta que per segona vegada li fa aquest diputat al conseller: quina és la relació de projectes modificats respecte del projecte inicialment aprovat de construcció de la línia 9 del ferrocarril metropolità de Barcelona, amb detall de la data d'inici de tramitació, la data d'aprovació i els cost de cada projecte, tots i cadascun dels projectes, el cost que suposen i la tramitació d'aquestes projectes?

Resposta del conseller. És a dir, aquí a la tribuna vostè és generós amb les explicacions, com a mínim amb l'estona que utilitza per fer aquestes explicacions. Resposta: «L'encàrrec dels projectes modificats correspon a infraestructures, estacions, pous de ventilació, senyalització, ascensors, escales mecàniques i sistema de telecomunicació. L'encàrrec del primer modificat és de 25 de maig del 2001.» S'ha acabat –s'ha acabat.

Què amaga, senyor conseller? Què amaga? És a dir, si vostè vol fer aquest exercici de transparència expliquin què costa cadascun dels modificats, expliquin quina és la tramitació dels modificats. Perquè saben per què s'aturen les tuneladores? Perquè el Govern és extraordinàriament ineficient a l'hora de tramitar modificats, no del projecte de Convergència i Unió, sinó dels projectes que vostès mateixos han elaborat. La tuneladora de Mas Blau ha d'estar aturada quatre mesos, des del mes de maig fins al mes de setembre, perquè vostès no han tramitat el modificat, respecte d'un projecte que és el seu, perquè aquest és un tram de prolongació que el decideix no el Govern de Convergència i Unió, sinó el seu mateix Govern. I, per tant, posi aquestes dades sobre la taula.

Perquè, amb aquest silenci, amb aquesta opacitat, vostès ens diuen que no fan bé les coses. I el problema és que parlem no d'una obra menor, 6.000 milions; tot allò que demanem a l'Estat, vostès aquí no són capaços de gestionar-ho adequadament. Els elements que ens diuen, diuen: «Variacions pressupostades de les obres inicialment licitades, 1.297 milions.» Però no ens expliquen en què se'ls han gastat, no ens expliquen com han corregit el projecte original, no expliquen absolutament res de res.

Fan malament l'obra pública, no generen confiança, duen a terme exercicis d'opacitat i sobretot es deslegitimen. Quan el conseller Castells ahir deia que la gran aposta d'aquests pressupostos és la inversió pública..., escolti, si la meitat del pressupost en inversió pública –i em permeten dir-ho en aquests termes tan rotunds– vostès la dilapiden en una mala execució de la línia 9 del metro.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller, el senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Deixi'm dir-li que, pel que fa a una dada que ha donat a la seva primera intervenció, també en això deuen estar molt mal informats: el grau d'execució a dia d'avui del pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques és del 85 per cent i serà del 96 a final d'any.

Però bé, per altra banda (*veus de fons*) –serà així–, senyor Rull, en fi, els estalvio la traducció, perquè segurament serà més còmode per a tothom: «Proyecto de presupuestos generales del Estado para 2009. Cataluña. La aplicación de la disposición adicional tercera del

Estatuto de autonomía de Cataluña supone dotar un importe de 4.626,56 millones de euros en inversiones en infraestructuras, 18,72 por ciento de la base de cálculo. Para ello se contemplan dotaciones de 3.919,36 millones de euros, a lo que se añadirá el importe de otros proyectos pendientes de determinar e inicialmente no regionalizados y los peajes de autopistas por un importe total de 707,20 millones de euros, lo que da cumplimiento a la citada disposición.»

Bé, doncs, amb el mateix mecanisme que l'any passat el grup de treball de la comissió d'infraestructures de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat va acordar els projectes del diferencial entre els 4.200 i escaig que havien de ser compromesos per a Catalunya d'acord amb la disposició addicional tercera i els 3.600 que s'havien pressupostat realment..., aquest any farem el mateix.

Vostè cita dos exemples concrets de suposada ineficàcia, de manca de credibilitat. Desdoblament Montcada-Vic. Partint del no-res hi ha licitat i a punt d'adjudicar-se, i en tràmit d'informació pública l'estudi informatiu d'aquest desdoblament. Naturalment, l'obra –l'obra– no podrà començar fins que no estiguin completats tots els instruments. Però l'autèntica capacitat negociadora del Govern és que, partint del no-res, partint del desert més absolut en negociacions anteriors, apareixen finalment en el butlletí oficial de l'Estat els tràmits que situen aquesta i altres obres en la recta final de l'execució.

Que és exactament el mateix que passa amb els accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona, que està, el projecte, adjudicat. Amb un problema, sí; temps de redacció del projecte: vint-i-quatre mesos. El primer tràmit en estudi informatiu d'aquesta obra és de l'any 2000 –de l'any 2000– i l'adjudicació de l'obra pot produir-se, al més aviat, segurament a inicis del 2010. I l'obra feta o acabada, 2013. Li haurà calgut, al Ministeri de Foment –estem d'acord en això–, tretze anys per començar el primer paper i acabar una obra transcendent per a Catalunya.

Per tant, estem d'acord –estem d'acord– en una cosa. Primer, mai com ara –mai com ara– el Ministeri de Foment està gastant diners a Catalunya, mai com ara, en termes absoluts i relatius, molts més que en cap altra situació anterior.

Amb algun problema, sí. Primer, encara no és prou; segon, hi ha més diners que projectes; tercer, s'executa menys del que es pressuposta; quart, és veritat que hi ha una vàlvula de seguretat per a les deficiències, en menys, d'execució; cinquè, els tràmits són massa lents; sisè, els terminis tant d'execució de les obres com de redacció dels projectes són massa llargs; setè, les anualitats de les obres no denoten el ritme de la urgència necessària per superar les mancances; vuitè; la tramitació dels modificats de quantia superior al 20 per cent són exasperants, i novè, hi ha incompliment sistemàtic de les esmenes pressupostàries.

Sí, senyor, hi estem d'acord, hi ha un conjunt de problemes pel que fa a l'execució pressupostària del Ministeri de Foment a Catalunya. I així i tot –i així i tot–, torno al principi, mai com ara el Ministeri de Foment compleix els seus compromisos amb Catalunya i mai com ara el

Ministeri de Foment licita obra a Catalunya, amb tots aquests problemes, en vies de solució, com no s'havia produït abans, però, evidentment, denotant un conjunt d'inèrcies en els mecanismes interns del ministeri que a nosaltres no ens agraden gents i que estem treballant per superar.

Però aquesta és la realitat, i a tota la resta, senyor Rull, vostè hi aplica molta imaginació i dades molt poc fiables, però per una interpellació d'aquestes característiques, i parlant de tants i tants milions d'euros, valdria la pena que s'assessorés una mica millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00158/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge, que presenta el Grup de Convergència i Unió, i, en nom seu, té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable conseller, fa uns dies vostès celebraven el primer aniversari de la signatura del Pacte per a l'habitatge; nosaltres entenem que va quedar ben palès el fet que no s'han acomplert els objectius amb satisfacció d'aquest primer aniversari del Pacte per a l'habitatge.

Conseller, la situació del mercat immobiliari és gravíssima, ha empitjorat molt més que fa ara un any; la situació d'accés al mercat de crèdit per part dels ciutadans i per part dels promotors és inexistent, i nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, tenim la convicció que des de l'Administració no s'estan encertant les mesures necessàries per intentar almenys sortir de l'immobilisme en què ens trobem.

Ho posa en relleu la mateixa conselleria en el seu informe semestral, que té a bé de publicar. Ens indica que des de gener a juny del 2008 tan sols s'han iniciat 4.500 habitatges de protecció oficial. Això en un moment històric en què ja fa un any i mig que hi ha una crisi del mercat de l'habitatge de renda lliure i en què és habitual, també, i es pot analitzar al llarg dels anys, que quan hi ha una aturada tan important del mercat de renda lliure el que sol passar és que es dispari la construcció d'habitatges de protecció oficial: 4.500 habitatges és una xifra ridícula, és una xifra que està per sota de les previsions del mateix pacte i és una xifra que en el moment actual no podem acceptar, no ens podem permetre per les necessitats que hi ha i per les possibilitats que tenim.

També ens ha sorprès, conseller, que tan sols vuit-cents habitatges, almenys això és el que ha sortit publicat, s'hagin acollit al decret d'habitatge concertat. Segu-

rament també, com l'altre dia deia un promotor, resulta que més enllà de l'àrea metropolitana, diu, «ens hi acolliríem si sabéssim que el comprador al mateix preu prefereix un pis concertat o un pis de preu lliure».

I és que resulta que fora de l'àrea metropolitana, hi insisteixo, resulta que els topalls màxims que vostès van posar en el decret del preu concertat..., el preu del mercat a hores d'ara està per sota d'aquest preu que vostès van fixar en el decret del preu de l'habitatge concertat.

Vistes les dades, vostès el que han fet ha estat improvisar, buscar un cop d'efecte, anunciar alguna mesura sorpresa i –entre cometes, perquè són paraules seves– va dir «excepcional», com és l'adquisició de cinc-cents habitatges a través de l'Incasol per destinar-los a lloguer social.

Nosaltres no ens oposem, conseller, que es creï un parc d'habitatges per destinar-los a habitatge de lloguer social. Però vostè ha comptat quin percentatge significa això sobre el total d'habitatges buits, nous, construïts que hi ha a la venda en aquest moment a Catalunya? Això no resol el problema, aquesta no és una mesura excepcional; això és el 0,6 o el 0,7 per cent del problema, d'un dels problemes, que és l'estoc que està a la venda en aquest moment a Catalunya.

A més a més, vostè va anunciar que aquests pisos es comprarien a un preu màxim de 150.000 euros. Ja veurem si realment, en el lloc on hi ha més demanda de preu, on hi ha més demanda d'habitatge a preu social, vostè pot comprar habitatges a 150.000 euros, perquè segurament la hipoteca que els grava i que té el promotor està per sobre del preu de compra que vostè pretén. Però, en tot cas, donarem aquest marge de confiança.

No entenem tampoc –i em sap greu que hagi marxat el conseller Nadal, perquè és iniciativa de la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques–, que el Govern s'entesti en les àrees residencials estratègiques en un moment com aquest; àrees programades majoritàriament en espais que necessiten transformació del sòl.

Des de Convergència i Unió prediquem i reiterem el perill que moltes àrees residencials estratègiques no es facin, i posem en dubte fins i tot la necessitat d'aquestes en alguns indrets del territori. Tenim la impressió que en certs moments es va preferir de dir «tenim tantes ARE, tenim cent una ARE a realitzar» que no pas realment programar i planificar allà on hi havia aquella necessitat d'habitatge per, doncs, intentar tirar endavant aquests nous barris a Catalunya.

De moment, en lloc de cent una ARE ja estem a noranta-quatre, i tinc la impressió que anirà a pitjor, a molt pitjor. El director de l'Incasol ha anunciat que ara es faran per fases, però jo segueixo tenint la impressió que moltes d'aquestes ARE no acabaran de veure, ni en temps ni en forma, la llum, més enllà d'aquelles que es prevegin o que estiguin ubicades en llocs d'una forta demanda residencial o més enllà d'aquelles que diferents ajuntaments, doncs, hagin previst en el seu moment, o que haguessin previst, prèviament al desenvolupament de la normativa que les acull, que en el seu municipi es desenvolupés una determinada àrea.

Creiem, conseller, que, més que gastar esforços i diners públics en la compra de cinc-cents habitatges, en la transformació del sòl a través de les àrees residencials estratègiques, en la urbanització de les àrees residencials estratègiques, en la construcció i manteniment dels equipaments que necessitaran aquests nous barris..., crec que hauria estat molt més adient agafar i aconseguir desenvolupar tot el sòl que..., a través de la planificació i que des de la llei del 2002, després del 2004 i fins i tot del Decret llei 1/2007, desenvolupar aquest sòl que ja està transformat, que ja existeix, que és pràcticament solar i que pot arribar... –i ho va dir un president de la Generalitat en el debat de política general ara fa unes setmanes aquí–, pot arribar a acollir fins a 160.000 habitatges de protecció oficial.

Per què conjuntament amb ajuntaments i promotors no ens hem posat les piles?, per què no hem esmerçat tots els esforços a desenvolupar, hi insisteixo, aquest sòl que ja està programat i mobilitzat i que podria acollir, d'una manera immediata, habitatge de protecció oficial?

Conseller, de veritat, entenem que la política d'habitatge s'aplica sense orientació i s'improvisa. Nosaltres esperem amb urgència el marc regulador, esperem el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que, com vostè sap, la disposició addicional primera de la llei diu que el Govern l'ha d'aprovar abans del dia 9 de gener del 2009. Creiem que és un document realment important i, sobretot, hi insistim, li ho vam dir ja en comissió, però hi insistim, que no podem incomplir el que estableix la llei, més en un tema tan important com aquest, especialment pel que fa als terminis, si després nosaltres som exigents amb el ciutadà.

Deixi'm que dediqui els tres minuts que em queden a parlar sobre finançament..., finançament i ajudes als habitatges.

Les ajudes de Madrid. Crec, conseller, que nosaltres no plantem cara a Madrid. Les ajudes que ens arriben de Madrid o la normativa que ens arriba de Madrid no ens serveix, a nosaltres. Crec que nosaltres el que no podem és renunciar als diners, als recursos, però sí que hem de renunciar al context legal que ens plantegen.

Les mesures Chacón, de suport lineal al lloguer, l'únic que han fet a Catalunya és encarir..., una de les conseqüències que ha comportat, no l'única, però una de les conseqüències que ha comportat és encarir el mercat de lloguer.

No pot ser, conseller –i suposo que després vostè em dirà que hi destinarà 35 milions d'euros, però no pot ser, conseller–, que tan sols els aturats o tan sols els autònoms que han hagut d'abaixar la persiana, puguin ser els beneficiaris del diferiment del 50 per cent de les quotes hipotecàries. Jo crec que totes aquelles persones que encara estiguin treballant, però que puguin acreditar que han tingut una reducció important dels seus ingressos, que els suposi que al final del mes el seu pagament del lloguer o el seu pagament de la quota del rebut hipotecari estigui per sobre del 30 per cent o del 45 per cent dels ingressos de la unitat convivencial, aquestes persones han de poder tenir accés a algun tipus d'ajut.

I això la normativa de Madrid no ho preveu, i vostès, com a Govern de Catalunya no hi planten cara.

A més a més, no pot ser que les ajudes que ens vénen del Govern central ens tractin com amb la Llei de la dependència. No pot ser que el topall sigui per a tot l'Estat espanyol igualment d'una hipoteca de 170.000 euros. És evident que no val el mateix un pis a Lleó o a Badajoz que a Barcelona o a Tarragona. Per tant, el topall no pot ser ni ha de ser el mateix. Cal desempallegar-nos de la legislació que no dóna recursos, hi insisteixo, del Govern central.

Deixi'm que li retregui, també, conseller, el pacte que vostès van fer amb bancs i caixes. Al juliol del 2008 era més que evident la crisi de liquiditat de les entitats financeres. Com no van poder vostès preveure, quin error més clamorós, no van poder vostès arribar a preveure com s'havia de fixar quins eren els mínims que bancs i caixes havien de poder arribar a exigir a l'adjudicatari perquè es pogués arribar a constituir com a propietari. Error gravíssim, conseller, el del conveni del 2008 signat, hi insisteixo, amb bancs i caixes.

Honorable conseller, vostè em dirà que el pressupost de l'any que ve puja un vint i escaig per cent en matèries d'habitatge, que més de cent vint mil famílies es veuran beneficiades de no sé quantes ajudes, que destinaran ara 75 milions d'euros a comprar cinc-cents habitatges, que destinaran 35 milions d'euros a ajudar a famílies amb risc d'exclusió de poder arribar a pagar la hipoteca, i, fins i tot, potser em dirà alguna qüestió d'aquelles referents als vint-i-tres anys de Convergència i Unió. És tot un clàssic en aquesta cambra, almenys en aquesta legislatura. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Però, conseller, vostè creu de veritat que per a un ciutadà avui li és més fàcil accedir a un habitatge que ara fa un any?

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

De seguida acabo, president. La resposta és, evidentment, que no. Conseller, el diagnòstic del malalt és molt clar: el malalt té gangrena, i vostès i el Govern de Madrid l'únic que hi fiquen és tiretes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que és bo que puguem parlar justament d'un tema que per a mi és absolutament clau en aquests moments en aquest país. I, evidentment, nosaltres sí que l'abordem amb serenitat i amb força per una raó: perquè tenim una guia que és el Pacte nacional per a l'habitatge. Evidentment, vostès no hi són. Torno a dir-los-ho, jo els ho diré sem-

pre, fins..., apuntin-s'hi, sumin-s'hi, perquè entre altres coses allà hi han els sectors socials, els sectors econòmics, la major part del món institucional a Catalunya, la majoria dels grups parlamentaris són allà. Jo penso que és un bon lloc per ser-hi, per veure què es fa, què s'hauria de fer i quines coses deixem de fer, que també ho reconeixem, autocríticament.

Miri, vostè ha dit una sèrie de coses que jo compartiria amb vostè. És a dir, estem en una situació molt greu. Hi ha hagut una caiguda en el nombre de visats tan important que fa que difícilment arribarem als trenta mil habitatges a Catalunya aquest any. Pensi que fa dos anys érem més de cent mil i fa un any érem vuitanta mil. Per tant, estem en una situació, en aquest sentit, important, de detecció d'això. Es veuen obres aturades als carrers, i inici que no es produeix de determinades promocions.

Hi ha hagut una caiguda del 50 per cent de noves hipoteques. Hi ha hagut una reducció substancial de transmissions d'habitatges. Hi ha hagut un allargament molt important dels terminis de la venda. Hem passat de quinze mesos, fa dos anys, a trenta-dos ara. I, evidentment, en aquests moments, fruit de tot això hi ha una continuada pèrdua de mà d'obra en el sector de la construcció d'habitatges, que és important.

Alhora hi ha hagut dues coses: un empitjorament de la capacitat de solvència de les llars, que ha fet el que fa uns anys comprar una vivenda per a una família catalana comportava un 25 per cent dels seus ingressos, i ara podríem dir que està a l'entorn del 48 per cent. Per tant, una dada que fa pràcticament inabastable això.

I, segon, el que és evident també, és que es produeix, segurament per diferents raons, una situació d'increment encara dels preus del lloguer, justament preus de lloguer que haurien de ser, avui, una vàlvula d'escapament important.

M'agradaria dir, també, que el preu de les hipoteques ha sigut un important element també d'empitjorament de la situació. Però, sobretot, el gran canvi qualitatiu es produeix, diguéssim, amb la sotragada, per no dir-ho d'una altra manera, però, la sotragada profunda i sòlida de la crisi financera. Això és el que marca un canvi. Es veia clar que es produiria a poc a poc un decrement en la bombolla immobiliària. El que és evident és que és a partir d'aquest estiu, bàsicament, quan es produeix tota l'aparició de la crisi financera, en tota la seva magnitud, que evidentment es produeix un canvi qualitatiu al revés, endarrere.

Per tant, necessitem abordar-ho tot, i hi aniré entrant després i no es preocupi que en la rèplica també li contestaré altres coses, però m'agradaria assenyalar que tenim dos tipus de problemes: un, des del punt de vista social. Aquest punt de vista social és que cada vegada tenim més dificultats al conjunt de les famílies catalanes per accedir a un habitatge, sigui de lloguer o sigui de compra.

Segon, evidentment, una aturada molt important del sector, que comporta el problema a les empreses, i que comporta, sobretot, una pèrdua molt important de mà d'obra, amb tot el que això té com a conseqüència social òbvia.

Davant d'això, jo li vull dir que, lluny del que vostè pensa, crec que no solament no hi han polítiques erràtiques, sinó que hi han moltes polítiques, i el que a més fem és adaptar-les a cada moment en funció de la situació. Això és el que m'agradaria assenyalar. I moltes d'elles, que vostè n'ha parlat com si haguessin aparegut com un bolet, jo li vull recordar, senyor Sala, que estan contingudes en el Pacte nacional per a l'habitatge, que avui s'han prioritzat, quan fa un any potser no tenia molta importància posar-ho en el primer moment. I és evident també, que vostè ho troba insuficient i jo també, l'increment de pressupost que tenim avui en polítiques d'habitatge, però és significatiu que en un context tan dur es marqui aquesta prioritat amb increment pressupostari.

Deixi'm dir-li una qüestió que em sembla fonamental: ara, demà i demà passat necessitem que s'incrementi el nombre d'habitatge a protegir a Catalunya. Concretament, el Pacte diu que n'hem de tenir 250.000, sòl per a 250.000, i n'hem de construir 160.000 durant aquests deu anys. Això em permet, ja, dir una primera qüestió: és evident que avui hem de prendre mesures concretes i conjunturals, però hem de planificar cap al futur, senyor Sala. I són tan importants totes aquelles que deriven dels planejament actuals, és a dir, el sòl potencial per materialitzar això, com ho són també clarament –com ho són també clarament– les àrees residencials estratègiques. Perquè no fos cas que una crisi molt gran que tenim davant ens tapés el bosc, que és la necessitat que cada any hi hagin a l'entorn de 40.000 habitatges protegits a Catalunya en els propers anys.

Podríem dir que, fins i tot, tenir en compte el dèficit que portem històric en aquest tema, i que no li parlaré ara dels vint-i-tres anys. No s'equivoqui, no parlaré dels vint-i-tres anys, podria parlar-ne, però no en parlaré. Per tant, en aquest sentit, aquest és un dels primers elements.

Però també som conscients que resoldre això no vol dir únicament anar a fer tot el procés urbanístic, i hem pensat en determinades fórmules que permetessin fer una cosa, que vostè també ha assenyalat i que jo comparteixo. En aquests moments tenim pràcticament un nombre important d'habitatges construïts, que estan fets sota..., podríem dir, sota criteris de sistema lliure i que avui no tenen sortida al mercat.

Bé. Una petita fórmula és la dels cinc-cents habitatges que comprarà l'Institut Català del Sòl, però aquest no és el més important. El més important, i vostè ho sap, és el decret d'habitatge concertat. Puc dir-li que fins ara ja n'hi ha més de mil cent habitatges que s'ha demanat, en aquests moments, que passin a la figura de concertat. I és evident també que treballarem i pressionarem a fons, justament perquè les entitats financeres compleixin l'objectiu pel qual han firmat.

Vostè m'ha atribuït una responsabilitat a mi en aquesta firma d'aquest conveni, que més aviat a qui s'hauria de plantejar és a les entitats financeres. Vostè sap que un conveni d'aquesta naturalesa, diguéssim, és una mena de relació contractual. I, per tant, en aquest cas, l'incompliment... Nosaltres hem d'obligar que es compleixi, però, en tot cas, qui ha canviat les condicions del terreny de joc no som nosaltres, sinó que han sigut les entitats financeres.

Dir també –m'agradaria assenyalar-ho aquí– que un dels altres elements importants és la possibilitat de qualificar els habitatges construïts i en construcció com a habitatges de protecció oficial. Això en aquests moments és possible.

Per una altra banda, el lloguer amb opció de compra. Jo crec que vostè em reconeixerà que aquest és un dels elements avui que tenen una possibilitat de donar sortida en un moment difícil. Per una altra banda, també, el decret d'aval lloguer, que evidentment facilita l'increment de parcs d'habitatges en el mercat; concebut, a més a més, en molts casos, a través de les oficines i a través de les bosses de mediació.

Les àrees residencials i estratègiques, ja li ho he dit, són un element que s'han de veure no solament com una intervenció absolutament immediata, sinó com una intervenció a mig i llarg termini, perquè és evident que hem de tenir clar que no podem aturar la producció d'habitatge protegit en els propers anys.

I, per una altra banda, assenyalar-li també que en aquests moments, i això és important, i vostè ja s'hi anticipava dient: «Escolti'm, ja sé que m'ho dirà.» Doncs sí, clar que li ho diré. Doncs, evidentment, en aquests moments tenim diverses coses que són importants. Una, ajudar la solvència de les llars, i el primer element en aquest sentit és reforçar els ajuts públics. Ajudar-los en moltes direccions: per una banda, a aquells que poden accedir-s'hi a través del pagament de l'entrada dels habitatges protegits, amb el conveni del mes de juliol, que hem d'aconseguir que es compleixi. I, per una altra banda, diguéssim, amb el reforç de les ajudes econòmiques a l'entrada que preveu el Pla estatal de l'habitatge. Impulsar, alhora, les promocions de lloguer, i, evidentment, com li deia abans, impulsar a fons el lloguer amb opció de compra.

Hem arribat, aquest any, pràcticament..., el 2009 arribarem a vuitanta mil ajuts a les famílies. Aquest any arribarem pràcticament als seixanta mil, dels quals un 50 per cent hauran sigut ajuts als joves, renda bàsica d'emancipació; els altres, ajuts a les famílies, especialment a la gent gran i a la gent amb més risc d'exclusió, per un import de més de 50 milions d'euros. Crec que són elements absolutament fonamentals.

Alhora, ampliarem les ajudes puntuals que puguin preveure's en cas d'immediat desnonament. I, a més a més, amb tot això vull dir-li que buscarem la fórmula complementària a aquella que ja ha establert, o que en aquests moments ha anunciat el Govern general, el Govern central de l'Estat o Administració General de l'Estat, en el sistema de subvencions que possibilitin el retorn sense interessos per a llars que tinguin dificultats transitòries en el pagament de la seva hipoteca.

Dir-li que, en paral·lel a tot això, entenem que hi ha una altra cosa absolutament fonamental i bàsica, que són les polítiques de rehabilitació. Les polítiques de rehabilitació, que en aquests moments n'estem aconseguint entre trenta i quaranta mil cada any, entenem que tenen una triple funcionalitat. Primer, la funcionalitat de no deixar que es produeixi una degradació dels edificis dels cascs antics, en general, del conjunt de l'edificació del nostre

país. En segon lloc, entenem que és un element fonamental justament per referenciar les persones al territori. I en tercer lloc, entenem que és un altre element clau justament per a la generació de llocs de treball.

Vostè sap prou bé, senyor Sala, perquè és una persona experta en el tema, que justament es generen molts més llocs de treball en tasques de rehabilitació que en obra nova, justament pels processos, diguéssim, de generació de construcció i que alhora fan i produeixen feines més qualificades. Vostès saben que famosos dirigents de l'economia diuen que en temps de crisi és molt més pensable grans tasques de rehabilitació que grans tasques d'obra nova.

En aquest sentit nosaltres, per tant, apostem per tot aquest conjunt de mesures justament també perquè la rehabilitació jugui un paper fonamental a la nostra activitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, bé, jo estic molt satisfet que m'hagi donat la raó en tantes coses, el que passa és que, si em dona la raó, en tota una sèrie de matèries que jo li he exposat damunt de la taula, realment la conseqüència o la derivada és que segurament alguna cosa de veritat no s'està fent bé, segurament alguna cosa no funciona com hauria de funcionar per evitar que ara que tenim un gran instrument, com diu vostè, que és el Pacte per a l'habitatge, tal com l'ha qualificat i que en moltes de les matèries, evidentment, jo això no ho dubto, doncs, alguna cosa no deu funcionar, perquè, hi insisteixo, per més que estiguin previstes, doncs, ens trobem amb mesures absolutament, allò, improvisades, que es van adoptar.

Vostè sap perfectament perquè Convergència i Unió no està en el Pacte per a l'habitatge, ho sap i ho coneix perfectament, i crec que tots hi vam posar la més bona voluntat per poder-hi ser, però jo diria que van ser vostès també quin van decidir al final excloure'ns del Pacte de l'habitatge per una mesura –per una mesura– que ara no té sentit ni tan sols aplicar perquè de pisos buits no en vulgui més, ni crec que apliquin en un futur almenys d'una forma immediata.

Vostè em comenta que el Pacte per a l'habitatge és el gran instrument. Però el Pacte de l'habitatge ha de ser un pacte dinàmic. I el Pacte de l'habitatge, amb una situació, com vostè ha reconegut, absolutament diferent com és l'actual respecte a la de fa un any, doncs, necessita un full de ruta 2.0, necessita canviar l'orientació de certes mesures i prioritzar les que, doncs, donin sortida de forma immediata al problema que hi ha immediat.

I està molt bé, si vol vostè, i ho dubto, pensar en les ARE per d'aquí a cinc anys, però és que d'aquí a cinc

anys, de desenvolupament de planificació territorial, que segueixin fent els ajuntaments al llarg d'aquests cinc anys, anirà sortint nou territori, nou terreny, nou sòl ja transformat per a habitatge de protecció oficial. En un any hem passat de 125.000 habitatges –125.000–, de tenir espai per a 125.000 habitatges de protecció oficial a tenir-ne per a 160.000. Vam passar del 20 al 30 i, en aquests casos, després del Decret llei 1/2007, arribarem al 40 en alguns municipis.

Escolti, solar ni ha més que suficient, els promotors n'estan plens de solars que no saben què fer-hi en aquest moment. No anem nosaltres ara a transformar, anem a veure de quina manera amb sòl transformat pels ajuntaments i amb sòl que està per transformar podem mobilitzar aquest sòl, podem dinamitzar un mercat que està absolutament –absolutament– aturat.

Miri, fa un any hi va haver un promotor que en acabar la signatura del pacte va dir: «Que la Generalitat em doni a mi el sòl que necessiti, que jo li construiré tots els habitatges de protecció oficial que vulgui.» Un any després, estic segur que aquest mateix promotor això no li podria dir, perquè vostès, evidentment, no li han donat el sòl que necessitava per construir habitatges de protecció oficial, però ell ara tampoc no trobaria ni finançament per a ell, ni, encara que la tingués, la garantia que l'adjudicatari de l'habitatge de protecció oficial pugui tenir finançament per subrogar-se a la posició de comprador. Per tant, el problema és claríssim, i és el problema sobre el qual s'hi ha d'intervenir.

Els diners de finançament del sistema públic que s'injecten a la banca s'ha de poder garantir que arribin als bancs i caixes, s'ha de poder garantir que tots aquells ciutadans que estan desgraciadament en procés d'execució hipotecari se li accepti per part del banc o caixa, en els pitjors dels casos, la dació en pagament perquè si no acabarà endeutat de per vida amb l'entitat financera.

S'ha de poder garantir que aquell adjudicatari que forma part d'aquest conveni signat el mes de juliol tingui els diners –tingui els diners– que li pertoqueu en funció del conveni que signi la Generalitat. I, si el banc i la caixa no li ho garanteix, doncs, la Generalitat haurà de prendre algun altre tipus de mesures per no deixar anar allò que ha estat esperant segurament molts anys, i que ara es convertirà, a més a més, en un ludòpata del sorteig fins que no li torni a tocar, que és un habitatge de protecció oficial. No es pot permetre que una adjudicatària d'habitatge de protecció oficial no es pugui convertir finalment en propietari.

Conseller, hi insisteixo, les àrees residencials estratègiques no crec que siguin l'eina de futur, potser era un element equilibrat i pensat, doncs, ara fa un any, però no és l'eina necessària de forma immediata –i a més a més que considero que en molts casos en aquest moment abocada al fracàs– que necessita aquest moment el país –el país–, que necessita Catalunya per sortir de la crisi immobiliària, per sortir de l'immobilisme que hi ha sobre el tema de la construcció d'habitatges i de l'accés a l'habitatge per part del ciutadà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, també, té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a mi no... Ai!, perdó, (*rialles*) senyor diputat. Escolti'm, potser algun dia, estem en un sistema democràtic, eh?, potser algun dia.

Senyor diputat, no tingui vostè, jo no tinc cap recança si en algun moment determinat vostè i jo coincidim en coses, a mi no em renyaran, el que passa és que potser no és bo per vostè que jo li digui que coincidim en coses, no fos cas que el renyessin a vostè, diguéssim. Per tant, no ho diré més que hem coincidit en coses, perquè no fos cas que fos renyat.

Dir-li –dir-li– tres o quatre elements que em sembla que són evidents. Vostè planteja una sèrie de punts, que alguns d'ells es poden compartir, altres que no, però que d'alguna manera a mi em sembla que hem de ser conscients que en aquests moments passen dues o tres coses. Una, tenim una crisi d'una envergadura mundial, que té uns aspectes molt importants que es concreten a Catalunya, que Catalunya pateix menys que altres comunitats autònomes –també fóra bo, vostè, que, evidentment, està en una força nacionalista ho hagués dit–, que en aquests moments hi ha sectors de la construcció d'habitatges en molts altres llocs d'Espanya que estan molt pitjor que el de Catalunya, però hauria sigut bo haver-ho dit. Aquí ho dic jo, però vostè crec que..., suposo que deu pensar el mateix, i que a diferència de molts altres llocs nosaltres tenim un pacte nacional per a l'habitatge, que a més ha sigut copiat literalment per algunes comunitats autònomes, i avui el propi Ministeri de l'Habitatge parla que vol fer un *pacte estatal para la vivienda 2009-2013*. No el *plan estatal*, sinó en aquest cas un pacte.

Per tant, segurament aquest és un bon instrument. Que cal actualitzar-lo? Per descomptat. Que cal prioritzar? Per descomptat –per descomptat–, però tenir en compte que necessitem tres peus, senyor Sala. Un, aquelles mesures concretes que hem de fer perquè no caigui la possibilitat de les famílies de poder accedir a un habitatge.

Segon, que hem de planificar en el futur, i per això nosaltres li diem: «Clar que sí, a tots els sòls que en aquests moments provenen del planejament, clar que sí», i en aquest sentit treballarem, però també a les ARE, perquè, miri, fa tan sols un any, què es deia com a objectiu número 1? «Hem de posar sòl a disposició, perquè no es pot fer ni una sola «vivenda» protegida a Catalunya.» Miri, han canviat tant les coses que en aquests moments aquesta no és la qüestió que es posa per davant.

Tercer, evidentment volem que el sector no caigui desplomtat, i això vol dir diverses coses: incidir a fons sobre el sistema financer; obligar-lo a complir els seus compromisos –jo sóc d'aquells que creu que, si hi han mesures d'ajut al sistema financer, n'hi ha d'haver al mateix nivell a les empreses, a les famílies, etcètera, i,

per tant, en aquest sentit això s'ha de poder demostrar–, i, tercer, també en un altre element no menor, el fet que quines coses podem utilitzar, reutilitzar en aquests moments, que s'han produït en un context diferent i que ara s'han de readaptar. Perquè no existeix mercat, no existeix una part del mercat per a la «vivenda» lliure i no existeix comprador per a aquesta mateixa «vivenda» lliure.

Per tant, la nostra política no és merament que aquesta és simbòlica però significativa dels cinc-cents habitatges de l'Incasol, no. És també, hi insisteixo, sobretot el preu concertat català. I que el preu concertat català té dues parts: lloguer amb opció de compra i, per una altra banda, que les entitats compleixin el conveni subscrit el mes de juliol. I aquesta és una feina que ens hi he d'implícit i s'ha de ser molt conscient que és una feina que correspon al Govern, però que correspon també al conjunt de la societat.

Miri, fa ben poc vam fer la sessió de commemoració d'un any –alguna de les persones aquí presents hi era– del Pacte nacional per a l'habitatge. Jo li puc dir que va haver-hi suggeriments, propostes i crítiques molt diverses, però ningú va qüestionar la viabilitat d'aquest pacte, la seva necessitat, la necessitat d'anar-lo actualitzant, la necessitat d'anar prioritzant sobre ell, i, una altra cosa no menor, la sorpresa que hi va haver quan realment en un context tan difícil allà es va posar de manifest que malgrat totes les dificultats el Govern de Catalunya anava a garantir amb un increment significatiu les seves aportacions en polítiques d'habitatge, entenent que les polítiques d'habitatge són avui un element fonamental per a la cohesió social i per la recuperació econòmica en un context molt difícil de crisi.

Aquests són els elements que allà van sortir. I evidentment que en un moment determinat, òbviament, un promotor podia haver dit: «Oh!, és que aquesta proposta que es fa de preus nosaltres no hi podem arribar.» És possible, i és possible que altres persones demanessin –com jo crec que hi tenien tota la justícia– com avançar encara més ràpidament en habitatges per evitar l'exclusió social. Perquè avui vostè sap que justament un dels temes que ens portarà l'atur és justament la necessitat que hi hagi llocs on acollir les persones, no ja que tindran problemes en el pagament de la hipoteca, que ja n'hem parlat, sinó persones que no podran accedir de cap manera a un sostre. Aquest també és un altre dels problemes fonamentals que allà es van abordar. Però tots, i amb les diferències i els matisos, tothom va coincidir que teníem un bon instrument, que estàvem treballant correctament en aquests moments, que cal millorar moltes coses, sens dubte, però que la direcció era bona, i la direcció era bona perquè antre altres coses es feia d'una manera compartida amb tota la gent que vol tirar endavant justament la recuperació d'un sector i la garantia d'un dret bàsic per a la ciutadania com és el dret a l'habitatge.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el suport al tercer sector social (tram. 300-00159/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el suport al tercer sector social. La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, els serveis socials en el nostre país s'han construït en bona mesura gràcies a l'esforç de la seva societat civil. No entrarem a fons en una anàlisi històrica d'aquesta evidència, però sí que voldríem deixar-ne constància per tal com, juntament amb el seu potencial actual i amb els elements diferencials que porten, constitueixen, lògicament, el pòsit que ha de condicionar, o que al nostre entendre s'ha de tenir en compte, per tal de dissenyar les polítiques públiques que s'impulsin, i encara més en uns moments en què estem iniciant un procés de transformació essencial en l'àmbit dels serveis socials i en el qual, en definitiva, s'obren enormes expectatives per al sector.

En altres paraules, precisament en aquests moments de canvi –en aquests moments de canvi de paradigma– entenem que és absolutament necessari reconèixer i tenir en compte a través de mesures concretes allò que ha aportat i segueix aportant el teixit associatiu del nostre país, articulat des del 2003, a partir de la taula del tercer sector social.

Val a dir que aquest reconeixement ja es troba recollit de forma prou explícita en la nova llei de serveis socials, no només a través del seu preàmbul sinó també en una traducció concreta en l'articulat, sobretot en els articles 78.1 i 75.5, en què es defineixen les entitats d'iniciativa social –i voldria reproduir-ho de forma contundent– com un element definitori del sistema de serveis socials i un element clau en el foment del serveis socials, i, a més a més, s'insta l'Administració a fomentar d'una manera preferent la creació i la participació de les entitats sense afany de lucre en l'acompliment de les activitats socials. També l'article 74.5 estableix la preferència en l'adjudicació de contractes –sempre en condicions lògicament anàlogues– a les entitats sense ànim de lucre.

En definitiva, la llei fa un reconeixement explícit, i m'atreveiria a dir fins i tot que històric, en el paper que han de jugar les entitats que fins ara han hagut d'assumir sovint els serveis socials i les hi atorga un paper rellevant en el context de la futura llei i de la futura prestació de serveis.

Avui el tercer sector social constitueix un potencial enorme, i m'atreveiria a dir que un element fins i tot identitari i insubstituïble en el nostre país; vostè mateixa ho va recordar durant una de les moltes presentacions que va fer de la Llei de serveis socials. Recordo que en una ocasió es preguntava vostè en veu alta: us imagineu

una Catalunya sense la riquesa i l'actiu del seu teixit social? La seva resposta era contundent: és absolutament impensable.

Els valors afegits que aporten les entitats socials són enormes, insubstituïbles. En primer lloc representen un enfortiment de la societat civil i un exercici de ciutadania plena i participativa, un factor lògicament molt important en aquests moments en què ens trobem en una certa crisi de comunitarisme. Però igualment tenen d'altres valors, vinculats directament a les mateixes prestacions, com, per exemple, que poden identificar molt millor les necessitats i les problemàtiques socials, o que aporten valors afegits: la proximitat, l'anticipació o la capacitat relacional, i, en la mateixa mesura, esdevenen una garantia també de qualitat i d'innovació.

Per tant, no compartim aquella idea que algunes vegades es proclama, que aquesta força del teixit social s'hagi d'interpretar com una feblesa del nostre sistema de serveis socials, sinó contràriament, que és un element que l'enforteix, que evidencia la vitalitat del nostre teixit associatiu i que, en qualsevol cas, situa com a objectiu prioritari de la nostra Administració donar-li la força suficient i treballar-hi de forma conjunta.

Avui la taula, creada l'any 2003, té una força fàcilment contrastable des d'un punt de vista quantitatiu, aplega vint-i-sis organitzacions que representen més de tres mil entitats no lucratives, mobilitza 155.000 voluntaris i voluntàries, i dóna servei a més d'un milió de persones. En definitiva, un potencial enorme.

Però també la té des d'un punt de vista qualitatiu, per aquells elements diferencials que aporta en el dia a dia en el servei que cobreix cadascuna de les seves entitats en cadascun dels sectors en què s'aboquen. Igualment amb la seva capacitat per esdevenir avui dia interlocutor davant de la l'Administració i de fer-ho a més a més amb una capacitat constructiva i de lideratge. Només cal que recordem en aquest sentit els esforços per incorporar les seves demandes en la llei de serveis socials, o la seva posició valenta també en el traspàs del tram autonòmic del 0,7 per cent de l'IRPF.

D'altra banda, també cal reconèixer –i estic convençut que compartim amb vostè aquesta valoració– l'enorme esforç de coordinació i actualització que ha fet el tercer sector, sobretot a partir de la constitució de la taula el juliol de 2003. Voldria recordar, de forma molt especial, el primer congrés, celebrat el 23 i 14 de març del 2007, a l'Hospitalet de Llobregat, que va representar una fita històrica en l'articulació del sector i va permetre establir futures actuacions.

Però també d'altres progressos, com ara la signatura de la carta de qualitat o la presentació del pla estratègic, els quals situen al nostre entendre aquest sector en una posició immillorable per afrontar els reptes del present i del futur.

La carta de qualitat, signada per representants de dues mil ONG socials catalanes el 13 de desembre de 2007, expressa de forma ben clara la vocació de les entitats per fomentar la cultura de la qualitat i garantir la transparència.

Mentre que el primer pla estratègic, emmarcat en el títol de «El repte de la participació de la ciutadania en la conquesta dels drets socials» recull les amenaces que afronta els sectors entre els quals volem destacar, per exemple, l'increment de la pobresa, la competència de les empreses mercantils en la prestació de serveis, o el perill que representa la contractació específicament sustentada en la variable econòmica.

En qualsevol cas, doncs, el bagatge de la taula en aquests cinc anys d'existència és certament potent i exemplifica prou bé fins a quin punt el sector està fent la seva feina. I, per tant, deixin-m'ho dir, l'està fent amb rigor i amb notable empena.

És per tots aquests motius que resulta, al nostre entendre, absolutament pertinent traslladar, a través de polítiques concretes, aquest suport de l'Administració al tercer sector i reconèixer-lo.

I és també per això que el nostre grup ha considerat adient que vostè, com a màxima responsable del departament, ens expliqui des d'aquesta tribuna les mesures que impulsa el Govern en aquesta matèria per tal de donar suport al tercer sector i, de forma molt especial, el pla de suport que s'ha aprovat 2008-2010 en les darreres setmanes.

Ens satisfà d'entrada que vostè com a..., tant vostè com el president de la Generalitat hagin complert aquell compromís que vàrem fer en el marc del I Congrés del Sector Social i, a més a més, que hagin anat ratificant de forma successiva aquest compromís.

Una vegada, doncs, satisfet aquest element, ens interessa però conèixer amb detall aquest contingut, el contingut del pla, que ens expliqui quins són els seus trets principals, a partir de quins eixos s'articula i de quina forma se'n farà el seguiment adequat per tal que, en definitiva, esdevingui, més enllà d'aquests objectius que defineix, una eina útil per potenciar el tercer sector.

En definitiva ens interessa això, segurament que en la interpellació tindrem temps d'aprofundir en altres aspectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable consellera senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem davant d'uns nous reptes socials, uns nous reptes als quals s'enfronta la societat actual, molt vinculats a l'envelliment de la nostra població, molt vinculats al canvi de la composició i a les funcions de les famílies, a la immigració o bé a les diverses formes de vulnerabilitat, fruit d'aquest procés de canvi que s'està produint a la nostra societat.

El fet que les administracions..., això fa que les administracions públiques no puguem abordar-ho sense una aportació conjunta, sense la col·laboració de tothom, de tota la ciutadania, però també de totes les entitats socials que integren la nostra societat civil.

El Govern de la Generalitat va aprovar el passat dia 14 d'octubre el Pla de suport al tercer sector social, un pla que s'estipula per al període 2008-2010 des d'una visió, des de dos punts. Primer de tot, el tercer sector..., concebut el tercer sector com a eina de cohesió social i de participació. I en segon lloc la consideració del tercer sector social com a prestador de serveis.

El pla situa en el marc de les relacions del Govern i el tercer sector social el mateix nivell de relació que tenen altres agents socials en el nostre país, agents socials, també agents econòmics, com poden ser les PIME o com poden ser determinats sectors econòmics o bé universitaris.

Amb aquesta finalitat podem afirmar que el pla és un pla pragmàtic, en la mesura que parteix d'una anàlisi de la realitat i dels reptes del futur del sector, i els reptes que té, com deia abans, plantejats la nostra societat, però també és un pla estratègic en tant que s'adreça a l'arrel dels problemes i a l'arrel dels problemes que cal resoldre. Alhora, permet la consolidació i l'enfortiment del sector i actua sobre el seu eix com són els recursos humans i reforça la participació i el reconeixement del sector.

És un pla que és concret en la mida, que identifica les mesures de detall amb les intervencions a realitzar, però també el seu calendari. És un pla de Govern pel fet d'abastar tots els departaments –tots els departaments del Govern de la Generalitat– i, per tant, de vincular-los a aquesta relació amb el tercer sector social i és un pla també respectuós amb la mateixa independència i els valors del mateix tercer sector social.

En aquest sentit, és un pla jo diria també innovador, ja que té l'objectiu de col·laborar des de la coresponsabilitat amb les entitats que són prestadores de serveis i alhora buscar la consolidació professional de la seva estructura per donar resposta als reptes que plantejem, entre altres..., que plantegen també entre altres la mateixa llei de serveis socials.

Enguany el Govern haurà destinat un total d'un 800 milions d'euros al tercer sector social. Un àmbit que, com deia vostè, ens integra més de 6.300 associacions, fundacions, però que..., 52.000 treballadors i més de 150.000 persones voluntàries. Però permetin-me una dada, que complementi amb una dada que considero important. El tercer sector, en aquest moment, atén de manera directa un milió de persones, i gestiona, en tot el seu conjunt, un pressupost superior als 900 milions d'euros.

D'acord amb aquestes dades de què disposem, és evident que amb el desplegament de la nova llei de serveis socials faran falta la creació de molts llocs de treball i, per tant, calia en aquests moments aquest impuls en el pla al tercer sector.

A l'hora d'elaborar aquest pla, nosaltres hem tingut en compte aquesta visió interdepartamental, com deia, però sobretot ho hem tingut en compte a l'hora que calia impulsar un nou model de la compra de serveis, passar de la subvenció als concerts entre el sector públic i el tercer sector social, perquè creiem que aquesta és una de les mesures més eficaces per garantir sobretot la seva estabilitat financera. Aquesta mesura i aquesta millora en la seva estabilitat financera ens ha de permetre també reduir l'alt nivell de rotació que hi ha entre els seus professionals, que això evidentment genera moltes dificultats a l'hora de concertar plantilles estables i que es reforci la qualitat dels serveis.

Cal també millorar la professionalització del sector i, sobretot, augmentar la capacitat de les entitats per invertir. Per tant, s'ha de donar..., en aquests moments s'ha de donar resposta a nous equipaments, com deia, a nous equipaments, a nous serveis en el marc del desplegament de la mateixa llei de serveis socials.

I alhora calia també incrementar la participació del tercer sector social en tots aquells consells consultius de l'Administració pública, amb aquells òrgans de decisió o amb aquells òrgans de participació de les diferents administracions públiques.

Aquest pla s'estructura en tres eixos. Si em permet li parlaré de l'eix de la consolidació i creixement. Amb aquest èmfasi –importantíssim pel que fa a reforçar aquest paper cabdal que tenen les entitats, les associacions i les fundacions del tercer sector social– passar, com deia abans, d'aquest esquema en què hem treballat fins ara majoritàriament d'atorgar subvencions per passar a la concertació de serveis. La subvenció és una mesura que és per a actuacions puntuals, i el que se'n ha demostrat avui dia és que el tercer sector social és un dels proveïdors més importants, si més no, que tenim en el Departament d'Acció Social i Ciutadania. Aquesta concertació de serveis permet establir un model que els donarà aquesta estabilitat a través d'aquesta concertació, a través d'aquests convenis plurianuals, d'un mínim de tres anys, que els permetrà sobretot estabilitat financera, però, sobretot també, planificació dels seus serveis.

Hi ha diverses propostes recollides al pla, permeti'm que en pugui anomenar algunes que considero interessants. La primera és estendre, doncs, aquest model de compra de serveis mitjançant els concerts, no només el Departament d'Acció Social i Ciutadania sinó, com hem dit abans, un pla interdepartamental i d'afectació a tots els departaments dels quals en aquest moment el tercer sector social n'és proveïdor. Actualitzar els preus dels serveis dels concerts, ampliar aquest model de finançament plurianual a totes aquelles activitats..., perdó, ampliar el model de les plurianualitats en totes aquelles activitats que no poden ser incloses dintre del model de concert. Establir..., deixar ja definitivament la subvenció anual i puntual, doncs concert o finançament plurianual. Establir un programa de suport tècnic a les entitats socials en matèria de planificació, suport jurídic i financer, impulsar convocatòries d'ajuts i de subvencions a projectes d'innovació a projectes de qualitat i a les noves tecnologies de les entitats socials. Evidentment, fomentar també la recerca en l'àmbit del tercer sector

social. I qüestions més puntuals però d'una gran transcendència com és seguir col·laborant de manera conjunta per al traspàs de la gestió de l'IRPF a Catalunya.

Impulsar alhora també el foment d'acords amb les caixes i les obres socials de les caixes perquè aquestes inverteixen en el tercer sector social i valorar la creació d'un fons de capital social i sistemes d'aval perquè aquestes entitats puguin fer front a les seves despeses financeres. Però també impulsar, a través de les caixes catalanes, dels bancs i altres mesures, crèdits tous que els permetin millorar també aquest finançament.

Per tant, és un pla molt pensat amb la garantia d'aquesta estabilitat financera, és a dir, el que volem és que el tercer sector social sigui competitiu davant del desplegament de la llei de serveis socials, i a Catalunya puguem mantenir aquest equilibri que ha funcionat molt al llarg de tots els anys, un equilibri entre l'Administració pública, el tercer sector social i les entitats privades.

Volia fer també un esment a tot l'eix que fa referència al capital humà, n'hem parlat abans. Tenim unes plantilles amb una gran rotació de professionals i calien, doncs, aquestes mesures per enfortir sobretot la professionalització d'aquests treballadors i d'aquestes treballadores, però alhora també per impulsar campanyes de promoció del treball dels serveis socials o establir un acord per a la formació amb tots els professionals del tercer sector, i també impulsar polítiques d'igualtat d'oportunitats en el tercer sector social i amb les entitats de voluntariat social. Fomentar la contractació de les administracions públiques, fomentar aquesta contractació que ja fem les administracions públiques al tercer sector social, en el marc de la nova Llei de contractació pública, que ja estableix tot un seguit de mesures, i fer la reserva o mantenir la reserva de la contractació de la Generalitat envers les entitats socials.

Si em permet, jo li acabaré de desglossar en el torn de rèplica l'eix de participació i reconeixement, que jo considero que també és un dels més importants dintre d'aquest Pla de suport al tercer sector.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable consellera, senyor president. Lògicament, ens interessaria que acabés de desglossar sobretot aquest eix referent a la participació, perquè li hem comentat en la primera part de la intervenció que el consideràvem fonamental; que un dels elements diferencials, distintius que aporta avui precisament el tercer sector és aquesta capacitat per mobilitzar la ciutadania, i en aquests moments que ens trobem, com comentava anteriorment, d'una certa crisi en els valors del comunitarisme, per tant, estímem absolutament convenient que ho faci.

Però també voldríem emfatitzar des d'aquí la valoració que s'ha fet per part de les mateixes entitats d'aquest pla de suport, perquè a més a més han emfatitzat d'una forma, jo crec, prou clara que dóna resposta a una de-

manda històrica que havíem fet i que, a més a més, per circumstàncies no volgudes, emfatitzen un altre aspecte també igualment important, que és que coincideix en un moment de crisi econòmica, la qual cosa encara li dóna, si cal, doncs, molt més valor.

Per tant, compartim, òbviament, aquesta satisfacció de la taula i, a més a més, estem convençuts que el Govern farà un seguiment idoni d'aquest pla.

En tot cas, voldríem que destinés la seva segona part de la intervenció, si és possible, no només a complementar aquest aspecte, sinó a aprofundir en un altre aspecte que a nosaltres ens sembla també fonamental. Allò que dóna credibilitat, en definitiva, a l'actuació del Govern és també la política que ha seguit, d'ençà que es va constituir el Govern d'entesa, a nivell del suport a les entitats del tercer sector. Vostè n'ha insinuat algunes aprofitant, doncs, que repassava aquest pla de suport, però lògicament també n'hi ha d'altres per remarcar: tot allò que fa referència a la consolidació del sistema de relació amb les mateixes entitats del tercer sector; les mateixes relacions que s'estableixen des d'un punt de vista directe amb la taula, em sembla un element fonamental i que ha permès també el desplegament d'aquests objectius ambiciosos que comentava –la carta de qualitat, la celebració del primer congrés i la perspectiva també de celebració del segon congrés.

I, en definitiva, li demanaríem això, que destinés la seva segona part de la intervenció a acabar-nos de desglossar aquest aspecte de la participació, però també, des d'una perspectiva de marxa enrere, a analitzar allò que ha estat l'actuació del Govern en aquesta matèria, perquè, per nosaltres, ho repeteixo, constitueix un element que dóna credibilitat a les futures actuacions del futur.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Bosch. Per a la rèplica també, té la paraula l'honorable consellera senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Permeti'm, li dono resposta immediata respecte a les seves qüestions, però sí que vull fer un esment de l'eix de participació i de reconeixement. Agraïxo moltíssim al senyor diputat que me n'hagi donat l'oportunitat, perquè crec que aquest forma part de la feina que ens toca fer, de reconeixement al mateix tercer sector social.

Aquest és un pla que no només l'hem d'enfortir, l'hem de fer competitiu, l'hem de professionalitzar, sinó que, sobretot, en el marc també del Parlament de Catalunya, li hem de donar el reconeixement que es mereix, al tercer sector social de Catalunya. Per tant, dintre d'aquest eix de participació i de reconeixement, hem d'afavorir, com deia abans, la presència del tercer sector social en tots els òrgans consultius o de participació de la Generalitat que estan previstos i tenim previstos en el marc de la mateixa Llei de serveis socials, però també en tots aquells altres quan el tema a debat o a discussió sigui del seu àmbit de competència o actuació.

Però també hem de desenvolupar els plans locals de suport del tercer sector, promoure la participació de les entitats socials dintre dels plans d'inclusió municipal i promocionant aquest treball en xarxa que ens permet, doncs, des d'aquest àmbit i fomentar, com deia, la comunicació i la participació de les entitats, com a element de cohesió i territorialització.

A mi m'agradaria..., no em dóna temps de fer aquest balanç de conforme ha anat evolucionant com a proveïdors de serveis dintre..., i, en aquest cas, donaria comptes al Departament d'Acció Social i Ciutadania, però sí que he de dir que, en el marc del nostre departament, la provisió de serveis per part del tercer sector social, en aquests moments, suposa un 41 per cent del total. Per tant, estem parlant d'un volum molt important, un volum importantíssim, d'un total respecte a la prestació de serveis.

A mi m'agradaria mencionar també el recent conveni que s'ha firmat amb la Taula del Tercer Sector Social, un conveni que ens ha de permetre, doncs, ja començar a donar forma al contingut d'aquest Pla de suport al tercer sector social, un conveni en el qual destinarem sobretot..., o la Taula del Tercer Sector ha de destinar aquest conveni de col·laboració amb el departament a millorar sobretot el funcionament de les associacions i ajudar-les perquè aquestes promoguin tot el seu treball en línia amb la inclusió social, però, sobretot, que el seu treball vagi dirigit cap a la millora de les persones amb necessitats socials no cobertes en aquest moment.

Les actuacions que durem a terme en el marc d'aquest conveni recentment signat són també, alhora, fer un anàlisi i un seguiment del funcionament del mateix Pla de suport al tercer sector social, però també, alhora, una anàlisi del funcionament de tots els plans d'inclusió social nacionals i locals i aquells elements que ens permetin millorar no solament en el moment actual, sinó en el seu desenvolupament posterior.

Analitzar, en aquests moments, aquest conveni ens permetrà, doncs, editar, promoure el mateix pla estratègic que ha elaborat el tercer sector social, fomentar la qualitat, la transparència i el bon govern que ja tenen totes les entitats del tercer sector social i iniciar l'elaboració també del primer anuari del tercer sector social i dur a terme –perquè ja toca– els preparatius per a aquest segon congrés del tercer sector social que està previst per al mes de març de l'any 2009.

El departament ha posat en marxa una oficina tècnica, que és la que farà el seguiment, la que farà l'impuls de totes les mesures que s'han acordat en aquest pla amb tots els departaments de la Generalitat.

Per tant, esperem que, en el marc del desplegament de la Llei de serveis socials, el tercer sector social tingui el pes específic que hi ha tingut fins ara i el pugui mantenir amb el Pla de suport al tercer sector.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica (tram.
300-00156/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, estem davant d'una situació difícil, molt difícil. Els darrers esdeveniments d'aquesta mateixa setmana, jo crec que han sigut l'expressió pública de les dificultats per les quals s'està travessant en aquest moment, que està travessant la nostra economia, que estan travessant les nostres empreses i que estan travessant molts treballadors de Catalunya, d'Espanya i de molts altres llocs.

No és moment, segurament, de mirar enrere, no?, no volem mirar massa enrere, però el cert és que ja feia temps que advertíem que hi havien indicadors que apuntaven que hi havia alguna cosa que no acabava de funcionar bé. Jo mateix havia tingut l'oportunitat d'interpel·lar el mateix conseller d'Economia o el conseller responsable d'indústria en diferents ocasions, intentant posar en evidència circumstàncies de baixa productivitat, de poca competitivitat, de poc canvi, de poca transformació del sector industrial cap a un sector de valor afegit i competitiu en l'entorn globalitzat i, en definitiva, símptomes que hi havia una baixa qualitat de l'ocupació, no tant pel que fa a la relació o a la vinculació entre treballadors i empreses, sinó baixa qualitat per la feblesa del teixit econòmic que es detectava en aquells moments.

Ara no podem tornar enrere. Ja ha passat això, i estem en una situació actual, com li deia, difícil, en què l'atur creix, creix molt, creix massa, i això ens preocupa, i ens preocupa absolutament a tots. Jo crec que aquí ningú pot dir ni ningú pot aixecar la bandera que la situació preocupa més a uns que a altres. Uns expressaran la seva preocupació anant a manifestacions; altres l'expressaran exercint les seves responsabilitats, a l'oposició controlant o impulsant l'acció del Govern, o des del mateix Govern actuant i fent-ho amb eficiència. Però, en definitiva, de qui s'espera els resultats i d'on s'esperen els resultats és, sobretot, de les actuacions del Govern. Evidentment, hi han altres agents que també han d'actuar i que també han de moure fitxa, però sobretot qui en aquests moments té una responsabilitat important entre les mans és el Govern.

Ens podem haver passat un temps intentant amagar la crisi; després, ens haurem pogut amagar darrere que la crisi era una crisi internacional; després, l'hem desviada cap al sector financer. Però el cert és que ha acabat repercutint sobre diferents sectors, segurament primer el financer, després la construcció i després ha acabat afectant el consum, i, a causa de l'afectació sobre el consum, ha tingut l'afectació sobre el teixit industrial, i ara ens trobem en la situació en què ens trobem. Ho repeteixo, fruit, tot això, del fet que la base de l'econo-

mia és una base feble, i ara, d'aquesta situació, en patim les conseqüències.

Si haguéssim actuat a temps, segurament ara tindríem les eines a punt i les eines ben preparades, no? I quan em refereixo a les eines i referint-me a la consellera de Treball, em refereixo, doncs, al Servei d'Ocupació de Catalunya, al qual no entraré en detall, però sí que pateix una situació o està en una situació que, doncs, sembla que els ha agafat d'imprevist, aquesta allau de treballadors i treballadores que han de passar pel Servei d'Ocupació de Catalunya; fins i tot logísticament s'han hagut d'adoptar mesures per tal de, com recorda sovint la consellera, regular fluxos.

Però avui el que volem abordar amb una mica més de profunditat són les relacions laborals i, concretament, el paper del Govern i el paper del Departament de Treball davant dels nombrosos expedients de regulació d'ocupació que en aquests moments tenim sobre la taula. És inevitable haver de parlar de Nissan; és el que les darreres setmanes, les darreres jornades, ocupa la major atenció mediàtica i inclús política de Catalunya. Nissan, per això, d'alguna manera és un paradigma, no? I ahir, en la sessió de control, que va estar bastant monopolitzada pel tema de l'ERO de Nissan, ahir el president per un costat feia una aferrissada defensa dels treballadors i treballadores –cosa que comprenem, que entenem i que, fins i tot, compartim–, però després també acabava dient: «Escolti'm, és que es venen menys cotxes, eh?, es venen menys cotxes, no?» I, per tant, aquí, jo no dic que hi hagi una contradicció, però sí que hi ha un element de discussió.

El mateix president va fer referència en dues ocasions –no sé si per error o no, o era subliminal– a l'article 52 de l'Estatut dels treballadors. Hi va haver un diputat del Grup Mixt que el va posar en advertència: «Escolti'm, vostè es deu referir al 51, que és el que fa referència als acomiadaments col·lectius, no?» Però dic això de «subliminal», no sé si era un missatge subliminal, perquè, clar, el 52 era el de les extincions de contractes per motius objectius. Aleshores, quin missatge estava enviant el president? Era un error, o no era un error? Era subliminal.

Però és que després ens trobem que el president, en un rampell segurament de sinceritat, ens parla dels perjudicis de la conflictivitat social a l'economia, i reivindica flexibilitat, aspectes que compartim. Però després apareix la consellera de Justícia dient que –i, a més, en representació del Govern, perquè ho fa després del Consell Executiu– entén que en l'expedient de regulació d'ocupació no hi ha motius econòmics, i, per tant, s'ha d'entendre un altre tipus de motius.

Els socis de govern –Esquerra Republicana i Iniciativa, aquells que solen criticar tan sovint la política «neoon» i la política neoliberal, suposo, perquè enyoren una política «neocom», amb ema– exigeixen al Govern que no signi l'expedient de regulació d'ocupació. Nosaltres voldríem saber quin és el parer de la consellera de Treball respecte d'aquesta situació, respecte d'aquest conjunt de declaracions i contradecaracions, una en un sentit, una en un altre sentit.

Però a la vegada també li volem demanar que no es sumi a aquesta disbauxa; com a consellera de Treball, no es sumi a aquesta disbauxa, actuï amb objectivitat, actuï amb responsabilitat, i en la mesura que li sigui possible, perquè sabem que és difícil, intenti convèncer tot el Govern –tot el Govern– que aquestes són les línies en què ha d'actuar el Govern, amb objectivitat i amb responsabilitat.

Li demanem que apuri al màxim totes les possibilitats de negociació i de diàleg. I, al mateix temps, també li demanem que hi hagi menys soroll mediàtic. Perquè, moltes vegades, aquestes coses el que no requereixen és declaracions i contradecaracions, i portades i portades de mitjans de comunicació.

Però com li deia fa una estona, Nissan és el paradigma; Nissan no és més que la punta de l'iceberg, no? Darrere de Nissan, per exemple, hi han proveïdors, que no ocuparan portades dels mitjans de comunicació, però són proveïdors. Moltíssims, nombrosos; a vegades, autònoms, petits autònoms, que també tenen famílies, que també tenen treballadors i que també, segurament, poden acabar patint, o segur que patiran, les conseqüències d'aquesta situació, tot i que ells, doncs, com deia abans, no puguin ocupar espais importants en els mitjans de comunicació.

Hi han altres empreses importants; Pirelli, Fibracolor, Ceràmica Sugrañes, Delphi, etcètera, per citar les més importants. Però tampoc no em vull deixar les més petites, que també es troben amb expedients de regulació d'ocupació: Texel, Monesal, empreses del sector del tèxtil, que van, i ahir també ens ho deia una diputada d'Esquerra Republicana, des de la Zona Franca a Gelida, Aiguafreda, el Lluçanès, Balsareny; no afecta només un determinat territori, afecta el conjunt del territori, afecta el conjunt de Catalunya.

I estem parlant del tèxtil, precisament, el tèxtil, un d'aquells sectors madurs que, fa uns anys, des d'aquesta mateixa tribuna, demanàvem amb insistència al Govern que hi actuessin, que hi actuessin amb la creació de la taula sectorial, del tèxtil, de l'automoció, de l'electrònica de consum; tèxtil i automoció són els que avui pateixen amb més intensitat els efectes de la crisi.

Honorable consellera, el secretari general de la UGT, en la manifestació de la setmana passada, ens deia que el mes d'octubre s'havien presentat cent cinquanta expedients de regulació d'ocupació que afectaven deu mil treballadors, uns amb extincions temporals, altres amb extincions definitives. Ens pot confirmar aquestes xifres?

I també ens agradaria saber com aborden, des de la conselleria de Treball, aquesta allau d'expedients, perquè una de les queixes que hem rebut, i acabo ja, senyor president, és que la tramitació d'aquests expedients, en alguns casos, no en tots, en alguns casos, acumulen retards importants.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, miri, com vostè diu, estem patint la situació de la crisi. No ho patim només a Catalunya, no ho patim només a Espanya, no ho patim només a Europa, sinó a tot el món, una situació d'una crisi; si més no, aquí podem dir que té, igual que als Estats Units, un efecte que suma, que és l'efecte que ha tingut en el sector de la construcció. Però és una crisi financera. I en aquests moments, l'impacte més important l'està tenint, a més a més del sector de la construcció, el sector de l'automoció –el sector de l'automoció–, que té molta importància a Catalunya.

I vostè ha fet referència a la baixa productivitat del nostre país i també ha fet referència que té una base feble. Permeti que no estigui d'acord amb les seves manifestacions. Hem de dir que en aquest país, Catalunya, hem crescut en productivitat més que la mitjana espanyola, hem crescut. I li he de dir també una cosa: que les ocupacions de valor afegit, aquestes que ens interessin, aquestes que són les que en definitiva marquen el trajecte, marquen la ruta en la qual hem d'anar avançant, han crescut. A Catalunya, el 33 per cent de tota l'ocupació que tenim a Catalunya és de sectors d'alt valor afegit, allò que incorpora coneixement. I, si més no, d'aquesta crisi n'hem de sortir reforçats i anar avançant en aquesta via, que es creï ocupació i ocupació de valor afegit. Per això, i aquí, en aquests moments, no hi faré referència, estem insistint tant, entre altres temes, en la qüestió de la formació, que és una de les nostres prioritats.

Sabem que els efectes d'aquesta crisi..., presentarà expedient, suposarà i ha suposat increment de presentació d'expedients de regulació d'ocupació. De gener a setembre del 2008, 5.500 persones han estat afectades per rescissió dels contractes. Les xifres són transparents. Però tampoc no hem de perdre de vista que estem molt lluny encara dels 38.414 treballadors afectats per extinció de contractes l'any 93, en el qual la crisi va ser important.

Miri, i ens preocupen aquests sectors, de la construcció i de l'automoció, però també ens preocupen aquelles petites i mitjanes empreses, els autònoms; aquests que són proveïdors en segon, tercer i quart nivell del sector de l'automoció, i amb els quals estem treballant. Fa dos dies jo em reunia amb més de vint empreses del sector de l'automoció per polsar directament els efectes que tindria en aquestes mitjanes i petites empreses de diferents nivells.

De fet, aquest Govern està actuant amb previsió, proactivitat i rigor, eh?, i donarà tot el suport necessari al teixit empresarial per tal que pugui desenvolupar-se i adaptar-se a la nova situació.

Hem de fer referència que afrontem, des de l'acció de govern, i també com a autoritat laboral, la situació dels

expedients de regulació d'ocupació. La situació de l'acció de govern. Vostè ha fet referència als expedients de regulació d'ocupació..., perdó, al Servei d'Ocupació de Catalunya. Gràcies que estaven treballant, en el Servei d'Ocupació de Catalunya, aquest cap de setmana hi ha hagut, en el mateix mitjà, dues fotos, molt diferents, de com estan reaccionant els serveis d'ocupació autonòmics. Una, de Madrid, amb les cues, importants, i una altra, del Servei d'Ocupació de Catalunya: encara no tenim cues, senyor diputat, encara no tenim cues. Segurament, l'oficina de Vilanova, que vostè és la que coneix més, és una oficina que, com sap vostè, estem desplaçant-nos a un altre lloc perquè és petita. (*Veus de fons.*) És petita, és cert, però ho era abans i ho és ara, eh?

Afortunadament, hem posat en marxa mesures que ens eviten aquesta situació. Hi estem treballant, amb mesures davant de la crisi financera. L'ICF ha incrementat les línies de suport a les empreses. Segurament no és suficient, però ho estem posant en marxa. I des del Departament de Treball, el SOC té, com a primera prioritat, l'atenció i l'acompanyament a les persones. I hem treballat, ja, en una oferta formativa adequada, i hem treballat més a reduir els tràmits: eliminem els tràmits i hi fem front.

Hi estem treballant amb quaranta-dues mesures que es van anunciar l'abril. Però també coordinant, davant d'aquesta situació econòmica, amb una comissió interdepartamental de les conselleries econòmiques, per treballar de manera coordinada i oferir encara més rapidesa de propostes per paliar els efectes de la crisi, tant per a les empreses com per a les persones. En els propers dies tindrem propostes que farem públiques.

I hi treballem també com a govern, però també com a autoritat laboral. I allò que en altres països fan els jutges i allò que en altres països no fan els governs ho hem de fer aquí com a autoritat laboral. I de la mateixa manera que l'acció de govern és clara i contundent, l'autoritat laboral també ho és, amb una dilatada experiència, avalla la tasca del Departament de Treball. I les dades ho mostren –les dades ho mostren–: primer, la tasca mediatadora; segon, l'actuació objectiva de les causes dels expedients, i tercer, la insistència en el pla social.

Miri, tasca mediatadora: el 97 per cent dels expedients van ser acordats amb la representació sindical i la representació de l'empresa. Segurament, això, en els propers mesos, baixarà. Però que ningú pensi que, perquè no hi hagi acord, no hi haurà resolució favorable a l'empresa, si existeixen causes objectives. Ho vaig dir ahir, senyor diputat, i ho continuaré dient. La SEAT; a la SEAT no hi havia causes..., no, no hi havia acord, però hi havia causes. Hem acceptat l'expedient de regulació d'ocupació. I l'hem acceptat dins de la nostra responsabilitat. I treballem, i treballem de valent perquè per la via del diàleg es continuï buscant acords, perquè és la millor forma de resoldre els problemes i és la millor forma de fer front als reptes que tenen les empreses i també els treballadors en aquesta situació difícil.

Neutralitat i rigor en l'anàlisi de les causes. Cada empresa té les seves particularitats, i s'ha de veure cas per cas. No podem posar a la mateixa bossa Nissan que altres empreses. Hi estem treballant. El cas de Frigo

és un exemple de com treballem. S'han posat les bases perquè a Frigo puguin continuar una part important dels treballadors, trobant solucions i trobant acompanyament. En el cas de Simon, i amb moltes petites i mitjanes empreses que treballem, treballem per buscar solucions, solucions des de l'objectivitat, el rigor i l'agilitat.

I vostè ha fet referència als terminis. Miri, la mitjana de resoldre un expedient de regulació d'ocupació és de vint-i-un dies. I vostè sap, millor que jo, que l'article 51 fa referència que tenim quinze dies per resoldre. I si no resollem en quinze dies, el silenci és positiu. I resollem sempre dins d'aquest termini. I la mitjana des de la presentació de l'expedient de regulació d'ocupació fins que es resol és exactament de vint-i-un dies.

I, com ahir vaig dir, i ho continuo i ho reitero: a cap empresa es podrà autoritzar un expedient si no té causa justificada, i cap empresa que vulgui reduir llocs de treball es quedarà sense aquesta reducció, sempre que hagi acreditat l'existència de causa.

I com ho mesurarem, això? Des del rigor, des de l'objectivitat, des de l'informe objectiu, que és de la inspecció de treball, i també treballant per trobar solucions. Aquesta és la forma com ho farem, com ho hem fet. I, a més a més, crec que l'experiència ho demostra: aquest Govern no ha defugit ni defuig ni defugirà mai la seva responsabilitat, amb acords, analitzant. I direm que sí quan calgui, però direm que no quan hàgim de dir que no. No ens podem permetre que cap empresa –cap empresa– s'aprofiti d'aquesta situació per presentar expedients de regulació injustificats. I, si més no, faré referència després als casos a què vostè ha fet referència –el de Nissan, el de Pirelli, els de Fibracolor, de Delphi–, i com abordem i com estem fent front a aquesta situació.

I si més no fer referència que el pla social serà, és i serà, un dels eixos fonamentals dels expedients de regulació d'ocupació; ho era abans i, davant d'aquesta situació, encara ho serà amb més intensitat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, permeti'm que discrepi, com a mínim, de les dades objectives, no?, i que han estat contrastades en altres ocasions amb el mateix conseller d'Economia.

I les dades objectives són que, els darrers anys, és a dir, mentre es generava ocupació, mentre creixia el nombre d'ocupats, la productivitat tenia un descens important, fruit de moltes circumstàncies; no és..., i no li donem la responsabilitat al Govern; la responsabilitat que li donem al Govern és la de no haver adoptat, segurament amb suficient intensitat, mesures per tal de procurar la millora de la competitivitat, especialment de la indústria, que és el sector econòmic que genera major valor afegit.

I li donaré una dada objectiva perquè vegi que no prenc apuntar a un govern o a un altre, a un color polític o a un altre. El sector industrial l'any 2000 a Catalunya representava més del 25 per cent del PIB –més del 25 per cent del PIB–; l'any 2007 el pes del PIB del sector industrial a Catalunya és del 19,9 per cent. És a dir que és una tendència que ja fa uns anys que arrosseguem i que, hi insisteixo, no hi ha hagut l'impuls suficient per tal de fer créixer aquest sector davant d'altres sectors que conjunturalment afavoreixen el creixement de l'economia, però que estructuralment no beneficien el conjunt de l'economia.

Tercera qüestió, jo li he dit que no ens amaguéssim davant de la crisi internacional, no ens consoléssim davant que és una crisi financera, que no només afecta al sector de la construcció, perquè això té un efecte dominó, un efecte cascada i que després d'afectar aquests sectors, afecta el consumidor. Primer es comença a notar en el gran consum, quan parlem, per exemple, del sector de l'automoció, però després es nota també en el petit consum. I aquí, permeti'm que posi un senyal d'alerta, perquè segurament no seran expedients de regulació d'ocupació el que provocarà que disminueixi el petit consum i que afecti els comerciants.

Precisament, i sé que no és una responsabilitat de vostè en el Govern, però sí dir-los que ens preocupa, en aquest sentit, que els pressupostos que entren o han entrat en debat parlamentari, doncs, contemplin una reducció de les aportacions al comerç minorista del 33 per cent respecte a l'any passat, en una situació en què, si la tendència del consum minorista és la que s'ha anat manifestant, ens podem trobar, l'any que ve, amb cinquanta mil aturats més que proveguin del petit comerç. I, per tant, aquest és un element que ens preocupa. Però, com li deia, no ens amaguem darrere d'aquestes grans crisis, perquè si ens acabem equivocant en la diagnosi, possiblement ens acabarem equivocant també en les solucions.

Vostè ha reaccionat ràpidament quan jo li deia..., vostè em deia: «Escolti, és que no hi han cues al SOC de Catalunya.» I m'ha posat l'exemple de Vilanova. Jo les veig cada dia les cues –les veig cada dia. Però, cregui'm, la solució no és tenir oficines més grans, perquè no hi hagin cues al carrer i les cues estiguin a dins de les oficines. Aquesta no és la solució. La solució, que no és segurament la que s'ha d'abordar ara en aquest moment, passa per moltes altres coses, i que segurament estan encertant en les solucions que apliquen ara, de dotació de més mitjans, de dotació de més personal, de formació..., però segurament tampoc no és ara el moment en què s'han d'adoptar aquestes solucions, i ja s'havien d'haver adoptat en el seu moment. Ho repeteixo, el Servei d'Ocupació de Catalunya no era l'objecte de la interpel·lació.

En el fons –en el fons–, cregui'm que, si estem d'acord en allò que vostè ens expressa respecte del rigor, respecte de l'objectivitat, respecte de la responsabilitat..., el que l'angoixa que nosaltres li traslladem és que aquesta expressió que fa servir vostè no sembla ser compartida per tot el Govern, que és capaç d'un dia dir una cosa i el mateix dia dir el contrari, o és capaç d'anar-se, fins i tot...

–almenys els grups que donen suport al Govern, que són ben lliures de fer-ho, per descomptat, només faltaria!–, d'anar-se a manifestar contra el mateix Govern.

Per tant, això, aquesta divergència de l'actuació dels membres del Govern o dels grups que donen suport al Govern, altres segurament escalfats per la celebració d'algun congrés..., això és el que causa perplexitat a la societat i causa una certa angoixa a la societat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Estem d'acord en la necessitat..., i acabo ja, senyor president, estem d'acord en la necessitat dels plans social; però, sobretot, i no ho oblidin, hi estem d'acord, i creiem que són un element important els plans industrials per garantir la continuïtat de l'activitat industrial a Catalunya.

Gràcies, senyor president, honorable consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Coincideixo amb vostè, senyor diputat, que en aquests moments tenim una crisi de confiança, a més una crisi econòmica real, amb recessió, hi entrarem..., i tenim una crisi de confiança que afecta el consum. I aquesta afectació al consum afecta majoritàriament..., ara ha començat amb el sector de l'automoció, però, sens dubte, afectarà altres sectors.

Jo recordava les dades de fa quinze anys, en el 93, quan es van suspendre 62.000 contractes de treball. En aquests moments estem nosaltres en 2.500, però aquesta xifra –hem de ser realistes– anirà a pitjor aquest any i el vinent. I ens preocupa –i ens preocupa– i per això posem en marxa mesures.

I també ens preocupa la situació del tèxtil. És cert, perquè encara hi han empreses que tanquen, empreses amb persones grans, empreses amb persones sense qualificació, però per això afortunadament tenim el Pla del tèxtil. El Pla del tèxtil, que es va aprovar fa dos o tres anys, en el qual hi han mesures industrials i també, a la vegada, hi ha mesures laborals. I, des de Catalunya, vam posar en marxa també moltes empreses que en aquests moments estan en suspensió de contractes, del tèxtil, tenen la possibilitat de complementar les prestacions d'atur, sempre que els treballadors i treballadores facin formació. Això és una forma de treballar i en un sector més madur com és el del tèxtil hi treballàvem.

I treballem també, senyor diputat, en el sector de l'automoció. És veurà..., es veurà aviat el que fem per posar en marxa mesures i per acompanyar, d'una forma ràpida i àgil, la solució dels problemes que tenim en aquests moments.

El tema de Nissan..., el tema de Nissan i els expedients. Ara no entraré en una discussió legal si és el 51 o el 52... Vostè sap millor que jo que el 52 s'aplica quan no afecta un determinat nombre de treballadors, per tant, també són aplicables les causes objectives del 51 respecte al 52, però no entrarem en una discussió jurídica.

I el que va dir la consellera Tura..., és el que va dir l'empresa en el seu expedient de regulació i ocupació que va presentar dilluns. I va dir que la causa era causa organitzativa, productiva. Nissan no ha presentat aquest expedient per una causa que no sigui..., que sigui econòmica, sinó per causes organitzatives i productives. I hem de dir que amb Nissan..., igual que amb les altres empreses, serem rigorosos, i exigirem un pla social i un pla de viabilitat, un pla industrial. Perquè ho fem amb altres empreses, ho vam fer el 2005 amb Seat, finalment hi va haver un acord, però Seat, si més no, tenen per a l'any vinent un nou model i inversions que s'han fet.

Això a Nissan ho farem, però també exigim –i ho diem, també, als treballadors– diàleg –diàleg–, negociació. És la millor forma de fer front als problemes. Avui, a les nou i mitja del matí, s'han reunit els treballadors amb l'empresa. Segurament costarà avançar, però des del diàleg i de la concertació es poden posar en marxa solucions, solucions millor que des de la imposició d'un tercer; però, si cal la imposició d'un tercer, la farem, perquè ho farem des de la nostra responsabilitat.

I, senyor diputat, a vostè li preocupa molt la posició del Govern. Miri, la posició del Govern serà rigorosa, d'aquesta consellera i de tot el Govern serà rigorosa davant de qualsevol expedient, tingui nom i cognom, o sigui les petites i mitjanes empreses que també pateixen una situació difícil, que són les que tenen a veure amb el sector de l'automoció, però segurament en els propers mesos hi haurà altres empreses que no tinguin a veure amb el sector de l'automoció. I aquest Govern farà ja tot el que pertoqui i crec que tenim una dilatada experiència de fer front als problemes que tenim i també fer front als reptes que es plantegen aquelles empreses i aquells sectors que generen ocupació.

Avui tenim al Saló del Treball que es fa més de cinquanta-cinc empreses que ofereixen oportunitats de treball a treballadors i treballadores. No contribuïm entre tots a generar més desconfiança davant d'aquesta situació, perquè hi ha empreses i sectors que continuen generant ocupació. I aquest Govern donarà suport també a aquestes empreses, perquè siguin cada vegada més competitives, i això és des de la base de persones que siguin també més competitives.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el vicepresident, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Educació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00125/08)

I ho farem amb el punt onzè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre l'aplicació de la Llei 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Jo li demanaria al senyor Robles que no em tragués el protagonisme... (*l'oradorriu*), sobretot en la moció de dependència.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats i públic que ens acompanya. Amb la moció, després de la interpellació de dependència que vam fer a la consellera, fem una constatació, que no és una constatació, suposo, després d'escoltar..., i després d'escoltar els milers de ciutadans de Catalunya, que han demanat valoració i que han demanat la llei d'atenció individualitzada: en l'àmbit de la dependència, diuen que no anem bé; en la llei de la dependència, en l'aplicació de la dependència, no anem bé. I qui pateix les conseqüències no són els diputats, i no són el conseller o no és la ministra de torn, qui pateixen les conseqüències són els ciutadans i són les famílies que han de cuidar la seva gent gran dependent, i aquestes persones no entenen ni de burocràcies ni de quina porta trucar, no entenen si la culpa ha de ser de l'Administració central o la culpa ha de ser de l'Administració autonòmica. I li van dir a la consellera –i és una llàstima que no sigui ara aquí–: «Vostè és la consellera dels catalans i, per tant, ha de garantir que la gent de Catalunya rebi les atencions necessàries, rebi els serveis necessaris.»

Les constatacions que fem? Primer, és cert, el Govern de l'Estat no està portant..., el senyor Zapatero no està portant, no està complint, de nou, amb Catalunya. No només no compleix, per exemple, en les dimensions, no només no compleix amb el finançament, no només no compleix també amb el finançament de la sanitat, que tenim congelats 90 milions des de fa tres anys per repartir, 99 milions per repartir entre les comunitats autònomes, sinó que tampoc compleix amb la Llei de dependència, i això ho paguen els ciutadans de Catalunya.

Però també volem dir amb la nostra moció: no és culpa només de Madrid, també és culpa i responsabilitat de l'Administració de la Generalitat de Catalunya –també és culpa de l'Administració de la Generalitat de Catalunya–, perquè és qui ha d'administrar. I, per tant, hem de donar el recolzament als municipis perquè facin el compliment, perquè després ens podem queixar molt

com a administració, com a Generalitat de Catalunya, però després són els municipis els que han d'aplicar la llei i els que menys recursos tenen i, per tant, hem de garantir un fons addicional per als municipis, als treballadors.

Les treballadores i els treballadors de la dependència, ho hem dit moltes vegades en aquest Parlament, que no arriben molts d'ells, i fixeu-vos que tenen un dels treballs més durs que pot haver-hi, que és tractar amb éssers humans, i que és tractar amb éssers humans que es troben en unes situacions de dependència, i que molts d'ells, molts d'elles i molts d'ells, no arriben als mil euros, i que hem de fer alguna cosa per dignificar la seva tasca, sobretot si volem aconseguir una cosa tan important com és que hi hagi més gent que treballi a la dependència. Quants milers de llocs de treball s'havien de crear? Si no donem salaris dignes, cobertures dignes, formació digna a les treballadores i als treballadors, no tindrem gent que vulgui treballar en el sector de la dependència.

I quelcom tan important per a la gent i per a les famílies com la retroactivitat, i, fixeu-vos, fins i tot, en el cas que la persona a qui s'aplica la llei de dependència mori, és important que la família cobri perquè és la família la que ha hagut de mantenir, la que ha hagut d'ajudar aquesta persona. Els avals per a aquelles famílies que han de posar la seva gent gran dependent a una residència, encara que sigui de pagament, perquè no troben..., perquè la planificació de l'Administració de la Generalitat no ha estat prou per garantir que tinguin una plaça de residència, sigui concertada, col·laboradora o pública.

O alguna cosa tan important com que les residències cobrin quan han de cobrar, perquè actualment ens trobem en una situació on moltes residències han de demanar crèdits per poder pagar els seus treballadors, no només perquè els seus treballadors i les seves treballadores cobren una misèria, sinó que, a més, han de demanar crèdits.

Per tant, és una constatació; senyora consellera, una constatació, no anem bé amb la Llei de dependència. (*Rialles.*) No anem bé. Li ho diuen els sindicats, li ho diuen els municipis, li ho diu l'oposició, li ho diu el Govern. Però no anem bé, en part, per culpa del Govern de l'Estat. Zapatero torna a no complir amb Catalunya, i no compleix en una tasca que afecta fonamentalment les famílies, perquè a les famílies el somriure del seu president no els treu el mal tràngol que han de passar a l'hora de cuidar la seva gent dependent. Però tampoc qui no compleix, i així ho diem en la moció, és la consellera, no compleix la Generalitat de Catalunya perquè pot fer més, pot fer molt més, pot garantir els recursos, pot garantir que en tres mesos hi hagi una valoració, pot garantir que en tres mesos hi hagi un pla individualitzat d'atenció i que la gent pugui cobrar en el moment que ha de cobrar.

I després, demanem una cosa bàsica, la planificació. Això ho sabem que passaria, alguns, fa molt temps –no volem fer de mal fer, però alguns sabem fa molt temps que passaria–, perquè no posaven..., no estaven reflectits –i acabo, senyor president– ni les persones

reals que estaven afectades pels graus 3, graus 2, de dependència, ni els recursos necessaris per aplicar la Llei de dependència a Catalunya.

Per tant, per la dignitat de totes aquelles famílies que han de cuidar gent gran amb dependència, demanem dues coses bàsicament: recursos del Govern de l'Estat i eficàcia al Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyora consellera, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Pot parlar, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputats, diputades, bé, des de Convergència i Unió hem presentat unes esmenes a aquesta moció, que ja es coneixen amb el text que han adjuntat, però comentar, i com que després no ho podré fer, que s'ha fet un pacte entre els grups que donen suport al Govern i el Partit Popular. Clar, entenem aquest pacte perquè són els que van donar suport a la llei a Madrid –Partit Popular, PSOE, Esquerra Republicana i Iniciativa–, i, evidentment, diuen de demanar diners, més diners. Aquest va ser un dels motius pels quals Convergència i Unió no va votar aquesta llei a Madrid; vostès ho recordaran, vam votar la nostra proposta, que donava un altre sistema de finançament.

Per tant, nosaltres mantindrem una actuació coherent, donarem suport a bona part de la moció que han pactat, perquè, evidentment, si es demanen més diners per a la dependència hi estem d'acord des del primer dia –des del primer dia.

Hi ha una part que no hi podem donar suport, perquè fan una primera part que diu: «El Parlament constata...» Si haguéssim de constatar la primera constatació que hi hauria de constar, és la hipocresia del Partit Socialista de Catalunya i del PSOE, que demanen més recursos en aquesta moció, i els vint-i-cinc diputats i diputades de Madrid hi voten en contra, voten una altra cosa. Com s'entén això? Demanar més recursos aquí en el Parlament, quedem molt bé en la fotografia, fem un pacte per a més recursos per a la Llei de la dependència, però quan es fan els pressupostos a Madrid vint-i-cinc –vint-i-cinc, que sense el seu concurs no seria possible aprovar aquests pressupostos–, doncs, es queden, i allà diuen el que els mana el PSOE, com sempre.

Per tant, aquesta és una situació que a més a més aleshores el Partit Popular creiem que brinda una ocasió d'or al tripartit per tapar la mala gestió. Perquè, és cert, hi ha mal finançament, ho diem des del primer dia, però el que mai haguéssim sospitat quan vam dir que no a aquesta llei és que hi poguéssim haver una gestió tan dolenta, a on expedients del maig del 2007 encara no han rebut tan sols el PIA. No cobrar-ho..., perquè, consellera, encara estem pendants de poder venir a veure els expedients i saber si la gent està cobrant o no. Nosaltres sabem molts exemples d'abans de l'estiu que tenen el

PIA i encara avui no estan ni rebent el servei ni estan cobrant. Això no pot ser, consellera. Perquè aleshores vénen aquí al Parlament, ens donen unes xifres, i aquestes xifres no són veritat, perquè la gent no està cobrant, o, en tot cas, digui: «Tenen el PIA fet.» D'acord, direm, tenen el PIA fet, doncs, si és veritat, deu ser veritat. Però que estan cobrant, segur que no. I s'ha dit des de les més altes instàncies del país, que s'està cobrant, quan no és veritat.

Nosaltres demanem que es trenqui aquest obstruccionisme a poder fer un seguiment de com s'està desenvolupant la llei a Catalunya, aquesta falta de transparència, perquè creiem que com a partits que estem aquí representats en el Parlament de Catalunya tenim tot el dret a seguir-ho.

I, per tant, nosaltres en aquest pacte que s'ha fet, escolti'm, més diners per a la Llei de la dependència, evidentment hi haurà el concurs de Convergència i Unió perquè ho vam dir quan ja es va tramitar la llei a Madrid, actitud responsable de la nostra formació política. Però el que també ens agradaria, ja que hi ha aquesta voluntat, en aquest cas del Partit Popular, de Convergència i Unió des de l'oposició de dir: «Escollim, sumem per demanar més diners.», hi estem d'acord, i això tant ho deia la moció del Partit Popular com la de Convergència i Unió, que veurem després, però també potser que diguem alguna cosa de la gestió; de tant en tant va bé mirar-se al mirall per dir: «Potser que arregli això o arregli allò.», i en aquest cas hi ha moltes coses a arreglar.

I, per tant, els demanàrem aquesta capacitat crítica de dir: «Bé, pactem una cosa.» Però ara vostès no es quedin tranquils dient: «Mira, la pilota amb el senyor Zapatero», que és cert que ho està fent molt malament, que ens va donar moltes expectatives amb la Llei de la dependència, que va fer molts anuncis a la televisió, que després tot això s'ha quedat en no res, però que tots aquests recursos que demanem a Madrid, primer, que el Partit Socialista voti en el Congrés dels Diputats el que diu el Parlament de Catalunya, i l'altre també, que la gestió de la Generalitat sigui una gestió moderna, amb menys burocràcia, amb més capacitat de resposta, i que, com a mínim, el que es diu aquí en el Parlament quan es diu: «Això està..., que la gent ho està cobrant o que la gent està rebent el servei», com a mínim, el que es diu en aquesta tribuna que sigui veritat perquè avui per avui veiem que no ho és. I ens sap greu, consellera, i demanem que rectifiqui, que també tinguin aquesta capacitat d'autocrítica. Nosaltres hem brindat que si volien suavitzar alguna frase la suavitzem, però el que no pot ser és dir: «La Llei de la dependència no funciona a Catalunya, mireu cap a Madrid...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Mirem cap a Madrid i mireu cap a Catalunya, que tampoc ho estan fent bé.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes mercès, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara que veig que el senyor Cleries s'ha incorporat al seu escó, la veritat és que un tenia la sensació, després d'escoltar la seva intervenció, que vostè estava fent la segona part de la interpellació que va fer fa quinze dies, i, per tant, que s'havia quedat curt en el temps. Interpellació que, val a dir, jo crec que va ser terriblement desproporcionada i que, en tot cas, no s'ha sabut adequar a través de la moció que vostè presenta avui a allò que són les noves circumstàncies i el debat que hi ha en aquests moments, que no és altre que la sostenibilitat del sistema i el finançament.

En tot cas, ens sembla que avui tindrem l'oportunitat per dues vegades de debatre dues mocions, dues mocions molt semblants, però que, lògicament, tenen també alhora diferències substancials. El nostre grup no pot fer, sinó, doncs, alegrar-se que hàgim pogut arribar a un acord a través de la moció del Partit Popular. Agraeixo de forma molt sincera al senyor Rafael López, perquè, a més a més, jo crec que la moció, contràriament a la que debatrem tot seguit, està pensada expressament perquè pugui haver-hi un punt de trobada; un punt de trobada en el qual també hi han hagut altres esforços. Per part del Grup Socialista la diputada també ha fet un esforç considerable, perquè estem incidint en aspectes que formen part del Govern de l'Estat i, per tant, representa una opció valenta per la seva banda; també voldria agrair l'esforç que ha fet la diputada d'Iniciativa en el sentit de reivindicar o demanar que es fes un especial incís en allò que és un dels problemes que també hi ha al damunt de la taula, que és l'acord entre treballadors i patronal en el tema de la dependència. I, per tant, en definitiva, es tracta d'una suma de diferents sensibilitats que s'han tingut en compte.

Lògicament, no hem donat suport a una primera part, o a alguns aspectes de la seva moció. Segurament que estariem debatent durant molts dies i no ens posaríem d'acord en allò que fa referència a l'aplicació en el país. Entenem que és un procés complex, ho hem dit moltes vegades. La mateixa consellera ha reconegut aquest extrem i ha reconegut la necessitat d'intentar posar-se al dia al més aviat possible, però en això s'hi està treballant.

Quin és el debat que hi ha en aquests moments al damunt de la taula? El debat em sembla que el va assenyalar de forma molt clara la consellera en la seva compareixença voluntària el dia 21 d'octubre. El debat que hi ha en aquests moments no és altre –recollint la frase també, doncs, que pronunciava el president de la Generalitat davant de la Fundació Pere Tarrés– que aconseguir que l'Estat estigui a l'alçada de les circumstàncies. En definitiva, aconseguir que a través dels pressupostos, però a través també del replantejament del que és el sistema de finançament de la llei, en aquests moments ens

situem en un escenari de garantia del desplegament de la llei –d'això se'n parla en l'esmena que hem presentat i que hem pactat conjuntament–, i de garantir també la sostenibilitat del sistema. En definitiva, de traslladar un missatge a la ciutadania, el missatge de la tranquil·litat que la llei es desplegarà, que es desplegarà de forma eficient. I això és el que, en definitiva, preocupa la ciutadania, no si realment som més o menys crítics amb el Govern. El que volem són propostes constructives, i el seu grup ha tingut la valentia de plantejar-les.

Quines han estat les incorporacions que hem fet a nivell de la seva moció? Doncs han anat bàsicament en el sentit d'incorporar alguna de les coses que ja va anunciar la consellera. Algunes les voldria recordar.

En primer lloc constatem la necessitat..., per cert, faig un parèntesi. Quan parlem en aquest primer punt de «constatem», això forma part de la moció, i, per tant, el fet que hi hagin dos punts que, en comptes de proposar, d'instar, siguin constatacions és deute, en tot cas, de la moció, que ha de ser el grup que la va proposar el qui ho ha de defensar.

Constatem, en primer lloc, la necessitat de revisar el finançament de la llei i, a més a més, posar èmfasi en el fet que els pressupostos –i cito textualment– «presentats al Congrés dels Diputats aportin un finançament just i necessari per al desenvolupament de la llei». Clar i català.

Segon punt, establim les bases per a aquesta revisió, d'acord amb els punts que ja va anunciar la consellera. Quins són aquests punts? En primer lloc, els pressupostos de l'Estat haurien de diferenciar entre els crèdits destinats al mínim garantit i els corresponents al nivell acordat. En segon lloc, que el nivell acordat hauria de contemplar el finançament del manteniment del total de places destinades a l'atenció dels beneficiaris de la llei i no només les noves. També, que l'import mínim ha de guardar relació amb la intensitat del servei i l'actualització anual que ha de ser, com a mínim, igual a les prestacions econòmiques. I, finalment, dos punts, la creació d'un fons addicional per fer front a les despeses d'inversió i la creació també d'un fons addicional per a despeses indirectes de gestió.

També demanem altres aspectes conjuntament: que les aportacions econòmiques realitzades ja el 2007 i 2008 per la Generalitat es tinguin en compte i, per tant, es tinguin en compte aquest esforç suplementari que ha fet la Generalitat; que l'Estat –i això voldria remarcar-ho amb especial èmfasi– garanteixi el calendari de desplegament de la llei, i, per últim, aquesta referència que comentava anteriorment sobre el tema dels treballadors i treballadores i la patronal.

En definitiva, jo crec que hi ha una bona notícia, i és que d'aquest Parlament en surt una posició unànime –i espero que sigui el màxim d'unànime possible–, al voltant de la preocupació que hi ha o que hauríem de tenir tots plegats en aquests moments, que és garantir als ciutadans i ciutadanes beneficiàries que el sistema serà sostenible i que el calendari es complirà.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que és important que en el debat d'aquestes dues mocions..., d'aquest punt en concret i la que vindrà a continuació sobre l'aplicació de la llei d'atenció a la dependència i de promoció de la vida autònoma, crec que és important que ens situem i que situem el tema per no..., sobretot per no fer males interpretacions. I el primer que hem de dir que és una llei que s'està aplicant, una llei que s'està aplicant. Perquè, senyor Cléries, si tots haguéssim fet el mateix, haguéssim fet com vos-tès, ara ni tan sols podríem demanar diners perquè no en tindríem ni per llei. I, per tant, doncs, el pas que ens permet l'aplicació d'aquesta llei és precisament això, valorar com s'està aplicant, com s'està desenvolupant i per tant revisar quins són els ajustaments necessaris que hem de fer perquè pugui tenir una viabilitat correcta.

I dins d'aquests ajustaments, és cert que hi ha una qüestió que és el finançament, és cert, la consellera en la seva compareixença ja ho va posar de manifest, que és que a diferència del que preveu la memòria econòmica, doncs, són les comunitats autònomes, en el nostre cas la Generalitat de Catalunya, que es fa càrrec al voltant de les dues tercers parts d'aquest finançament i la resta per part de l'Estat.

Jo crec que també és bo, i des de la transparència que tothom ens autoexigim, que expliquem una mica les raons, no?, les raons d'aquests ajustaments que s'han de realitzar un cop s'aplica la llei. I una és l'afflorament de moltes persones que no estaven contemplades en el llibre blanc, hem de ser clars, i que no estaven contemplades, no estava feta aquesta previsió perquè ni tan sols constaven en cap circuit d'atenció. I això que pot ser una dada, si volen, negativa, també és positiva en el sentit que aquesta llei també ha servit, està servint per aflorar totes aquestes persones que no estaven en cap circuit d'atenció i que ara entren en el sistema de benestar. Per a això també es fan les lleis i per a això també es desenvolupen les lleis. Jo crec que tot això ho va explicar força bé en la seva compareixença fa unes quantes setmanes la consellera.

I ens va explicar –i per això nosaltres hem presentat aquestes esmenes– quines són les línies de treball que el mateix Govern de la Generalitat negocia amb el Govern de l'Estat i planteja més enllà del Govern de l'Estat, que jo crec que és el lloc també on plantejar-ho, que és en el Consell Interterritorial. Perquè és una qüestió que hem de valorar, que hem de revisar, en què hem de treballar entre les diferents comunitats autònomes perquè és objectiu de tothom que sigui una llei que s'apliqui en condicions i correctament.

El senyor Bosch ja ha explicat en aquest sentit la proposta que fa el Govern d'augmentar el mínim garantit, d'acord també amb el cost de la vida de les diferents comunitats autònomes. I, pel que fa al nivell acordat,

aquest increment és el que ha d'acordar o ha de marcar els criteris el mateix Consell Interterritorial.

D'algunes esmenes que també nosaltres, els grups que donem suport al Govern, hem presentat des de la màxima voluntat d'arribar a acords, des d'aquesta voluntat, que jo crec que és compartida, que aquesta política tiri endavant perquè és en benefici de molts ciutadans i moltes ciutadanes, també faig referència a algunes esmenes que considero importants. Una és sobre les administracions locals, que el senyor López, doncs, a la moció ja hi fa referència. Jo crec que és important reconèixer també la inversió que fan les administracions locals, que a vegades quan parlem del finançament de la llei pensem en l'Estat, pensem en la Generalitat, però ens oblidem de les administracions locals que també fan una inversió i necessiten el suport per poder donar aquesta bona atenció als ciutadans i a les ciutadanes, entre altres coses perquè és l'Administració local la porta d'entrada, per tant, el rostre que ha de ser amable de cara als ciutadans i les ciutadanes.

L'increment de la transferència de l'aportació que fa el Govern de la Generalitat a les administracions locals s'ha vist en el pressupost del 2008 i es veu en el pressupost del 2009 aquest increment, en l'aportació que fa a les administracions locals. I no només pel que fa a la inversió, a l'aportació de recursos, sinó també a una forma nova de treballar que és a través del contracte programa, que és posar-se d'acord des de la cooperació absoluta entre les administracions, entre la local i entre la Generalitat de Catalunya. És un compromís, per tant, compartit que es manifesta en aquest contracte programa.

Crec que és important també el punt en què fem referència a millorar les condicions laborals dels treballadors i de les treballadores, crec que la nostra esmena va fins i tot una miqueta més enllà perquè parlem d'aquest acord necessari entre els sindicats i la patronal per poder arribar a aquestes bones condicions, entre altres coses per a les mateixes persones treballadores, però també perquè unes bones condicions de treball també significa una millor qualitat en la prestació dels serveis.

Estem d'acord i ha de ser així, la millora dels tràmits i dels protocols en l'atenció a les persones i a les seves famílies.

I, per últim, que parlem molt de transparència, jo crec que la compareixença de la mateixa consellera a petició pròpia en la Comissió de Benestar i Immigració ja és una voluntat de transparència, així com el consell de participació del mateix Prodep...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados Martínez

...per fer el seguiment d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, diputades i diputats, primer també mostrar la meva satisfacció per l'acord a què hem arribat –que és un bon nivell d'acord– en la moció, perquè ens uneixen aquestes voluntats d'aquells grups que creiem que cal millorar el finançament d'aquesta llei, des de tots els punts de vista, i per tot això, en aquest sentit, per això des de l'Estat fins al món local, però cadascú amb la pilota a la seva teulada, és a dir, cadascú amb el que li correspon. Perquè ja ho va dir el president Montilla i s'ha repetit aquí, en aquest sentit, que qui no està complint en aquest moment bàsicament és l'Estat. El nostre grup, que també ho pensa així i ho va dir al Congrés on vam presentar una esmena en aquest sentit que, malauradament, va estar rebutjada.

Així, avui, aquesta satisfacció perquè en el primer punt i el segon, i aquí s'ha dit, instem l'Estat a resoldre aquest finançament d'una forma que sigui justa per a poder desenvolupar la llei a Catalunya. I això ho fem cercant acord aquí i també diem que l'hem de dur allà i fer-ho amb la resta de comunitats autònomes, i que els pressupostos generals de l'Estat ho contemplin.

Home, per què? Doncs perquè aquest finançament que ara estem rebent, que teòricament anava a mitges, mentre nosaltres n'hi posem 3,25, l'Estat n'hi posa un, i això no pot seguir perquè això era un sistema, doncs, compartit. Aquesta diferència s'accentua més aquí pel nostre nivell de vida, pel cost de la vida que és més alt.

També, en aquest sentit, la moció és positiva perquè contemplem que els convenis que se signin no contemplin només les places noves, sinó que contemplin les ja creades, perquè d'aquesta manera anualment es va incrementant aquest diferencial, aquesta distància en l'aportació estatal i autonòmica i crec que és important que ho digui això la moció.

També instem que es compleixi millor la llei, amb el benentès que la llei diu que s'han d'establir prioritats en serveis i subsidiàriament en prestacions econòmiques. I, en aquest sentit, això no s'està complint, és més aviat al contrari. I això fa que haguem d'accedir més als serveis en el mercat privat, doncs, perquè no tenim més oportunitats per poder desenvolupar un major esforç d'inversió. Per tant, això no és positiu perquè, a més a més, continua recaient l'atenció en les famílies i també en les dones, i això s'està comprovant i és així. Per tant, és necessari que el nivell acordat contempli aquest esforç inversor per poder fer infraestructures i serveis.

Així mateix, un dels punts que aprofitem –i tampoc ens sembla menor i és important per al nostre grup– és que puguem tenir en compte en la millora d'aquest finançament..., que es tinguin en compte els costos indirectes de la valoració de la gestió de la llei, això ens està comportant també moltes dificultats.

I aquí ja s'ha fet esment –i jo també ho vull agrair– del punt 3, el que fa relació..., on instem els sindicats i patronals a trobar aquest acord, doncs, que millori les condicions de treball, que les dignifiqui realment i directament, no? Ja que des del nostre grup entenem que les persones són l'element clau per donar aquesta prestació, i la qualitat i la dignitat dels serveis dedicats a la dependència depenen també d'aquesta posició dels treballadors i treballadores, que puguin estar en millors condicions. I això, instem el departament..., sabem que no pot tenir-hi una acció directa, però instem que continuï mitjançant allà on ha pogut com ho ha estat fent.

Evidentment, no hi ha hagut possibilitat d'acord en altres aspectes que vostè ha contemplat i que hem esmentat i hem debatut i, bé, jo no repetiré els arguments amb relació a la moció, però tinc la convicció que aquest nivell d'acord que hem pogut mostrar avui beneficiarà molt en un tema tan important com és aquest desplegament a la ciutadania de Catalunya.

Deia que no finalitzo perquè voldria afegir... –i això no ho contempla la moció en cap punt, però jo no puc ni vull obviar-ho– que és important tenir en compte les persones amb discapacitat funcional com a experts i protagonistes en el desplegament d'aquesta llei. Per què? Perquè això és un objectiu de la llei, és l'objectiu final, no?, aquesta igualtat d'oportunitats. I perquè sigui aquesta llei una alternativa viable, hem de contemplar aquestes persones. I això ho dic amb relació a consolidar i a desplegar la figura de l'assistent personal que aquí és la comunitat que hem començat, però crec que això s'ha d'atendre a aquest principi.

Jo, consellera, sé que hi podem comptar i l'emplaço, doncs, a treballar-hi.

Gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Bueno, tenemos hoy nuevamente dos mociones de un problema que arrastramos desde hace ya un tiempo, de hace dos años, que es el despliegamiento de la ley de... Yo creo que llega el momento que toda moción va a empezar a sobrar porque lo que hace falta es dinero, y el dinero a que se comprometió el señor Zapatero cuando dio a todos los españoles esa posibilidad de vivir en un mundo feliz y ganó unas elecciones, ese dinero no ha venido, no ha venido a Cataluña, no ha venido a ninguna parte.

En ese sentido, quiero hacer reseña de que la moción que nos ha presentado el PP nos ha parecido bien construida, muy bien hecha y desde luego apoyable, y por lo tanto, en un principio, pretendíamos hacer eso, apoyarla.

Ahora veo que, bueno, las incursiones de Gobierno flaquean en el punto inicial crítico, tanto del Gobierno del Estado como del Gobierno de la Generalitat. Y en ese sentido, y si así llegáis a un compromiso de

transaccionar, entonces nosotros nos abstendríamos. No porque estemos en desacuerdo con el fin último que se persigue, que al fin y al cabo empiezan a ser palabras, sino porque se vuelve a dejar la responsabilidad de lo que nos pasa, de la falta de financiación inicial, que nosotros, en la ponencia de la ley de servicios sociales, insistimos, insistimos e insistimos con seis enmiendas y no hubo manera de sacar adelante para que tuviésemos, por lo menos, una constancia a nivel de cartera de servicios que nos pudiesen dar garantía después de los presupuestos económicos, y no hubo manera. No nos creemos nada, estamos en ese punto, y en ese punto seguiremos, me temo que haciendo intervenciones de este tipo una y otra vez.

Por tanto, yo les ruego a los autores de la ponencia que sean conscientes de que si volvemos otra vez a intentar echar balones fuera y a convertirnos como Gobierno de la Generalitat como adolescentes que tienen el padre en Madrid y que el padre no da más, «yo no puedo gastar más»..., y cómo gestionamos lo poco que tenemos. ¿Quién es el culpable de que aquella ley saliese? También nosotros, el Gobierno de la Generalitat, los que estuvieron aquí apoyaron esa ley con entusiasmo y se beneficiaron de la ilusión de la gente entonces, en alguna contienda electoral.

Por lo tanto, en ese aspecto, yo no veo, señor diputado, que podamos apoyarlo, pero por estas razones, no porque estemos en contra, ni porque nos parezca mal, sino porque volvemos otra vez a ese juego del victimismo, que si en Cataluña nuestros dependientes no están bien tratados porque no hay presupuesto es porque la culpa la tiene Madrid. Y es verdad que la tiene Zapatero en casi toda su totalidad, porque él fue el que ilusionó a este país con una ley que aparentemente nos iba a solucionar la vida de nuestros dependientes y después no es así, como en tantas otras cosas. Pero también es verdad que aquí se ha hecho a escala de Cataluña exactamente lo mismo, y yo no quiero dar esa sensación de que estoy apoyando una moción, unas enmiendas que puedan dar la sensación de que volvamos a volver a salir indemnes, ser adolescentes y que el papá es el que no nos da dinero porque es el que tiene la culpa.

Por tanto, según como vaya el desarrollo de estas participaciones, de estas intervenciones, votaremos una cosa u otra. En principio, si quedan tal como están, que me parecen bien construidas, que reivindican para nuestros dependientes lo que se merecen –o al menos lo que se les intentó convencer de que se merecían; ahora resulta que parece que no se merecen, ¿no?–, si es así, entonces, repito, votaremos a favor, o si no, nos abstendremos.

Gracias, señor presidente.

El president

Pot posicionar-se, el senyor Rafael López, sobre les esmenes.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre les esmenes que s'han presen-

tat. Nosaltres, primer de tot, retirar els punts números 1.c, 3.d, 3.e i 4.c. I després dir als partits que formen el Govern que no donarem suport a les esmenes 6, 7, 9, 12 i 14. Acceptarem les esmenes de Convergència i Unió; perseguim els mateixos fins.

Miri, senyor Robles, ara ja em dirigeixo a vostè. Falten més diners a Catalunya per aplicar la Llei de dependència? Sí. Va ser una promesa del senyor Zapatero? Sí. El senyor Zapatero no ens ha portat els diners que calen, no perquè Catalunya tingui més diners, sinó perquè els dependents de Catalunya, les famílies dels dependents de Catalunya puguin de forma, diguem-ne, digna tenir cura dels seus dependents? Sí que en falten. Per tant, nosaltres farem amb qui sigui i com sigui els pactes necessaris perquè els dependents de Catalunya, perquè les famílies que cuiden, que tenen cura d'aquests dependents..., es dignifiqui la seva tasca. Això està clar; ni victimisme ni no victimismes: és una necessitat, no de Catalunya, de la gent de Catalunya, de les persones, dels ciutadans de Catalunya, i som els representants del poble de Catalunya.

Segona part, el Govern de la Generalitat ha fet la tasca que havia de fer? No. Nosaltres retirarem alguna proposta que digui que el Govern de la Generalitat ha de fer més per a l'aplicació de la Llei de dependència? Cap ni una, no en retirarem cap ni una. Seguirem demanant al Govern de la Generalitat que ha d'aplicar, que ha de desburocratitzar, que ha de donar suport als municipis, que ha de dignificar la tasca dels treballadors i les treballadores? Seguirem fent-ho; ho vam fer en la interpellació i ho seguirem fent en les propostes de resolució. Cap incoherència, senyor Cleries, cap incoherència, tota la coherència del món. Però li hem d'exigir a tothom que apliqui..., perquè en temps de crisi no només ens cal un president del Govern que prometi, sinó que compleixi; no cal un president que sigui simpàtic, sinó que sigui seriós; no cal un president que sigui «catxondo», sinó que sigui eficaç, sobretot en temps de crisi, i sobretot per a Catalunya.

I vull agrair sobretot molt especialment a la senyora Massana –fa molt temps que en parlem– que doni recolzament a un punt que per nosaltres és essencial, que són els treballadors i les treballadores de la dependència. Li agraïm que ens doni suport en aquest punt, i li agraïm que també hi hagi la implicació de la Generalitat per dignificar el seu salari, que fixeu-vos què demanem: que com a mínim siguin «mileuristes».

I, després, dir que seguirem vigilants; això no és cap xec en blanc. S'han de votar els pressupostos al Congrés dels Diputats. Aquí hi ha un partit, el Partit dels Socialistes de Catalunya, que té vint-i-cinc escons. Hi ha un mandat, no només un mandat a la senyora consellera perquè pugui anar a pactar amb les altres comunitats autònomes, moltes governades pel Partit Popular –pel Partit Popular–, i que estant demanant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– un millor finançament també per a les seves comunitats, sinó també un mandat perquè el Partit dels Socialistes de Catalunya tingui un paper determinant als pressupostos generals de l'Estat i que dignifiquin també els recursos que calen

per a les comunitats autònomes per aplicar la Llei de dependència. Perquè, al final, qui sortirà guanyant no és Catalunya en general, sinó que són les famílies dels dependents de Catalunya.

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Hauríem d'intentar ordenar la votació. Algun grup demana votació separada, per casualitat? (*El Sr. Cleries i Gonzàlez demana per parlar.*) Senyor... I la podríem especificar? Perquè és que, si no, no la farem.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

President, el nostre grup demana votació separada del punt 1, tant l'*a* como el *b*, i el punt 5 de la moció transaccional.

El president

L'*a* i el *b* separats, o poden anar junts?

El Sr. Cleries i Gonzàlez

No, poden anar junts –poden anar junts–, 1.a, 1.b i 5. Poden anar junts tots.

El president

Alguna altra votació separada?

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació. Els prego que parin una mica d'atenció, a veure si els termes de la votació són correctes, amb el benentès que el senyor López ja ha expressat quines esmenes acceptava.

Votarem en primer lloc els apartats *a* i *b* de l'esmena primera, el punt primer, i el punt cinquè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 79 vots a favor i 47 abstencions.

Votarem seguidament el punt 2 en els seus apartats *a*, *b* i *c*, el punt 3.b, el punt 4.a i el punt 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor i 2 abstencions.

I, més enllà de la retirada dels punts que ja s'han expressat, votem la resta de la moció. Podem fer-ho així? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Han estat rebutjats la resta de..., la moció ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 68 vots en contra i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 302-00126/08)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les polítiques d'atenció a la dependència. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Si us plau, si han de sortir, facin-ho amb una certa celebritat que permeti continuar amb l'ordre del dia. I silenci, si us plau.

Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'anterior moció algú em deia que si haguessin fet com nosaltres no hi hauria llei. No, hi hauria una altra llei, amb un millor finançament i sense trepitjar les competències de Catalunya; aquesta era la Llei de la dependència de Convergència i Unió: respecte a Catalunya i amb els diners que ens corresponen.

Algú diu: «Quin és el debat?» El debat és el del finançament, i el debat també és el de la gestió, quin finançament té la llei i quina gestió n'està fent la Generalitat. La llei té un mal finançament i la gestió de la Generalitat és nefasta. Vull dir, això és claríssim, i crec que amb ulls objectius tothom ho comparteix.

I també deien: «El president Montilla va dir que calia estar a l'alçada de les circumstàncies.» És cert. L'alçada de les circumstàncies és demanar més diners a Catalunya i, quan es voten els pressupostos a Madrid, també demanar-los, i no fer el que fan els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista, que no donen més recursos per atendre les persones amb dependència. Estar a l'alçada de les circumstàncies. Alguns no hi estan.

Per tant, nosaltres centrem la nostra moció en dos punts: finançament –que ho hem comentat abans, pilar importantíssim– i gestió. Per què no poden votar que es compleixi la llei? Vostès són entusiastes persones defensores, diputats i diputades, de la Llei de la dependència. Diem que respectin els tres mesos i els tres mesos, els tres mesos per a la valoració i els tres mesos per al PIA. Per què no ho voten?, és el que diu la llei. Perquè amb la seva gestió són incapaços de respectar-ho. Vostès no respecten ni volen fer respectar la llei. Les lleis són per complir-les.

El segon punt. I m'ha agradat molt el que vostè ha dit, el representant d'Iniciativa per Catalunya; diu: «Nosaltres creiem que s'han d'establir els mecanismes perquè es pugui triar entre tots.» I precisament les persones amb diversitat funcional el que volen triar és l'assistent personal, i resulta que de la forma que s'aplica la llei no poden triar l'assistent personal determinats col·lectius. Per tant, nosaltres diem en aquest punt que

hi hagi llibertat d'elecció dins de tota la cartera de serveis. Perquè ho diu Convergència i Unió? No, perquè ho diu un article de la Llei de la dependència, que vostès defensen amb tant d'entusiasme, i en aquest punt nosaltres també.

Després diem: «Agilitzar l'accés real als serveis i a les prestacions.» No els agrada, això? Perquè, la gent, què fa de tenir un PIA? Un PIA no serveix per a res si després no accedeixes ni al servei ni a la prestació. Hi ha persones que tenen el PIA des de fa molt temps i no veuen ni el servei ni la prestació. Per tant, nosaltres diem «accés real». És tan estrany demanar això i no votar-ho...

Un altre punt: «Retirar la campanya que fomenta les ludopaties, amb la idea que són inversions per a equipaments socials.» Jo crec que és una campanya i Convergència i Unió creu que és una campanya que s'ha de retirar.

Un altre punt que estic seguint que vostès compareixen, i ja em dirà per què voten que no: «No alentir ni retallar l'aplicació de la Llei 39/2006.» Vostès la volen alentir, sí o no? Depèn del que votin, ja ho sabrem. Vostès la volen retallar, sí o no? Ja em diran què voten. Per què no es pot votar aquest punt?

I l'últim diu: «Promoure de forma immediata el desplegament i l'aplicació real de la Llei de serveis socials, amb la seva cartera de serveis socials.» Nosaltres creiem que és una altra obvietat, però és que resulta que vostès estan portant tot aquest tema tan malament, que hem de fer una moció molt senzilla, demanant aquests punts tan clars, tan diàfans, i volem saber la seva opinió, el seu sí, el seu no, la seva abstenció; voldrà dir quin és el posicionament. De vegades ens agraden més les frases molts rebuscades; diguem-ho clarament: estem per aquests punts, sí o no? Vostès ho diran amb la seva votació.

I esperem que estiguin a l'alçada de les circumstàncies, avui, donant suport a aquesta moció. Nosaltres hem donat suport a bona part de la moció del Partit Popular, excepte a les constatacions i les coses en què donar suport al departament..., si estem instant el departament ja li estem donant suport; per tant, no cal donar-li tant suport, quan ell no dona suport als diputats, que no ens deixa anar a veure els expedients (*remor de veus*), per no poder demostrar que hi ha 31.000 persones que no estan cobrant, malgrat el que va dir el president de la Generalitat i malgrat el que va dir la consellera. (*Persisteix la remor de veus.*) Això és donar suport a...? Els diputats també hem de poder exercir la nostra feina, quan s'està al Govern i quan s'està a l'oposició, i avui els de l'oposició no podem exercir la nostra responsabilitat de control per veure el que està passant exactament amb la Llei de dependència. De tota manera, encara que no ens ho deixin veure, ja ho sabem.

El vicepresident primer

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Acabo, senyor president. Sàpiguen que ja ho sabem, i per això fem interpellacions i mocions, perquè per a

alguns la política social és un eslògan, i per a nosaltres és la nostra raó de ser.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Per fixar la posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyor Cleries, no sé si ha arribat al seu escó, no el veig... És que, si espero, se'm passa el temps.

Senyor Cleries, vostè ara ens deia que si hagués estat per Convergència i Unió tindríem una altra llei. Jo li pregunto per què no la van fer quan tenien ocasió de fer-la, tant des del Govern de la Generalitat, ja que són competències exclusives del Govern de la Generalitat, com quan estaven en pacte amb el Partit Popular en el Govern de l'Estat. Tenien l'ocasió d'haver fet una llei com volguessin vostès, no van aprofitar aquella oportunitat, i a sobre voten en contra d'aquesta llei, que torno a repetir que si avui estem fent aquest debat és perquè tenim aquesta llei i perquè aquesta llei s'està aplicant.

I al senyor Robles, que també deia que arrosseguem de fa dos anys aquest problema, jo li diria: sort!, només fa dos anys que tenim aquesta llei, que estem desplegant aquesta llei. Per què no es va començar a treballar anteriorment? Perquè és una llei que ha creat moltes expectatives? Sí, ha creat moltes expectatives, però ha creat moltes expectatives perquè hi havia moltes necessitats per cobrir i que no estaven ben resoltes per part dels anteriors governs. A més a més, una llei que necessita molta inversió per cobrir totes aquestes expectatives i totes aquestes necessitats. Torno a insistir en el que he dit anteriorment: persones que no estaven ateses per cap circuit, és ara que estan entrant en el sistema de benestar, i jo crec que això ho hem de reconèixer. I a més a més aquesta llei significa una altra manera de treballar, des de la cooperació i la coordinació entre les administracions, que també ja era hora que comencem a treballar des d'una finestra única, des d'una cooperació entre les administracions, per no marejar més les persones.

Jo crec que també avui, i després d'haver tractat la moció anterior i d'escollar aquestes intervencions, és de justícia reconèixer quins són els avenços. Perquè, igual que reconeixem quines són les millores que necessitem en l'aplicació d'aquesta llei, és de justícia reconèixer totes aquelles coses en què estem avançant. I una de les coses en què hem avançat, senyors i senyores diputats, és que ara a Catalunya hi han més de trenta mil persones que ja disposen del seu pla individual d'atenció, i que les persones no s'han de traslladar a l'Administració que els facin la valoració, que són els equips de professionals que es desplacen a casa de la persona, a diferència d'anteriorment, per valorar la persona i l'entorn on viu aquesta persona, i que ara també moltes persones cuidadores no professionals, que la majoria

són dones, que es fan càrrec dels seus en la seva cura, poden accedir, poden entrar a cotitzar a la seguretat social i a més a més reben una prestació per tenir cura d'aquestes persones.

Jo crec que tot això també s'ha d'explicar a la gent, s'ha de reconèixer davant de la ciutadania. S'ha de reconèixer en què hem avançat, i que hem avançat perquè tenim llei, hi torno a insistir. Per alguns no tindríem llei, per tant no estariem fent aquest debat. S'ha d'insistir, per tant, en allò en què hem avançat, i també s'han de reconèixer aquelles coses que hem de millorar, i nosaltres som els primers que ho estem revisant per realitzar els ajustos necessaris per poder continuar avançant.

Em poden dir: és cofoisme, reconèixer aquests avenços?, és cofoisme? No, no és cofoisme, però jo crec que sí que hem de reconèixer on som –on som. Només fa dos anys de l'aprovació d'aquesta llei, només fa un any de l'aprovació de la Llei de serveis socials de Catalunya. Recordo que amb l'anterior llei van trigar més de deu anys a desplegar tots els decrets que s'havien de fer. Per tant, és cofoisme? No. És reconèixer quins són els avenços, és reconèixer on som.

Que necessita millorar en aquells ajustos, que a més a més ja es va anunciar en el desplegament de la llei...? Caldrà avaluar, caldrà fer el seguiment per anar realitzant els ajustos necessaris, perquè és un sistema nou, innovador i diferent. Necessita millorar? Sí. Necessitem més finançament? Sí. Però és que el Govern ja hi treballa. I el Govern té el nostre suport per continuar la tasca que està realitzant.

Jo crec que ja ens hem posat en el... Ens deia quin és el nostre posicionament. Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció que presenta Convergència i Unió, entre altres coses perquè ens hem posat d'acord en les esmenes que hem presentat en l'anterior moció. I ha estat també proposta nostra i ens hauria agradat que en comptes de dos punts haguéssim realitzat un únic punt en el Ple d'avui, acordant, manifestant, demostrant quina és la voluntat d'aquesta cambra a l'hora d'una bona aplicació de la Llei d'atenció a les persones amb dependència.

No ha estat així, potser per qüestions de protagonisme... Ho lamentem molt, i el que sí que demanaria és que no ens posem etiquetes; no ens posem etiquetes, perquè la filosofia, la prioritat, els objectius d'aquest Govern són les polítiques socials, és l'atenció a les persones en aquest cas, l'atenció a les persones en situació de dependència, i a les seves famílies.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, suposo que no li descobriré res, senyor diputat, si

li anuncio que el nostre grup votarà en contra de la seva moció en la seva totalitat; de fet, ja li ho vaig anunciar fa algunes setmanes, quan es va presentar aquesta moció. Hi votarem en contra per dues raons fonamentals.

La primera és perquè el contingut de la seva moció, sorprenentment –i dic «sorprenentment» perquè la seva interpellació estava feta amb un nivell d'exigència que ens feia suposar que vostè arribaria bastant més lluny–, la seva moció es queda curta –es queda curta.

Vostè demana, per exemple, en un dels punts de la seva moció, «exigir al Govern de l'Estat un millor finançament per a l'aplicació i el desplegament de la llei» o demana la creació d'un fons per a compensar les inversions anuals. Però, senyor diputat, si resulta que en l'anterior moció, és que hem anat molt més enllà d'això. El que hem fet, ni més ni menys, és exigir a l'Estat que compleixi el calendari de desplegament de la llei; el que li hem demanat és que en els pressupostos generals de l'Estat hi hagi la partida que hi ha d'haver-hi; el que hem demanat és un full de ruta de criteris de distribució. En definitiva, hem anat molt més enllà del que vostè planteja, i, per tant, la seva proposta, en definitiva, arriba a un nivell que no és, per nosaltres, el satisfactori. I en definitiva, si donéssim suport a la seva moció, situaríem el nivell del llistó en un punt tan i tan baix, que al nostre entendre donaria força perquè la consellera, en el *consejo territorial* o en l'espai allà on sigui pertinent, negociï amb la deguda força.

Però també la rebutjarem per un altre motiu, i és que dona la impressió, a través del contingut de la seva moció, que el seu grup està bastant més obsessionat a desgastar el Govern en aquesta qüestió que no pas a atendre la prioritat per nosaltres, i que hauria de ser compartida per tots plegats, que és que, en definitiva, el desplegament de la llei al nostre país es faci amb les màximes garanties i, en definitiva, garantim els terminis i la sostenibilitat del sistema.

I ho dic perquè vostè el que planteja aquí és una barreja dels tòpics que ens està comentant els últims mesos: que si la gent no té llibertat d'elecció; que si resulta que no estem aplicant, d'una forma perjudicial per a la gent..., quan resulta que hi ha retroactivitat al calendari previst; que si resulta que els estem implementant, als usuaris, un model forçat i sense cap tipus de criteri; que si a més a més resulta que no estem descentralitzant suficientment o com a mínim no estem dotant la maquinària de les suficients garanties... Jo crec que això ho hem debatut moltes vegades, i el que ha passat..., o el que convé ara, senyor diputat, és que passem al moment de les propostes. A vostè li ha passat una miqueta com aquella expressió que comenten a la muntanya, i és aquella que diu que «ovella que bela, perd el mossec». I és que resulta que anem discutint, anem discutint, i resulta que hem passat pel costat seu, sense ni tan sols adonar-se'n, amb una proposta bastant més ambiciosa, que va molt més enllà i que situa l'horitzó allà on volem, que és a garantir un dret aprovat en el Congrés dels Diputats espanyol, un dret a més a més ratificat per la Llei de serveis socials a través del sistema català de la dependència i, en definitiva, allò que ens preocupa, que

és que els ciutadans i ciutadanes que se n'han de beneficiar puguin rebre'ls amb absolutes garanties.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Cleries, nosaltres votarem a favor de la moció. No podia ser d'una altra forma; ens sembla una moció lògica. En definitiva, també, és més o menys un tipus de moció com la nostra, que demanem responsabilitats a aquells qui tenen responsabilitats per assolir el grau de qualitat en la Llei de dependència: el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat.

I ens centrem i es centra també en el que demana pel Govern de la Generalitat..., primer, per treure un tòpic. Hi havia molta gent, diu, des del Partit Socialista, que no estava atesa. Hi havia molta gent que estava atesa. El programa sociosanitari o el programa «Vida als anys», els hem de recordar. I en parlarem; i no vull avançar debats. I en parlarem sobretot quan parlem dels pressupostos d'Acció Social i Ciutadania d'aquest any, per veure les partides de la dependència globals, no només la Llei de dependència, sinó totes les partides de la dependència, com evolucionen.

La cooperació i la coordinació, ens deien també, s'han millorat la cooperació i la coordinació. Però no només la cooperació i la coordinació entre tots els àmbits de les conselleries. La conselleria de Salut és la gran desapareguda de tot el debat. On està, la conselleria de Salut, en l'aplicació d'una llei sociosanitària? On està? No existeix –no existeix. Ja ho parlàvem: moltes infermeres o molts metges no saben com aplicar, o no saben com derivar, o no saben quins són els recursos que han d'aplicar. O la coordinació amb els municipis. Si són els mateixos municipis, que ens estan dient que no tenen els recursos ni tenen la informació! I sempre els ho recordaré: fins i tot dos consells comarcals que ens deien que s'havien perdut expedients i que no tenien tota la informació per a l'aplicació a la Llei de dependència.

Els famosos trenta mil; anem trenta mil amunt, trenta mil avall. A nosaltres ens va dir i es va vendre a la premsa: «Trenta mil persones ja cobren.» Ara celebros que hagin rectificat i que no sigui que trenta mil persones estan cobrant, sinó que trenta mil persones tenen el PIA. Bé, dos anys després de l'inici de la llei gairebé, està molt bé. Dos anys per fer trenta mil PIA, està molt bé.

Dret a escollir. Miri, cap dret a escollir –cap dret a escollir. Senyora Prados i senyor Bosch, cap dret a escollir. I fixi's vostè les prestacions reconegudes a 2 de novembre de 2008. I permetin que els ho digui: un mes, ha passat. Tenim 62.622 persones amb el PIA. Miri, assistent personal, 11; assistents personals l'octubre del 2008, 11. Ens ho reclamaven des d'Iniciativa per Catalunya Verds. Els mateixos, en un mes, els mateixos. Podem mirar una altra dada: teleassistència, 2, igual que fa un mes. O podem mirar... (*Veus de fons.*) Dues –dues–,

teleassistència, 2; Catalunya, 2. Bé, són les dades que dona el seu departament al Ministeri d'Educació i Atenció Social: 2. Ho pot mirar. O fixi's en aquesta: atencions residencials, residències, 1.564, senyora Prados, exactament igual que fa un mes. No n'han concedit ni una més –ni una més–, d'atenció residencial. I ens diu: «La gent, de forma absolutament lliure..., tenim quatre mil PIA més», i resulta que dels quatre mil PIA, dona la casualitat que a Catalunya ni una persona ni una família ha escollit atenció residencial: 1.564, igual que fa un mes. Què és el que passa? El que passa és que la Generalitat de Catalunya tampoc ha posat els recursos socials necessaris per aplicar la llei.

I ara aprofitem que tenim aquí la senyora Simó –abans teníem la senyora Figueras–: vostè se'n recorda, que es va presentar un pla, un pla territorial de serveis socials 2005-2007, que ens prometien 6.500 places més de residències a Catalunya? On estan? Avui en dia, un any..., quasi dos anys –cap al 2009–, dos anys després que havien d'estar, aquestes places, fetes, encara no hem arribat a 6.500 places més.

És a dir, no hi ha llibertat, perquè no existeixen els recursos. I si resulta que ni una família de les 4.500 que ara tenen PIA ha escollit atenció residencial no és perquè hagi volgut, sinó perquè simplement no hi han places de residència a Catalunya. I, per tant, no hi ha llibertat a l'hora d'escollir –a l'hora d'escollir.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció –ens hauria agradat fer alguna esmena, ja hem parlat d'això–, donarem suport a aquesta moció perquè la responsabilitat no només és, com sempre es diu, de Madrid; també la responsabilitat és de Barcelona. I en aquest cas també la responsabilitat és del Palau de Mar, és a dir, de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, i la responsabilitat és els recursos per a les famílies, però també els recursos socials perquè les famílies puguin escollir de forma lliure quins són els recursos que volen per als seus éssers estimats.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, ja anuncio, senyor Cleries, que el nostre grup tampoc donarà recolzament a la seva moció –i de fet, també, parlar la darrera sempre és més difícil, perquè sembla que ja s'hagi dit tot–, perquè entenem, doncs, en aquest sentit, entenem que l'objectiu primer del punt de la seva moció, que era cercar aquesta millora del finançament per a l'aplicació del desplegament de la Llei d'autonomia personal i d'atenció a les persones en situació de dependència..., ho hem fet en l'anterior moció, i vostè també en aquest aspecte ja l'ha compartit, i en aquest sentit ja ens hem reforçats els uns als altres dient

que amb aquest acord podem ja avançar cap a aquests objectius proposats, no?

Pel que fa a la resta de punts, doncs, una mica vinc en el discurs que he sentit. Vostès continuen instal·lats en el no-reconeixement que..., i sent molt cert que tot està resultant molt difícil, i és que no li vull repetir els arguments que ja s'han fet, ja no..., més que quotidians ja s'han fet tradicionals en aquesta sala, i que són aquestes contrarèpliques. És a dir, aquí participen en aquest desplegament tres administracions. La senyora Prados, a més a més, ho deia. Això és positiu, que és en el sentit en què ho deia la senyora Prados, i també té uns elements molt complexos, que és fer-ho encabir tot i que tot això funcioni, doncs, com una roda, no?

Hi ha molts més demandants dels pressuposats en un principi, també s'ha explicat aquí, i hi han moltes dificultats, és cert. Per això el nostre grup, a més a més de dificultats també veu virtuts, però també veu qüestions a millorar. I aquí, en aquest sentit, és al que jo em referia quan parlava de com podem treballar millor la figura de l'assistent personal. Però el que a mi em costa molt és que no es reconegui cap benefici ni cap virtut. Però, clar, quan això ve d'un grup que no va votar la llei..., doncs, es pot entendre. En aquest sentit, potser que tornem a estar instal·lats en aquest no compartir cap benefici que això pugui aportar a la ciutadania. Perquè, si em remunto a la seva interpellació, a la consellera, vostè va dir, textualment, que aquesta llei era dolenta i que el Govern de Catalunya l'estava empitjorant. I ho va dir així mateix. I això és el que a nosaltres ens inspira la seva moció. Ens fa aquest rebuig inicial, pot haver-hi coses que podríem compartir en un moment determinat, però és en aquest sentit el que l'inspira, que tots aquests aspectes que no van bé es poden treballar d'una altra manera.

No volen reconèixer encara avui que, malgrat aquestes dificultats, és una gran llei i que necessita aquesta complexitat i que necessita aquest esforç de tothom. I vostè també va dir..., és que ho va dir en la compareixença que abans, sense cap d'aquestes lleis –i crec que ho vaig interpretar i, si no, rectifiqui'm– que inclús sense la nova Llei de serveis socials s'atendria millor la gent i amb més humanitat. Com si, clar, fos un sistema totalment desproveït, doncs... (*Veus de fons.*) No..., vostè va dir això –va dir això–, clar, llavors això a nosaltres ens dificulta..., no?

I m'agradaria a mi, i al meu grup, quedar-me amb el sentit que hem trobat en l'altra moció, amb aquest sentit de poder treballar les línies possibles de millora, que són les que també afecten l'Estat, i aquí també continuar insistint en les possibles situacions, aspectes a millorar. Crec que hi han hagut grans esforços en el nou pressupost, malgrat tot, també hi hauran esforços en millorar aquests ajuts cap als ens locals, cap als ajuntaments, per poder-ho fer millor i amb garanties, i crec que és en aquest el sentit millor que tenim per avançar.

I, per tant, doncs, clar..., ja no li vull esmentar el que ens ha suposat valorar el punt 3 sobre el tema de la loteria, no? Ens semblava molt més important tenir una única moció potent, com ha estat la primera, en què hi parti-

cipéssim tots, i no, doncs, haver una mica acabat així amb dues mocions i una mica aquest mal gust.

Res més. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Massana. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señores de CiU, la Ley de dependencia no es solo universal porque los servicios sociales que presta alcanza a la totalidad de la población, sino porque el sistema nacional de dependencia les alcanza en condiciones de igualdad. Por eso la distribución de los recursos deberá ser equitativa, no solo por fundamento filosófico, sino porque así lo dice el texto de la propia Ley de dependencia. Por eso, señores de CiU, el espíritu de sus propuestas, amparando las reivindicaciones de su moción en su condición de país, en lugar de «en su equidad» no nos invita a votarles favorablemente.

Y no es un problema menor, en el punto 2 de su moción dicen: «Millorar la gestió en l'aplicació de la Llei estatal 39/2006 al nostre país.» Mi país es toda España, señor, y en toda ella debe mejorar el presupuesto de la Ley de dependencia, que además el señor Rodríguez Zapatero prometió, y se lo prometió a todas las comunidades autónomas.

Lo dijimos ya en la anterior moción inspirados en los pactos de Toledo: «La Ley de dependencia debe garantizar a todo ciudadano que se encuentre en situación de dependencia, la atención pública que precise, independientemente de su situación y de dónde resida. Igualdad, universalidad, equidad y libertad de movilidad geográfica con garantías.» Cualquiera de nosotros puede residir en cualquier otro punto de España y debe tener los mismos derechos. Pero la realidad comienza a dejar la huella de la desigualdad, mientras en unas comunidades se pagan de 560 a 780 euros por prestar servicios como cuidadores familiares no profesionales en Cataluña y Andalucía, por ejemplo, no se llega a 500.

La falta de presupuestos económicos parece una evidencia, pero no todo el problema radica ahí, es cuestión también de prioridades en el gasto. En Asturias, según el defensor del pueblo, Enrique Mújica, se están cumpliendo plazos y expectativas. Aquí no, quizás si la prioridad de gasto de Cataluña fuera más encaminada a los servicios sociales en vez de a la creación de una identidad nacional habría más dinero para gastos sociales. Por ejemplo, Extremadura gasta 14 millones de euros –14 millones de euros– en televisión, pero tiene un ordenador por alumno; Cataluña 360 millones solo en TV3 y Catalunya Ràdio; Asturias no malgasta el dinero en el contribuyente o del contribuyente en acción exterior, Cataluña, 75 millones de euros.

Miren, miren bien, con 40 millones –con 40 millones– de euros, iba a decir «solo», no solo, valdría para cubrir todas las necesidades de los grandes dependientes catalanes, lo tendríamos cubierto sin ningún problema,

nos sobrarían todavía 15 más para seguir arrojando a otros dependientes.

Señores de CiU, su moción está basada en la mentalidad de nosotros solos. Nuestra postura es, la de Ciudadanos, cualquier persona con problemas de dependencia ha de tener las mismas prestaciones en cualquier lugar de España. Nuestro esfuerzo deberá de ser llegar a un acuerdo con el resto de las comunidades y el Gobierno nacional para que éste trasvase el presupuesto necesario –en eso estamos de acuerdo– para cumplir con las expectativas de la Ley de dependencia. No queremos contribuir a hacer un país particular a costa de las expectativas frustradas de personas dependientes. Por eso nos abstendremos. Y en este sentido sí que estamos de acuerdo con que hay que obligar al Gobierno central a dar el dinero que no está dando, que no está dando a Cataluña y a otras comunidades. Nosotros nos tenemos que preocupar de la nuestra, pero la preocupación de buscar ese dinero que no tenemos no debe excluir, en ningún caso, ni dejar en desventaja a ninguna otra comunidad.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles.

Avisem per votar. *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)*

Senyor Cleries...?

El Sr. Cleries i González

Per al·lusions personals, i era per poder-les contestar.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Se'ns diu que nosaltres defensem aquesta moció per protagonisme. No, la defensem perquè ho contempla el Reglament del Parlament de Catalunya i per això l'hem defensada. I també dir, com que m'ho han anat dient constantment, que nosaltres ens vam ocupar i preocupar de presentar una llei alternativa a Madrid, que després no va sortir endavant; per tant, llei alternativa.

I, finalment, la nostra obsessió no és el desgast del Govern, la nostra obsessió és preocupar-nos pel desgast que tenen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb aquest Govern. Això sí que ens preocupa.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre les polítiques d'atenció a la dependència.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 68 vots en contra i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació del Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 302-00127/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els espais de benvinguda educativa. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor Antonio Robles.

(Pausa.)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Decíamos ayer, a propósito de la tramitación parlamentaria de la LEC, que estábamos en contra de una ley pero no estábamos en contra, ni mucho menos, de medidas educativas en el actual sistema. Precisamente en la moción que presentamos traíamos unas cuantas de esas medidas, las más urgentes, sobretudo por la incidencia de la inmigración en nuestras escuelas, que en ningún caso la votan, ni mucho menos, pero, si se aceptan, bienvenidas deben ser.

En primer lugar, distribuir al alumnado procedente de otros países que actualmente cursan sus estudios en Cataluña entre todos los centros públicos y privados concertados de enseñanza, de modo que para el curso 2010-2011 ningún centro escolar de Cataluña sobrepase el 15 por ciento de alumnado inmigrante. Háganse cuenta que con un 40 por ciento de alumnado inmigrante con dificultades para entender las lenguas que aquí hablamos es difícil dar clase, muy difícil.

Dos, distribuir el alumnado recién llegado –recién llegado–, procedente de otros países, entre todos los centros públicos y privados concertados de enseñanza en el transcurso del presente curso. Para el curso siguiente, el 2009-2010, el Gobierno asignaría a los recién llegados a partir de las extrapolaciones del presente curso y las previsiones procedentes sobre todo de reagrupamiento familiar, que podemos prevenirlo.

Tercero, abrir aulas de acogida en todos los centros públicos y concertados, para poder asumir con garantías las necesidades especiales educativas, las cognitivas, es decir, problemas de aprendizaje, y las coyunturales, recién llegados con dificultades para integrarse en el sistema educativo ordinario.

Estas aulas de acogida deberían estar dotadas de las siguientes cuestiones mínimas: un profesor especialista por cada diez alumnos de necesidades educativas especiales; b, un ordenador por alumno y programa de autoaprendizaje en general, en especial uno de catalán y castellano –estoy hablando siempre de las aulas de acogida, no de todas las aulas, que estaría muy bien.

Cuatro, cerrar las EBE, Espacios de bienvenida educativa, y dirigir a los alumnos recién llegados a las aulas de acogida para que dispongan de las condiciones señaladas en el punto 3 que acabo de reseñar.

El punto 5, que es un punto que, fíjense, no cuesta ningún dinero, pero son estrategias educativas y coyunturales que pueden servir para hacer grandes cosas sin que le cueste al contribuyente nada: crear la figura del tutor amigo, para que cada alumno recién llegado..., cuya

función sea acogerlos, acompañarlos, ayudarlos para reducir su ansiedad primera y facilitar su integración en el sistema educativo. Esta función deberían asumirla en forma o de forma voluntaria compañeros del propio grupo o clase, o, en todo caso, cercanos al amigo tutorado. Esta figura, tutor amigo, debería estar reforzada por la dirección del centro y dirigida por..., o supervisada por el psicopedagogo. Ya digo que no es una medida contundente, es una medida simpática de acogimiento a todos aquellos que vienen y que están muy perdidos, y que tener una mano amiga que te dirija en los primeros pasos siempre lo puede integrar con más facilidad.

Hay, no obstante, y en su momento lo propondremos, tutoría entre iguales, que el propio sistema está planteándose ahora, que podría ser muy interesante ya no solo para esto, sino para cuestiones coyunturales etcétera.

Espero que estas medidas, que en el fondo son una minoría de las medidas que se podrían tomar, puedan ser votadas a favor, porque es uno de los problemas más grandes que tenemos en el sistema educativo ahora, ver cómo aligeramos la masificación que hay, sobre todo porque está muy concentrada en determinados centros y está desbaratando la labor educativa de esos centros, mientras otros centros prácticamente no tienen a nadie.

Gracias, señor presidente.

El president

Pot fixar posició pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió la illustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Senyor Robles, nosaltres hem visitat les aules d'acollida i els espais de benvinguda educativa de Vic i tenim informació sobre Reus, i li hem de dir que hem trobat una gran satisfacció al veure com d'illusionats hi van els xiquets i les xiquetes, les descobertes que realitzen, els progressos que fan i com estan de contents quan els preguntes en català «com et dius?», i ells amb un català així, après de nou, et diuen «em dic Olaitan», com és el cas d'un noi nigerià d'un espai de benvinguda de Vic. Per tant, no podem compartir les opinions que vostè ens va donar el dia de la interpellació i que avui ens en porta les crítiques amb aquesta moció.

Els EBE van néixer –una proposta que el departament va fer, conjuntament amb altres ajuntaments– amb el problema que ha suposat el reagrupament familiar; abans ja existien les TAE, les aules d'acollida, però és veritat que el reagrupament familiar ha portat una gran pressió al sistema educatiu.

Per tant, no compartim aquestes crítiques, no li votarem la moció.

Dir-li que es pot fer millor, treballar millor els espais de benvinguda educativa? És cert. I ja ho hem dit. I vam fer una moció en aquest Parlament on demanàvem l'avaluació de les aules d'acollida.

També som conscients que hi ha aspectes a millorar, i els treballarem, sobre, per exemple, el temps que hi

han d'estar, alguns aspectes d'organització, i sobretot la coordinació amb Governació; vostè n'ha fet esment. A nosaltres ens preocupava, doncs, que no hi hagués aquesta bona coordinació entre el Departament de Governació i el Departament d'Educació i no sabéssim exactament, a través del reagrupament familiar, quants nous nanos haurien d'arribar.

I potser també una altra crítica, no tant de contingut, sinó de forma, que podríem compartir, i que vostè avui no n'ha fet esment, és que a vegades semblem estar més interessats a fer propaganda sobre les coses que no a treballar-hi, no? Creiem que les EBE són un projecte nou, que s'ha de treballar, que s'ha de consolidar, i, en tot cas, després ja parlar-ne, perquè, si no, surten opinadors de tot arreu, que mai les han visitat però que opinen molt sobre el tema. Per tant, pensem que la feina es podia fer més discretament. Però bé.

Un altre punt pel qual no podem votar a favor de la seva moció, una altra raó, és perquè contradiu la moció que aquest Parlament va aprovar per àmplia majoria sobre la distribució dels alumnes. Vostè ha aprofitat aquesta moció i parlava de les EBE i també ha parlat de la distribució dels alumnes. Bé, en aquella moció jo crec que Convergència i Unió anava molt més enllà, demanàvem aules d'acollida als centres concertats en totes aquelles poblacions en què l'escolarització ja fos compartida. Cal dir que aquell dia, amb els grups del Govern, no ens en vam sortir, perquè van votar que no, van fer una transacció i aquest punt va saltar. I deixi'm dir, permeti'm, que això ens preocupa una mica, perquè ahir vam sentir al debat de la Llei d'educació que el que hem d'aconseguir és un repartiment més equitatiu, i hi estem totalment d'acord, però llavors se'ls diu que no a tenir aules d'acollida o, per exemple, a garantir que es puguin crear centres concertats en zones, doncs, on hi ha un alt percentatge d'immigració. Per tant, això és una mica incongruent. Però això és un altre tema, que tractarem un altre dia.

En el punt 5, aquell punt que vostè ha considerat simpàtic, i el considerem simpàtic..., però considerem que no s'ha de regular perquè per sort les escoles ja fa temps que ho fan això, ja hi ha una figura que els rep, els acull, etcètera. Això també es fa a les escoles rurals: els grans ensenyen els petits; si tirem enrere, el mètode Montessori això ja ho deia.

Per tant, en definitiva, votarem que no a aquesta moció perquè no recull les mesures que en el nostre dia aquí ja vam aportar i ja vam votar, i no aportaria res a una necessària millora en el procés d'escolarització dels nouvinguts, i, en segon lloc, perquè..., dir-los que les EBE són una bona eina per afavorir la integració a casa nostra. I, miri, si no ens vol creure a nosaltres, li llegeixo unes paraules que va dir Ali Lahmami, que és el pare de la Dounia, una nena que va a aquestes aules, a aquests espais de benvinguda, perdó, i diu: «La meva filla té dotze anys, hi porta només una setmana; estem molt contents. Li estan ensenyant frases i paraules en català i a dir com es diu; n'aprendrà ràpid. I els expliquen com és la ciutat, surten de passeig, juguen i els ensenyen frases i a dibuixar.»

Per tant, senyor Robles, vam veure aquell dia que vam visitar nosaltres els espais de benvinguda massa cares felices per votar que sí a aquesta proposició que no aporta res.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot i Lloret

Molt bona tarda, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, membres de la Mesa, senyor president, honorable conseller. Permetin-me que, abans de posicionar-me sobre la moció de Ciutadans, expressi molt breument l'emoció que em produeix parlar per primer cop des d'aquesta tribuna, per les raons que de ben segur tots vostès comparteixen amb mi. Espero que no em jugui cap mala passada, aquesta emoció.

Es tracta, d'altra banda, d'una moció, la presentada pel Grup Mixt, que planteja des del punt de vista dels grups que donem suport al Govern una conceptualització erràtica i en conseqüència actuacions contraindicates per assolir precisament allò que proposa: l'equitat en l'escolarització dels alumnes nouvinguts al sistema educatiu català.

La primera d'aquestes contradiccions seria, si l'acceptéssim –però no ho farem, no l'acceptarem–, la supressió dels espais de benvinguda educativa, precisament un dels darrers programes incorporats just en el moment que està donant bons resultats i un grau de satisfacció òptim en els llocs on s'està experimentant.

Els grups d'entesa creiem que, per millorar els resultats educatius i la cohesió social, el tractament que s'ha de donar a l'alumnat nouvingut no consisteix en un conjunt d'estratègies i recursos diferents dels esforços que s'han de dedicar a la inclusió de tots els alumnes al sistema educatiu, especialment d'aquells que presenten necessitats educatives específiques derivades de la incorporació tardana al sistema educatiu, de la dificultat de comprensió de la llengua vehicular, de trastorns d'aprenentatge diversos o de qualsevol altra circumstància que afecti el seu desenvolupament personal.

En aquest sentit, per tal d'aconseguir l'adequat equilibri dels alumnes amb necessitats educatives específiques i la inclusió pedagògica en tots els centres sostinguts amb fons públics, el Departament d'Educació, dins del marc legal vigent, està duent a terme diverses iniciatives orientades a millorar els processos d'escolarització, com ara la reserva de places per a alumnat amb necessitats educatives específiques en tots els centres, tant en els públics com en els concertats; les ampliacions i reduccions de ràtio quan és aconsellable; el Pla per a la llengua i la cohesió social, amb la implantació de les aules d'acollida; la formació de professorat especialitzat en acollida i inclusió; els plans socioeducatius, en especial els plans educatius d'entorn; les oficines

municipals d'escolarització, i les comissions d'escolarització, entre altres.

I per anar responent ja més concretament als punts de la moció, amb relació a la distribució de l'alumnat nouvingut entre centres públics i concertats, ja s'està duent a terme, però no es pot fer una planificació precisa ni de qualitat a partir d'extrapolacions de dades d'un curs per un altre com es proposa, i les dades de reagrupament disponibles a la pràctica tampoc no faciliten plenament la tasca.

De la mateixa manera, situar el nombre d'alumnes nouvinguts de cada centre per sota del 15 per cent per al curs 2010-2011 és una proposta absolutament irrealitzable en els termes que es planteja, atès que la LOE preveu que la proporció d'alumnes amb necessitats educatives específiques que es poden escolaritzar en cada centre en els nivells inicials s'estableixi territorialment i que a més a més garanteixi la llibertat d'elecció dels centres per part dels pares.

La moció també proposa obrir aules d'acollida en tots els centres i tancar els EBE. En aquest tema estem d'acord que aquestes aules, les d'acollida, són necessàries, perquè, dotades amb professorat, equipament i materials adequats, donen resposta individualitzada i territorialitzada en els llocs i en el moment en què és necessari a tots els alumnes que requereixen de suport emocional, curricular o lingüístic per incorporar-se al més aviat possible a l'aula ordinària.

Per tot això, el departament vol continuar impulsat decididament les aules d'acollida, perquè contribueixen a aquesta integració dels alumnes nouvinguts en el marc del centre educatiu. De fet, des de l'inici del projecte, el curs 2004-2005, no han parat d'augmentar fins a les 1.234 aules del curs actual.

I pel que fa a la proposta de supressió dels espais de benvinguda educativa, com ja he avançat abans, els grups que donem suport al Govern valorem molt positivament aquesta iniciativa, perquè els EBE no qüestionen ni canvien el treball amb diversitat de les aules d'acollida; són espais municipals emmarcats dins del protocol de Pla interdepartamental de ciutadania i immigració i del Pla educatiu d'entorn.

Amb objectius complementaris però diferents de les aules d'acollida, els EBE són espais d'atenció familiar simultanis a l'escolarització que permeten..., que tenen com a missió principal orientar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llevot i Lloret

...assessorar i diagnosticar necessitats i oferir respostes a tota la unitat familiar; són espais, en definitiva, per afavorir la incorporació ràpida dels infants i els joves als centres escolars amb eficàcia i qualitat, i, sobretot, una cosa molt important, també per a vincular amb efectivitat les famílies nouvingudes a l'entorn sociocultural.

Finalment, pel que fa al punt cinquè...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Llevot i Lloret

...doncs, també ja ho ha dit la representant de Convergència, ja s'està fent en el moment oportú, en el moment que toca.

Per tot això, els tres grups que donem suport al Govern no donarem suport a aquesta moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, fa pocs dies en aquesta mateixa cambra, a la Comissió del Síndic de Greuges, es va presentar un informe sobre segregació escolar que ens va orientar a tots els diputats allà presents sobre moltes..., o ens va donar moltes idees sobre com abordar l'escolarització dels alumnes nouvinguts. I sobretot aquell informe feia la recomanació de prendre aquesta qüestió com una de les prioritats del Govern si volíem veritablement aconseguir una educació de qualitat.

En aquell informe es parlava d'aspectes molt importants: el primer és evitar la guetització; el segon, garantir la igualtat d'oportunitats de tots els alumnes en les millors condicions, i, sobretot, es parlava d'aprofitar tots els recursos de la millor manera possible i sobretot totes les experiències que en aquest sentit hagin tingut un efecte positiu en l'escolarització dels nostres alumnes nouvinguts.

Però, en canvi, la moció d'avui, la que ens presenta el Grup de Ciutadans, amb paraules del senyor Robles, doncs, no ens acaba d'agradar, precisament perquè parla de recursos que ja estan posats en pràctica i que veritablement no han tingut una resolució o que no han aportat solució a aquesta qüestió.

El primer punt parla de la distribució de l'alumnat procedent d'altres països entre tots els centres educatius. Doncs, bé, nosaltres, i tal com va explicar ahir el nostre diputat Rafa López en la presentació de l'esmena a la totalitat a la Llei d'educació, nosaltres esperem que aquesta qüestió es centri bàsicament en el dret a escollir de les famílies, i no només perquè sigui un dret que es pugui recollir a les famílies autòctones o que estigui limitat als pares dels alumnes autòctons, sinó també perquè pensem que els pares dels alumnes nouvinguts tenen el mateix, exactament el mateix dret que la resta a triar l'escola, a decidir a quina escola volen portar els seus fills. I ho poden fer exactament igual que la resta en funció de les seves prioritats, dels seus criteris, que són tan respectables com els altres. I, per tant, l'Administració no hi té per què intervenir i decidir des d'una oficina de matriculació, que és en definitiva el que vostè ens proposa, en aquesta primera proposta, interve-

nir directament i limitar la decisió de les famílies dels alumnes nouvinguts per decidir a quina escola volen portar els seus fills.

Respecte al segon punt, també parla de la distribució de l'alumnat nouvingut procedent d'altres països de manera que es tingui en compte l'extrapolació del present curs i les previsions.

Miri, nosaltres també hem plantejat un altre sistema de distribuir els alumnes en funció del seu dret a escollir, de les seves preferències. I és a través d'avançar la pre-inscripció per tal d'organitzar millor i de casar millor el que és l'oferta i la demanda de places escolars per part de les famílies. I aquest principi que nosaltres hem defensat en la nostra llei educativa xoca frontalment amb la proposta que vostè ens fa en el segon punt.

Pel que fa al tercer punt, doncs, bé, nosaltres podríem donar-li suport perquè entenem que les aules d'acollida han estat un bon recurs, que, a moltes escoles, tant públiques com privades, en funció de les característiques del seu alumnat i també en funció de si són alumnes nouvinguts o alumnes que tenen alguna dificultat d'adaptació al curs o d'adaptació al coneixement, puguin tenir en una aula d'acollida aquell suport i aquell recurs que els permeti avançar en igualtat de condicions amb la resta.

Respecte al quart punt de la moció? Vostè ens parla de tancar els EBE; doncs, miri, tampoc li podríem donar suport, perquè aquesta és una prova que s'està fent d'un recurs que està situat a Vic i a Reus i que volem saber exactament quin resultat té. És a dir, no podem valorar-ho *a priori* com una qüestió negativa, és un recurs que ha estat molt ben valorat pel conjunt del professorat, que, a més a més, esperem que tingui bon resultat i esperem que no sigui allò que vostè preveu, que sigui un lloc d'adoctrinament on s'immergeixen els alumnes, sinó que sigui la garantia que aquests alumnes es puguin escolaritzar en igualtat d'oportunitats i en igualtat d'oportunitats que la resta dels alumnes.

I, finalment, la creació de la figura del tutor *amigo*. Miri, nosaltres és que no som partidaris de fer mesures simpàtiques; nosaltres del que som partidaris és de fer mesures eficaces, que el que puguin és resoldre els problemes dels alumnes que s'escolaritzen amb unes dificultats superiors a les dels alumnes autòctons, i, per tant, entenem que aquesta és una proposta que, bé, la considerem bastant inviable, però no es tracta de propostes simpàtiques o d'experiències simpàtiques, sinó eficaces, i, per tant, tampoc hi veiem massa viabilitat.

Per tant, demanaríem votació separada del punt número 3, que seria el que votaríem a favor, i votaríem en contra de la resta dels punts de la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

El president

Votarem, en primer lloc, el punt número 3 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 113 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 2 vots a favor i 124 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00128/08)

El catorzè punt de l'ordre és la Moció sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un any i mig des de Convergència i Unió fèiem la primera interpellació sobre el tema del SOC, el SOC, en aquesta legislatura, lògicament. I dèiem que els organismes internacionals anunciaven un canvi de cicle econòmic, del qual no en sabíem la profunditat ni la rapidesa, que, de fet, jo crec que ens ha sorprès negativament a tots, però que això, aquesta crisi, ja hi havia qui l'anunciava.

Vostès no la varen preveure i en els pressupostos del 2008, de fet, ens deien que disminuirien l'atur. I els dèiem que feia falta que estiguéssim preparats, i estar preparats volia dir, doncs, que feia falta menys discussions sobre el SOC, definir-lo i tirar-lo endavant, que no podíem viure del luxe que la intermediació fos inferior al 10 per cent en un moment en què, a més a més, el nivell d'ocupació era elevat, i per tant, la intermediació havia de ser, doncs, més fàcil de poder tenir un millor rendiment –i a dia d'avui segueixen sent igual de baixos–, que s'havia d'haver fet un servei individualitzat de recol·locació dels treballadors i que era necessari també fer, dur a terme el Pla de desenvolupament de polítiques actives que la mateixa Llei del SOC preveu. Una llei que va ser aprovada a finals del 2002 i que ara, a finals del 2008, encara no té el Pla de desenvolupament de polítiques actives. I li dèiem les mancances que tenia el SOC, la necessitat que hi hagués verdaderament, doncs, un redimensionament d'aquest, que hi hagués, a més a més, una prospecció a les empreses. I els hem dit en altres ocasions també –i a vostès els fa molta angúnia i no entenem el perquè– la necessitat de col·laborar entre el sector públic i el sector privat.

Avui dia ens trobem davant d'una situació d'emergència: hi ha un ràpid deteriorament del mercat laboral i una multiplicitat en els diferents sectors als quals afecta; està també generalitat en el territori, hi ha una afectació de totes les categories professionals, i les previsions que avui els entesos ens fan no són gens positives. No volem cridar el mal temps, però hi ha qui diu que l'atur

el 2009 s'arribarà a situar en el 15 per cent. Per tant, cal donar una resposta, una resposta ràpida i àgil i cal fer-ho sense apriorismes, sense partir d'idees, doncs, encarcerades i no volent modificar allò que sabem que caldria modificar, perquè no funciona prou bé.

Per a això no cal inventar res, cal veure què es fa en el món i cal veure també de quines eines nosaltres disposem. La proposta nostra és molt clara: és millorar el SOC. Si vostès volen, una eina modesta, però una eina a través de la qual es pot fer molta feina, polítiques actives.

Nosaltres demanem una modificació de la llei perquè la intermediació laboral creiem que s'ha de poder obrir des del mateix SOC, no només al mateix SOC –hi insistim–, sinó també a entitats sense ànim de lucre, però també a entitats privades. Per què no si a dia d'avui garanteixen que tenen un bon resultat? I això és el que volem: un bon resultat, una bona intermediació per als treballadors i, al cap i a la fi, que puguin trobar feina.

O per què no? Nosaltres els demanem, doncs, que..., escolti'm, reclamem que es territorialitzin tots els diners de formació contínua, però no només que es faci a partir d'ara, sinó que recuperem allò que el Govern central ens ha negat, i ho sabem a través de les preguntes parlamentàries del Grup de Convergència i Unió, que ens han escatimat al conjunt de les autonomies més de 837.000 milions..., perdó, 837.000 euros. Per tant, una xifra gens desestimable.

I què demanem, lògicament també? Que facin cas a allò que els sol·licita el CTEC i que, per tant, els escoltin i, en l'àmbit de l'Observatori del Treball els donin resposta positiva, que potenciïn els observatoris de treball, que són els que ens permeten veure quines necessitats reals de treball hi ha en el mercat i, per tant, quina formació hem de donar als nostres treballadors i treballadores d'aquest país. Lògicament, nosaltres creiem que queda molta feina per fer, que aquest és un govern que, lamentablement, en aquest àmbit, doncs, vostès saben que hi han mancances –els ho diem de fa temps–, però hi ha una incapacitat de moure's, una incapacitat ni tan sols d'escoltar els agents socials que els diuen que vostès estan pactant-ho tot directament amb els ajuntaments sense tenir-los en compte a ells.

Per tant, nosaltres el que els demanem és que siguin valents, tenim les eines que tenim, en polítiques actives, totes, i, per tant, cal que aquesta eina, l'eina del SOC, sigui el màxim d'àgil i el màxim de correcta per donar la resposta als treballadors i treballadores, que, lamentablement, a dia d'avui, sabem que cada dia farà més falta.

Gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha presentat dues esmenes a aquest text, a aquesta moció subsegüent a la interpellació que en el seu dia va plantejar Convergència i Unió a la consellera de Treball, no pas perquè no estiguem d'acord amb el contingut de la moció, tot al contrari –ara ho explicaré–, sinó perquè ens semblava que hi havia dos elements, més de caràcter tècnic que no pas de contingut polític, que podien ser retocats si Convergència i Unió ho considerava convenient. Un, referent a un termini, és a dir, en un dels punts de la moció, Convergència i Unió planteja que s'elabori un projecte de llei de reforma –entenc jo– del Servei d'Ocupació de Catalunya, del famós SOC, i ho planteja en un termini de sis mesos. A nosaltres ens ha semblat que valia la pena manar la premsa, atès que la situació és d'extrema gravetat. Vàrem tenir ahir oportunitat de parlar al debat de pressupostos sobre la situació en què es troba el mercat de treball a Catalunya.

Evidentment que aquest matí hem escoltat la consellera de Treball que deia, en resposta a una interpellació del mateix nostre Grup Popular, amb relació als expedients de regulació d'ocupació –m'ha fet una certa..., en fi, m'ha sobtat, no?–, que la consellera deia que, bé, el tema del mercat de treball i de l'atur era una cosa de Catalunya i d'Espanya i d'Europa i del món. A mi, francament, si a la resta del món hi ha atur em preocupa, com a ciutadà del món, però especialment em preocupa l'atur a Catalunya, no? I em sorprèn que la consellera de Treball, un membre del nostre Govern, quan surt a respondre sobre una interpellació d'aquest tema es refereixi al món mundial, oi?

El que ens preocupa és la situació de treball en el mercat català. I el SOC no funciona –el SOC no funciona. I això no només ho diu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ho ha dit moltes vegades el Grup Parlamentari del Partit Popular, ho han dit els sindicats, ho ha dit la patronal; ho diu tothom. El Govern de Catalunya, el tripartit ha fracassat en l'aplicació, en la utilització del principal instrument que té per a la lluita contra l'atur que és el Servei d'Ocupació de Catalunya. No se n'ha sortit. I és imprescindible no tan sols que se'n surti, sinó fer aquelles modificacions que siguin necessàries en el contingut de la mateixa llei, que està aprovada des de fa sis anys i que, a hores d'ara, és evident que no dóna el resultat que hauria de donar. Per una part –entenc jo–, per ineficàcia dels mateixos equips que gestionen aquest servei, però, per l'altra també –i cal reconèixer-ho– no seria exclusivament responsabilitat del Govern, sinó que també hi han algunes qüestions d'aquesta mateixa llei que en el seu moment es aprovar per aquesta cambra i que avui dia tots comprovem, tots, possiblement excepte el Govern, que cal reformar.

Com deia, en lloc de sis mesos, la nostra proposta és que això es pugui fer en tres mesos, perquè no tenim tant de temps per anar perdent quan portem ja tants anys sense fer el que hauríem de fer.

Hi ha una altra petita esmena, també de caràcter tècnic, que juntament amb un text on parlem que «hi hagi una major potenciació dels cursos de reciclatge gratuïts i

remunerats», diu el text de la moció. Al nostre entendre, que siguin gratuïts és necessari, però que siguin remunerats únicament si les disponibilitats pressupostàries ho permeten. Per tant, no hi estem en contra, però ens agradaria afegir-hi aquesta addenda, que no desqualifica en absolut la proposta, sinó que hi posa aquest condicionament, en fi, de les disponibilitats pressupostàries.

Quant a la participació necessària de les entitats sense afany de lucre i el sector privat en general, compartim absolutament aquesta necessitat, que és una obsessió de l'actual Govern, és a dir, fer fora, foragitar de l'actuació que té a veure amb allò públic tot allò que no sigui estrictament públic. I ens sembla que és un error de l'actual Govern, que es repeteix en diferents àmbits.

També reclamar el repartiment..., la recuperació d'aquests diners que des del 2004 fins al 2007 no han arribat a Catalunya. I, per descomptat, fer cas de les recomanacions del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya en tot allò que fa referència al funcionament de l'Observatori del mercat de Treball. Clar, ens queixem sistemàticament que l'oferta i la demanda no casen, que l'oferta formativa que el departament o que el Govern posa en funcionament no acaba de ser útil per a les necessitats que té el sistema productiu i resulta que tenim uns observatoris del mercat de treball que no acaben de funcionar. Doncs, això ens sembla que és força important i necessari que es posi en funcionament de manera correcta.

De la mateixa manera, no entenem com pot ser que sis anys més tard –sis anys més tard– de l'aprovació de la Llei del SOC, encara avui no tinguem el pla de desenvolupament de les polítiques actives que preveu la mateixa llei –sis anys més tard. Algú pot entendre el perquè d'això, i en una situació com la que tenim, a més a més? Que ens sembla que és tot un seguit de despropòsits que de cap manera expliquen que el Govern, doncs, no sigui diligent en aquesta matèria, no doni la cara i no doni una resposta ferma, executiva i ràpida a una situació com aquesta.

Per tant, com tota aquesta..., en fi, tot el contingut d'aquesta moció quadra absolutament i encaixa absolutament amb els plantejaments que hem fet reiteradament també des del nostre grup parlamentari..., si el Grup de Convergència i Unió accepta les nostres dues esmenes, el vot del nostre grup serà favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar les seves esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila.

Senyora Capdevila, vostè presenta les esmenes en nom dels tres grups que donen suport...

La Sra. Capdevila Tatché

Presento les esmenes i també, doncs...

El vicepresident primer

...la intervenció?

La Sra. Capdevila Tatché

...la intervenció, en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

El vicepresident primer

Té la paraula. Molt bé, gràcies.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Bé, de fet, moltes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, bé, de fet, crec que als ciutadans no els solucionarem els problemes discutint sobre si vam o no vam preveure la crisi. La crisi és aquí, i, en tot cas, segurament els solucionarem millor els problemes si treballem plegats per posar-hi solucions.

I crec que no es pot dubtar que, per a nosaltres –els grups que donem suport al Govern–, en la situació actual, l'atur i les persones que el pateixen són el principal focus de la nostra atenció, de la nostra preocupació. I no ens agrada que aquest tema que, de forma reiterada, sembla que s'està utilitzant, se n'està fent un ús polític.

És una matèria de preocupació de primer ordre, però no només ara, sempre. Aleshores, jo no sé si per a vostès..., perquè, quan el primer Govern tripartit va arribar al Govern, aquest 2004, es va trobar una llei del SOC que, efectivament, aprovada el 2002, però que no tenia ni un decret d'organització, ni gairebé res. Per tant, vists aquells resultats, podem dir que potser no fos ni un bon model ni modèlic aquella llei o el procés que estaven seguint per desenvolupar-la.

Per tant, el primer Govern tripartit el que va haver de fer és organitzar, endreçar el guirigall, i aquell guirigall, de mica en mica i amb el temps, s'ha anat transformant en un model que substitueix justament un model de gestió burocràtica i administrativa per un model que atén les persones, que ofereix serveis.

Vostès ho saben i també és..., i ha estat objecte de preocupació o de debat que el creixement d'aquesta plantilla del SOC en un 20 per cent, aquests orientadors, per atendre de forma personalitzada les persones en atur. Però tampoc no cal que en fem demagògia. El SOC no crea ocupació. De fet, això ho fan els emprenedors, ho fan les empreses, ho fan les expectatives de negoci, i, en aquests moments, no és el millor moment. El SOC el que fa i el que pot fer és desenvolupar serveis i accions. I, de fet, és el que fa i és el que ha de continuar fent encara molt millor. Però, això què és? Acompanyar els aturats amb informació, amb orientació, amb formació, perquè les persones puguin millorar la seva ocupabilitat –la consellera, l'hem sentida, que la seva acció és clara cap a aquesta línia, la formació–, per gestionar les ofertes que li facin arribar les empreses i els empresaris.

Per això, per a nosaltres, ara el més important no és entretenir-nos a elaborar una llei, que saben que això té un procés i que no és curt ni ràpid ni àgil, per solucionar

els problemes d'ara mateix, sinó, en tot cas, que el que hi hagi s'adapti el màxim a les necessitats actuals, a la realitat actual. Per això, la nostra esmena en la línia de fer un decret que acabi de flexibilitzar i faci més àgil l'adaptació del SOC a la realitat actual.

Tot això, sí, a prop del territori, conjuntament amb el món local, perquè és qui en pateix en primer ordre i en primera línia les conseqüències, amb les entitats sense ànim de lucre, amb aquells que ho saben fer, que fa molt temps que ho fan. I ja hi estem d'acord, perquè ho pretén l'acord estratègic –i aviat crec que ho tindrem a sobre la taula–, establir protocols de recol·locació específics per als treballadors afectats per les situacions d'atur; però, a partir del diàleg social –a partir del diàleg social– és on hem d'acabar arribant allà on l'acord ens porti. Ja saben que són la base i els nostres principis d'actuació. I, és clar, que continuarem reclamant a l'Estat la territorialització dels Fons de formació, tal com ja hem fet i hem aprovat diverses ocasions en comissió, i no només del passat, sinó també del present.

I no es preocupin, els nous orientadors no posen en risc els llocs de treball actuals. I, al llarg del 2009, també es farà aquest reclamat pla de desenvolupament de polítiques actives que preveu la Llei del SOC. No es preocupin.

Perquè, abans que res –i gosaria dir que vostès–, els tres grups que donem suport al Govern estem i hem estat sempre al costat de les persones, i ens agradaria que vostès també estiguessin al nostre costat, al costat del Govern, per tot això. I per això no entenem aquest... (*veus de fons*), bé, en tot cas, per això li demanàrem que acceptessin les nostres esmenes, perquè ja estem d'acord que hem d'agilitar i que hem de posar-nos a treballar de costat per solucionar els veritables problemes dels nostres ciutadans, que ara els «apreten» i que, discutint, segurament, no els solucionarem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Capdevila. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Esta mañana he tenido la curiosidad de entrar en la página del Servei d'Ocupació de Catalunya i preguntar por el número de ofertas del día. Eran 1.400 las ofertas que había de trabajo para más de 300.000 parados..., bueno, más de 400.000 parados o casi 400.000 parados. Evidentemente, eso demuestra la existencia de una clara situación de ineficacia en lo que hace referencia a las ofertas públicas de empleo.

No puede ser que tantos parados, tantos desempleados inscritos, que esa sería la..., es decir, gente que está pidiendo un empleo o está pretendiendo trabajar, tengan tan pocas ofertas por parte del Servei d'Ocupació de Catalunya.

La primera propuesta que plantea el Grupo de Convergència i Unió aborda, desde un punto de vista, el tema

relacionado con la intermediación laboral. Yo creo que sí que es verdad que debemos reflexionar sobre el papel de las instituciones públicas, en estos momentos, en cuanto a la oferta de empleo.

La intermediación laboral, en estos momentos, se está realizando por vías ajenas a las institucionales. De hecho, un portal privado, que también he mirado esta mañana –trabajo.com– tenía 34.000 ofertas. Es decir, un simple portal que gestiona muy poca gente estaba realizando un mayor número de ofertas que la Administración autonómica.

De ahí que, la *consellera* en la interpelación nos informó de la existencia de un portal de *ocupació*, un portal de empleo que se pondrá en marcha el próximo año. Pero digamos que es una medida complementaria, pero que, en modo alguno, desde luego, aborda el tema nuclear, a nuestro juicio, en el que debe tener mayor incidencia la Administración autonómica, que es en el tema de la formación. Creemos que realmente ese debe ser el tema nuclear a efectos de la actividad que ha de realizar el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Algunas de las medidas que se proponen en la moción nos parecen adecuadas en cuanto que, efectivamente, van por esa vía. Sin embargo, nosotros no somos partidarios en estos momentos de elaborar una nueva ley del Servei d'Ocupació de Catalunya. Entendemos que esa no es la prioridad, porque la prioridad es la reforma de todos los servicios públicos de empleo en España.

De hecho, así lo planteó, hace poco, el propio ministro de Trabajo e Inmigración, el señor Corbacho, en la que..., reconociendo el fracaso de los servicios públicos de empleo autonómicos, invitaba a una reestructuración de los mismos y, en ese sentido, se ponían en marcha unas reformas sustanciales. Unas reformas sustanciales que creemos que deben pasar por una nueva concepción en lo que hace referencia a la intermediación laboral de ámbito nacional, no solamente de ámbito autonómico.

De ahí que tampoco entendamos que establecer políticas territorializadas tan cerradas como se plantean en la moción..., encontrarán nuestro apoyo. Nosotros entendemos que la formación continua debe tener un ámbito todavía nacional, no somos partidarios de que la Administración central pierda esta competencia y de ahí que no podamos darle apoyo a esta concreta medida que plantea la moción.

En lo que hace referencia a todas aquellas medidas relacionadas con el impulso de mesas locales, también contarán con nuestro apoyo, si bien es cierto que somos escépticos en esta materia, pero no queremos que se diga que no hemos dado apoyo suficiente para poder efectuar algún tipo de reactivación en el ámbito local.

Nuestra razón de ser en esta materia, fundamentalmente, se sustancia en la apertura del mercado de trabajo. Creemos que no solamente es un problema local, sino que es un problema europeo. De ahí que, incluso, en los presupuestos de este año, en lo que hace referencia al departamento, con acierto se aborda el tema de la necesidad de crear un campo de mercado de trabajo, de ofertas de trabajo, a nivel europeo. Yo creo que esta es la opción que tiene que haber.

Y, desde luego, lo que no es de recibo es que, en la página del Servei d'Ocupació de Catalunya, únicamente se estén ofertando las plazas concretas para Cataluña y no haya un *link* o una conexión para otras ofertas del resto de España y del resto de Europa.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora Borràs, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Ens deia la diputada Carme..., Carme, no, Montserrat Capdevila... Ens deia la diputada Montserrat Capdevila que estaven disposats, doncs, a col·laborar i que, si ho fèiem conjuntament, tirarien més endavant les coses.

Home, quan a un li presenten una esmena en la qual el 50 per cent de la moció l'elimina i, a més a més, la resta l'aigualeix de tal manera que desnaturalitza absolutament la moció, no digui que vol col·laborar, digui que vol tenir una posició còmode de dir que han presentat una esmena, però que, a l'hora de la veritat, vostès volen seguir fent la seva sense escoltar el que els diu tothom. El que els deia, per exemple, també, el diari *El País* aquest diumenge, no?: «La crisis hace aflorar las carencias de las oficinas públicas de empleo. Trabajo renovará el SOC pero los sindicatos dicen que la medida llega tarde.»

Per tant, escoltin, això no els ho diem nosaltres. Això surt en diaris, surt a la realitat cada dia i els ho diuen també, doncs, els sindicats i tots els estaments que aquí hi juguen.

I vostès, en aquest àmbit, tenen dos problemes, no? Un és, per una banda, els apriorismes, que el món privat no en volen sentir ni parlar. Per què no han de poder-hi participar sota el paraigües del SOC, podent col·laborar com es fa a la resta del món i aquí no? El privat, vostès el foragiten. Això sí, ahir vam poder sentir que, quan es tracta de pagar tiberis, aquests, llavors, sí que els cridem, que vinguin a convidar-nos; però, a l'hora d'ajudar els treballadors a trobar feina, a això vostès no estan disposats a obrir la porta. Una llàstima perquè, sens dubte, podrien treure'n un profit molt més important del que treuen ara.

I el segon problema que tenen vostès és la seva servitud, no? Servitud de cara al Govern central, perquè les paraules són molt fàcils, aquelles paraules que «a tu t'estimem molt, però estimem més a Catalunya.» Si estimessin més Catalunya, no reclamarien només –i com s'ha fet en aquest Parlament per la boca de Convergència i Unió i que vostès han acabat votant-hi a favor– que es faci el repartiment just que el Tribunal Constitucional preveu, sinó que es recuperin aquells diners que no ens han pagat durant aquests anys. Això vostès no estan disposats a votar-ho. Vostès no estan disposats a recuperar aquells diners que, al cap i a la fi, són per als treballadors i treballadores d'aquest país.

I, mentre vostès diuen que estan al cantó dels treballadors i les treballadores del país, ahir, precisament, en teníem una mostra..., i els treballadors de la Nissan ens deien que encara, a dia d'avui, esperen poder seure algun dia o poder parlar amb el president de la Generalitat. En unes altres èpoques, aquests temps en què, sens dubte, vostès s'omplen la boca de paraules i fan aquest paper d'estar al cantó dels treballadors, però, qui va estar i qui ha estat al cantó, sempre, per impulsar les polítiques d'indústria i les polítiques per als treballadors ha estat la gent de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) Això és la realitat que els mateixos treballadors ens manifesten.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Perdoni, les esmenes dels altres grups..., m'ho aclareix?, perquè potser no he estat prou atent...

La Sra. Borràs i Solé

Favorablement les esmenes del Partit Popular.

El vicepresident primer

Molt bé, gràcies.

(Pausa. El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo, digui'm.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. A efectos de identificación de nuestro voto, porque me cuesta realmente identificar los apartados, pero quisiéramos pedir votación separada del punto 1, del guión 1...

El vicepresident primer

Un moment. Del punt 1..., del punt 1, guió 1...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, i del punt 4 –deu ser el 4...

El vicepresident primer

Perdoni, perquè no està numerat... El punt 1, guió 1, és «elaborar un projecte de llei del Servei...»

El Sr. Domingo Domingo

Efectivament, és aquest.

El vicepresident primer

Aquest, separat.

El Sr. Domingo Domingo

Sí. I després, el punt 4, que és «reclamar a l'Estat la territorialització completa...»

El vicepresident primer

Sí...

El Sr. Domingo Domingo

Aquest també...

El vicepresident primer

Tot el punt, o...?

El Sr. Domingo Domingo

Aquest punt, el punt del guionet.

El vicepresident primer

El del guió 4. Molt bé. Aquests dos poden anar junts?

El Sr. Domingo Domingo

No.

El vicepresident primer

Per separat. D'acord. Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

El Grup Mixt ha demanat votació separada de dos paràgrafs.

Votarem en primer lloc el primer dels dos paràgrafs sol·licitats, que és el que diu: «Elaborar un projecte de llei del Servei d'Ocupació de Catalunya», etcètera. Votem, doncs, aquest primer paràgraf.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament el paràgraf que diu: «Reclamar a l'Estat la territorialització completa», etcètera, fins a «cada una d'elles».

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem finalment la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada, la resta de la moció, per 59 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció subsegüent

a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 302-00129/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de reactivació del sector productiu. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, abordem finalment el darrer punt d'aquest ordre del dia, i ho fem amb una moció que pretén argumentar en defensa de les polítiques de reactivació del sector productiu a Catalunya, que no caldrà insistir un cop més en la caracterització de la crisi, no caldrà insistir en com la crisi afecta la indústria catalana, no caldrà insistir en com la indústria catalana té en l'automoció un dels elements més febles de la cadena industrial, i sí que caldrà insistir en una cosa: amb la crisi que patim, milers i milers de treballadors estan al carrer. Això és el que veritablement hauria de copsar una altra vegada el sentiment d'aquesta cambra: milers de treballadors estan al carrer, i centenars i centenars de famílies tenen problemes per arribar a fi de mes. I jo desitjaria que, si hi ha un sol missatge que pot quedar a aquesta cambra i arribar a la societat catalana, sigui: milers de persones al carrer, milers de persones patint.

Dit això, què ha fet el Grup Parlamentari de Convergència i Unió? Doncs, ha presentat una moció que té bàsicament cinc punts –cinc–: un, desenvolupament del nostre model industrial, que crec que és de comú acord amb els grups parlamentaris que donen suport al Govern; dos, un pla d'ajuts específics per a la indústria catalana; tres, un pla de rescat particular per a l'automoció; quatre, una taula sectorial per a l'automoció, i cinc, l'impuls de l'acord estratègic. Indústria, automoció, acord estratègic, taula sectorial i model productiu. I vam presentar una moció que jo els haig de dir, sincerament, que creïem que estava condemnada una vegada més a ésser derrotada en aquesta cambra.

I vostès es preguntaran: i a què ve, aquest pessimisme? Jo creia sincerament que ens derrotarien una vegada més amb una votació en el Ple. I a què ve aquest pessimisme? Curt i ras: al fet que ja havíem presentat aquestes mocions i vostès les havien votades en contra. Ho repeteixo: havíem presentat aquestes mocions i vostès havien votat en contra d'aquestes mocions.

La lògica més elemental ens diu que vostès hi tornarien a votar en contra, però, com diu la cançó, la vida té sorpreses i avui n'hem tingut una. *Sorpresas te da la vida*, eh? És un bolero que vostè coneix bé, eh que sí, Ferran? (Pausa.) Sí. *Sorpresas te da la vida*. I tenim avui un acord amb els grups que donen suport al Govern. Sobre quina base? Cal dir-ho: aspectes puntuals a cadascun dels punts de la moció que fan que nosaltres avui puguem votar els cinc punts de la moció.

A què crec, sincerament, que es deu aquesta qüestió? A dues idees bàsiques. La fonamental, la decisiva: els grups que donen suport al Govern senten com mai al clatell la pressió dels treballadors justament aquí fora ahir. Ho repeteixo, els grups que donen suport al Govern senten com mai la pressió dels treballadors organitzats al carrer per demanar al Govern que actuï. I, evidentment –no podia ser d'una altra manera–, vostès s'han de mostrar sensibles.

Segona qüestió. Ahir vam tenir un debat –no retornarem a les idees del debat– que posava en el centre si som capaços de posar-nos d'acord amb allò que és essencial.

Pregunta: és essencial una taula sectorial per a l'automoció? Sí. Pregunta: és imprescindible un pla d'ajuts, un paquet d'ajuts per a la indústria catalana? Sí. Pregunta: és imprescindible estar en la primera fila de suport a l'automoció, amb un pla d'ajudes per a l'automoció? Sí. Hem d'impulsar l'acord estratègic, que, com reconeixia ahir el conseller, és la columna vertebral de la política del Govern? (*Veus de fons.*) Gràcies. Ho diuen més vostès que ells, però és «sí» –ho diuen més vostès que ells, però és «sí».

Dit això, tenim unes transaccionals, senyores i senyors diputats, que ens permeten avui votar aquesta moció tots alhora. Senzillament, lamentem una cosa i n'agraïm una altra: lamentem que això ho votem, senyores i senyors diputats, un mes i mig tard. I vàrem tenir l'oportunitat de votar-ho a finals de setembre, primers dies d'octubre. Però tinguem la festa en pau; ha passat un mes i mig, votem aquesta moció, tenim l'acord, i ara el que toca al Govern és executar aquests punts, no?

Jo vull agrir aquí tant als grups que donen suport al Govern, particularment al senyor Vendrell, l'honorable senyor Vendrell, que s'ha espavilat de veritat perquè tinguéssim aquest acord, sobre les bases dels punts de la moció presentada. I alhora també salutar, una vegada el Partit Popular fixi la seva posició, el suport que aquesta moció transaccionada, senyor president, que justament consisteix en aquests cinc punts de transacció..., tinc entès, si el senyor diputat Rodríguez no em desmenteix, que hi donarà també suport el Partit Popular. Tant el suport del Partit Popular com el suport dels grups que donen suport al Govern, nosaltres els agraïm.

Senyor president, això és tot. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

El vicepresident segon

Bé, per tant, feta la transacció, manifestada la transacció, té la paraula per fixar posició (*remor de veus*)... –no?–, en nom dels tres grups, l'il·lustre diputat senyor Oriol Bertran –els tres grups que donen suport al Govern.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé, moltes gràcies, senyor president –quanta es-tona? (pausa), molt bé. Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor Teixidó, és cert, estem en un moment difícil; a una crisi primer immobiliària, després financera, se'ns incorpora una crisi industrial, una crisi productiva. Ahir en teníem un reflex: milers de persones –és veritat– al carrer, manifestant-se. I per tant hem de posar fil a l'agulla, com de fet ja fa temps que s'ha anat posant fil a l'agulla en aquest país, perquè en definitiva l'aposta per un canvi de model productiu, l'aposta per una economia basada en la innovació, en la recerca, ja fa molts anys que en aquest país s'ha fet, i si no s'ha fet amb més profunditat i de forma més acurada és també per una manca de recursos econòmics, derivada d'un insuficient model de finançament.

Per què la unitat i per què avui nosaltres hem transaccionat amb vostès aquesta proposta de resolució? Sobretot, perquè cal llençar aquest missatge al país de confiança. Perquè fixi's vostè que la transacció que hem pactat en definitiva és reconèixer que el Govern ho ha estat fent bé i que el Govern ha estat apostant per una determinada política industrial que la moció demana reforçar i que la moció demana aprofundir. Per tant, hem llençat un missatge d'unitat. És veritat, junts ho farem millor; junts, tota la cambra, ho farem millor, perquè aquí ningú té la raó absoluta, evidentment. I junts hem d'obligar l'Estat espanyol, junts hem d'obligar l'Estat espanyol a atendre les demandes del sector industrial a Catalunya i en especial del sector de l'automoció.

No pot passar..., com va ocórrer fa unes setmanes, quan el senyor Sebastián se'n va anar a París a reunir-se amb el senyor Carlos Ghosn, a pactar el futur de Renault a Valladolid i oblidar-se de parlar del futur de Nissan a Catalunya. I què té a veure Renault amb Nissan? Per a qui no ho sàpiga, és la mateixa empresa en aquests moments, Renault i Nissan és la mateixa empresa a nivell mundial. Quan va sortir el senyor Sebastián d'aquella reunió, va dir: «El futur de l'automòbil a Espanya és brillant.» I això no pot tornar a passar, quan hi ha 1.680 acomiadaments damunt de la taula del Departament de Treball.

Per tant, no pot tornar a passar i junts hem d'obligar l'Estat espanyol a fer les polítiques que calen, industrials, també per al sector de l'automoció, perquè, recordem-ho, és qui té els recursos econòmics, que aquí no estem parlant d'una entelèquia quan parlem d'això, és qui té els recursos econòmics, els nostres, els de les catalanes i els catalans; hem d'obligar l'Estat espanyol a atendre les demandes de Nissan a Catalunya. (*Remor de veus.*)

També ens felicitem...

El vicepresident segon

Senyors diputats, senyor diputat, els ho prego, és l'últim punt de l'ordre del dia; intentem arribar fins al final.

El Sr. Bertran Arrué

Una que votarem tots plegats, no cal que ens seguim discutint a l'hemicicle... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

No ho arregli, senyor diputat.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Per tant, junts ho farem millor i junts hem d'obligar l'Estat espanyol a actuar, perquè és qui té els nostres recursos econòmics per fer front a aquesta crisi.

També estem especialment contents, senyor Teixidó, perquè vostè avui ha reconegut, davant de tot el poble de Catalunya, que la intervenció del sector públic en l'economia és necessària per millorar el funcionament dels mercats. I, per tant, és important que aquell discurs liberal que deia «la millor política industrial és la que

no existeix» comenci a canviar també de paradigma, i que es reconegui que la millora del funcionament dels mercats necessita també una intervenció quan cal i on cal –no intervencionisme, no estatisme, com vostè l'altre dia, exagerant la meua intervenció, va dir–, que és també necessària.

I, per tant, per aquest camí és pel que ens hem d'anar entenent les properes setmanes. I dic «properes setmanes» perquè hi ha una fita important, senyor Teixidó. I aquí li encomano, en la mesura del possible i en què vostè ho vulgui, que mantinguem aquesta posició unitària també en la Llei de política industrial –també en la Llei de política industrial. Perquè vostè aquí diu: «En un marc normatiu i polític institucional que faciliti les polítiques que aquest país necessita.» Doncs, també pactem-ho en la Llei de política industrial. Donem un missatge d'unitat en aquest país, intentem fer una llei de política industrial que serveixi perquè aconseguim dotar aquest país d'un marc de confiança, d'optimisme, pactat amb tots els grups de la cambra. I, per tant, fem que aquesta resolució sigui el principi, no sé d'una llarga amistat, però sí de l'aprovació futura per unanimitat de la Llei de política industrial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar posició té la paraula l'il·lustre diputat del Partit Popular de Catalunya senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., una qüestió formal, senyor president. Si no ho tinc mal entès, estem en el punt número 15, que diu «Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de reactivació del sector productiu» –és així, no?–, i estem debatent una proposta d'esmena transaccional que és la que ha defensat el senyor Fernández Teixidó..., perquè és que la intervenció del senyor Bertran no sé a *cuento* de què venia, perquè no tenia res a veure el que ell explicava amb allò que diu aquesta proposta de transacció (*remor de veus*), perquè, si votéssim allò que ha defensat el senyor Bertran, tingui per segur que nosaltres no li donaríem suport, tingui-ho per segur –tingui-ho per segur.

Ja ho veu, senyor Teixidó: escepticisme, escepticisme total. Amb tota la bona intenció que vostè ha negociat aquesta esmena transaccional per tal que la cambra es pogués pronunciar unànimement –i ho farem; fent un esforç, ho farem–, perquè al final la interpretació que li faran els grups que donen suport al Govern és la que jo li comentava aquest mateix migdia: que quan introduïm la paraula «continuar fent no sé què...» significa que continuaran sense assabentar-se absolutament de res; com ens ha demostrat el senyor Bertran amb la seva intervenció, que no s'ha assabentat encara d'absolutament res.

Aquest mateix migdia dèiem: «Que no s'amagui el Govern darrere d'una crisi internacional, que no

s'amagui el Govern darrere d'una crisi financera, que no s'amagui el Govern darrere d'una crisi del sector de la construcció; la crisi, ara, l'estan patint ja els ciutadans, amb independència que tinguin inversions financeres, amb independència que depenguin del sector de la construcció, sinó simplement pel fet de ser treballadors o petits empresaris o empresaris de qual-sevol sector, perquè la crisi s'ha estès i actualment n'estan afectats absolutament tots els ciutadans.»

Tant de bo aquesta unanimitat que suscitarà aquesta transacció que ha estat possible avui hagués estat possible, no el mes de setembre, sinó uns anys enrere, quan en altres ocasions vostè, interpellant el Govern, o nosaltres mateixos, interpellant el Govern, els dèiem: «Compte que hi han indicadors que ens apunten que les coses no van bé i que, així que les coses comencin a anar una mica malament, els treballadors de Catalunya, els treballadors i treballadores, patiran que no hàgim posat l'impuls necessari en aquest canvi de model.»

Nosaltres estem disposats a donar suport a aquesta moció transaccionada, però també volem deixar clar que ho fem perquè creiem que és bo que hi hagi unanimitat, però no unanimitat per exigir a l'Estat espanyol o no sé a qui, no; si és que la moció tampoc no diu això, diu: «Demandar o instar el Govern de l'Estat a desenvolupar un pla específic de rescat per al sector de l'automoció.» Tant de bo!

I allò que depèn del Govern de Catalunya no ho hem estat fent?, que era preocupar-se pel sector de l'automoció, o preocupar-se pel sector tèxtil, o preocupar-se pel sector de l'electrònica de consum, com fa ja massa anys que estem reivindicant des d'aquest faristol? Hem d'esperar que arribem a la situació a què hem arribat o que vinguin a manifestar-se dues mil persones davant de la porta del Parlament de Catalunya per començar-nos a conscienciar que és necessari que s'adoptin mesures amb el temps suficient per evitar que es produeixin aquestes situacions?

Això és el que lamentem. I per això som escèptics davant dels acords a què avui podrem arribar i serem capaços d'arribar, perquè ja ha vist vostè la interpretació que en fan els grups que donen suport al Govern respecte d'aquells acords que podem prendre: fan la seva interpretació particular, fan la seva interpretació partidista, fan la seva interpretació política i ara, potser seré agosarat, però em dóna la impressió que poc –poc– els interessa o els importa allò que passa de portes enfora, si no va en benefici de les seves pròpies idees polítiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. ¿Por qué se precipitan hablando de unanimidad si no han contado con no-

sotros? (*Remor de veus.*) ¿Por qué se precipitan? Quiero decirles que nosotros votaremos a favor. Pero también quiero decirles que, por cortesía parlamentaria, creo que la transacción que se ha llevado a efecto también se nos tenía que haber cursado con anterioridad para que la pudiéramos haber conocido y que el señor Teixidó, cuando hubiera salido a la tribuna, hubiera dicho: «Y además los diputados del Grupo de Ciudadanos» –o Grupo Mixto, como gustan– «van a votar a favor.»

Dicho el cierto reproche por falta de cortesía, creo que entrando en el fondo del asunto... Una vez definí un tipo de enmiendas que presenta el Gobierno a los grupos de la oposición como enmiendas de efecto placebo. Son aquellas enmiendas con las que se trata de llegar a un acuerdo y que en realidad no significan nada.

Vista la transacción a la que se ha llegado, realmente, la grandilocuencia con la que ha presentado aquí el señor Fernández Teixidó y luego el examen, la lupa..., digo «la lupa» porque he visto dos, tres palabras, cuatro palabras de diferencia entre..., es decir..., «continuar amb determinació l'execució de totes les accions i impulsar un paquet d'ajuts» on figurava «un plan de ayudas». Esas digamos que son las grandes aportaciones que hay.

Pero digo que nuestro grupo dará apoyo a la moción en los términos que se plantean por un tema de confianza, exclusivamente, porque creo que lo que está pidiendo la sociedad catalana, la sociedad española, fundamentalmente, es presentar una cierta unidad de acción, una cierta confianza en las instituciones para que los empresarios, los trabajadores, puedan pensar y puedan tener alguna impresión de que estamos llegando a unas ciertas medidas de acuerdo. Esto es, en definitiva, bla-bla-bla, bla-bla-bla, bla-bla-bla, bla-bla-bla...

Cuando presentó las enmiendas, la moción en su día, yo las calificué como beatíficas, son..., ¿quién puede estar en contra de esto? «Continuar la tasca d'implementació del model industrial...», ¡claro que sí!; «impulsar un paquet d'ajuts...», ¡claro que sí!; «encarregar al Govern que insti el Govern de l'Estat a desenvolupar un pla específic de rescat per al sector de l'automoció...», ¡claro que sí!

Por cierto, señor Uriel Bertran, no creo que nosotros no hubiéramos votado..., le digo ya que no hubiéramos votado con su intervención. ¡Pero es que dudo que algunos miembros de los propios enmendantes hubieran votado a favor de lo que acaba de decir! Lo dudo mucho, vamos, salvo que quieran otra crisis de gobierno. Porque su planteamiento ha sido especialmente desafortunado en cuanto a la presentación de la moción transaccional, puesto que no tiene nada que ver con lo que aquí se dice.

Pero, claro que sí, por supuesto, plan de reactivación, con Sebastián, con Huguet y con quien sea, y plan revive o vive o como sea, porque evidentemente el sector de la automoción necesita salir a flote como sea. De ahí que contarán con nuestro apoyo.

Mantener reuniones periódicas del Gobierno con los agentes sociales y con... ¿Es que no lo hacen ya? ¡Es que si no lo están haciendo ahora son unos insensatos!

Yo ayer entendí que se estaban manteniendo *normalmente*... Pues claro que sí. ¿En el marco de una *taula sectorial*? Tienen ustedes todas las *taules sectorials* que quieran, ¡si no necesitan más!

Hoy mismo hemos firmado aquí algunos grupos parlamentarios un apoyo para que haya un grupo de trabajo en el seno de la Comisión de Industria para crear un específico grupo de trabajo para el sector de la automoción. Espero que cuenten con su apoyo... Es más, digo que a lo mejor es más eficaz en el seno parlamentario que más *taules sectorials*; tienen las que quieran.

Y «continuar amb determinació...» ¿Pero es que no están teniendo determinación para llevar a efecto las medidas del acuerdo estratégico? Desde luego, si no lo están haciendo, realmente me parece escandaloso y peligroso.

Daremos apoyo, porque queremos generar confianza en los ciudadanos, confianza en los empresarios, porque fundamentalmente lo que hay es una crisis de confianza. Los parámetros son distintos. La crisis internacional no se va a solucionar en Cataluña; la crisis al nivel de toda España, las repercusiones sobre los distintos sectores, no se va a solucionar en Cataluña. Nosotros podemos dar el apoyo que podemos dar, que es limitado. Pues hacer las cosas como mejor sepamos en el ámbito concreto que tenemos, que es muy limitado, pero se pueden hacer, y de ahí que creamos que es conveniente crear confianza para reducir los costes de producción y mejorar la competitividad, sin duda.

A lo mejor les faltaba un pequeño añadido a todo esto: reducir los gastos corrientes para dedicar los recursos necesarios a impulsar la producción y la inversión para que haya mayor competitividad. Esa propuesta seguro que sería mucho más eficaz que el blablablá que contiene esta moción, pero le daremos apoyo.

Muchas gracias.

El vicepresidente segon

Gràcies, senyor Domingo. Més que pronunciar-se sobre les esmenes, el grup que ha proposat la moció..., si vol fer alguna precisió, senyor Teixidó, sobre la moció transaccionada, després d'haver escoltat tots els grups?

El Sr. Fernández Teixidó

Sí. Ho faré, senyor president, si a vostè li sembla bé, de l'escó estant. Ho faré per al·lusions; significativament, no les del diputat Bertran, sinó les del diputat Domingo i les del diputat Santi Rodríguez. En quin sentit?

Respecte al diputat Domingo, demanar-li excuses, parlamentàriament parlant, perquè no se'ls ha presentat a la signatura el document a què fem referència. Senyor Domingo, jo li demano disculpes, tot dient que, havent-lo sentit, molt penedit no estic. (*Veus de fons.*)

I li diré per què, i això enllaça amb la intervenció del senyor Rodríguez. Què acabem de sotmetre a la consideració d'aquesta cambra? Coses que el senyor Domingo, que deu haver llegit d'una manera bastant tangencial la proposta..., com les següents: Pla d'ajuts –Pla

d'ajuts— específics per a la indústria catalana, bla-bla; Pla de rescat per a l'automoció catalana, bla-bla; impulsar definitivament allò que fa mesos que tenim aturat, la Taula Sectorial de l'Automoció, bla-bla, i obligar amb determinació que es tiri endavant l'acord estratègic, bla-bla. Senyor Domingo, que el Senyor li conservi la perspicàcia política; de veritat, que li conservi la perspicàcia política.

I un mot més, al senyor Rodríguez. Senyor Rodríguez, vostè té dret a ser escèptic; nosaltres, alguns de nosaltres, fa molt temps que ho som. Ara bé, està escrit el que està escrit, i podrem, tard o d'hora, emplaçar el Govern si el que està escrit no es compleix. Només per això, l'acord que hem signat plegats i que estem a punt de votar em sembla que és clarament positiu.

Gràcies, senyor president, pel temps que m'ha concedit.

(El Sr. Rodríguez i Serra i el Sr. Bertran Arrué demanen per parlar.)

El president

Un després de l'altre. Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. És per contradiccions al..., per al·lusions al senyor Fernández Teixidó.

El president

Té trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor Fernández Teixidó, jo espero que no faci més temps que nosaltres que és escèptic, espero que no. Nosaltres fa cinc anys que ho som. Si vostè en fa més que ho és em començaria a preocupar, no? *(Rialles.)*

I segona qüestió: a més a més de tot allò que vostè ha dit, que diu la transacció i que és cert, davant de tot allò diu: «continuar». Amb la qual cosa, si hem de continuar, almenys pel que fa a l'acord estratègic i almenys pels que fa al canvi de model industrial, diu «continuar». Per tant, si hem de continuar com hem anat fins ara, crec que el nostre escepticisme...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...està més que justificat.

Gràcies.

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president...

El president

Trenta segons.

El Sr. Bertran Arrué

Per al·lusions. Jo, la veritat, senyor Rodríguez i senyor Domingo, avui em sento especialment cofoi que no interpretem el mateix —que no interpretem el mateix— quan llegim unes determinades resolucions, perquè, afortunadament, per al bé de Catalunya, estem en partits polítics diferents, tant del Partit Popular com de Ciutadans. També és curiós que el Partit Popular i Ciutadans hagin interpretat el mateix, oi? Cosa que potser els hauria de fer reflexionar perquè no estan en el mateix partit polític.

En qualsevol cas...

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

...jo m'he explicat en els termes polítics que reflecteixen els termes que estan escrits en la moció. I quan diem «un pla específic de rescat per al sector de l'automoció»...

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

...«per tal d'abordar amb garanties les conseqüències més extremes de l'eventual crisi econòmica que ha de fer el Govern estatal», ho fem perquè el Govern estatal, fins ara no ha fet aquest pla específic i que és...

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

...el que jo he explicat des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente...

El president

Trenta segons.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Bertran, efectivamente no estamos en partidos políticos idénticos, no. Y le invito a que cambie sus ideas y se venga al nuestro, ¡por el bien de Cataluña! *(Rialles.)* ¡Por el bien de Cataluña! *(Rialles.)* Se lo agradecerá Cataluña, no le quepa la menor duda.

En cuanto al blablablá, pues, señor Fernández Teixidó, evidentemente que bla-bla-bla, porque, como bien ha señalado el señor Rodríguez, hay tres «continuar», y un «mantener», y lo único que hay de nuevo es un «impulsar» y un «encarregar»; y el «encarregar» es al *Govern de l'Estat*, por un *pla* que está haciendo ya.

Y mire, el paquete... Pero, usted que fue visionario hace unos..., según le recordó...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...el señor Castells...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...le invito..., yo ahora seré el visionario. Esto no servirá para nada. No servirá para nada, y lo veremos dentro de unos meses —¿o no? (*Rialles.*)

El president

Molt bé. Doncs, posem a votació la moció (*remor de fons*) amb la transacció, tal com ha estat plantejada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor.

(*Remor de veus.*)

Seguidament donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la designació de Barcelona com a seu del Secretariat de la Unió per la Mediterrània. Té la paraula el senyor Antoni Castellà.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la designació de Barcelona com a seu del Secretariat de la Unió per la Mediterrània.

»El dia 4 de novembre de 2008, en el marc de la cimera de ministres d'afers exteriors de la Unió Europea, es va designar la ciutat de Barcelona com a seu del Secretariat de la Unió per la Mediterrània.

»Barcelona ha estat sempre una ciutat de vocació euromediterrània inequívoca i escenari d'algunes de les trobades que han marcat la cooperació mediterrània i euromediterrània dels darrers anys: el 1975 fou la seu de la reunió d'estats riberecs, de la qual va sorgir la redacció del Pla d'acció per la Mediterrània; el 1995, la Conferència de Barcelona va veure néixer l'Associació

Euromediterrània, i, el 2005, va acollir la Cimera Euro-mediterrània, que celebrava el desè aniversari.

»Aquests fets demostren el paper de Barcelona com a símbol de l'esforç d'Europa i de la Mediterrània per a construir un futur comú i com a referent central en la construcció d'un espai de diàleg entre les ribes nord i sud de la Mediterrània, entre la Unió Europea i els seus veïns meridionals.

»Per això, el Parlament de Catalunya expressa:

»La satisfacció per la designació de Barcelona com a seu permanent del Secretariat de la Unió per la Mediterrània, que reconeix el paper de la ciutat com a punt de referència en el projecte euromediterrani i simbolitza el compromís amb el patrimoni del procés iniciat l'any 1995 i amb els objectius de pau, prosperitat compartida, estabilitat i seguretat enunciats en la Declaració de Barcelona.

»El suport a la ciutat, a l'Ajuntament de Barcelona, a la Generalitat i al Govern de l'Estat per a dur a terme les accions polítiques, administratives i logístiques necessàries per a fer possible, en el termini més breu possible, la posada en funcionament del Secretariat de la Unió per la Mediterrània.

»El desig que en un període breu de temps s'arribi a una plena estructuració i posada en funcionament d'aquest organisme.

»La importància de la referència expressa que conté la declaració final de la cimera de ministres sobre la necessitat que la Unió per la Mediterrània tingui una dimensió parlamentària forta, que impulsi l'Assemblea Parlamentària Euromediterrània per a reforçar la legitimitat democràtica i la implicació ciutadana en la col·laboració euromediterrània.

»El compromís de contribuir a concretar i donar una dimensió pràctica a l'apartat final de la declaració de la conferència de ministres, que expressa la necessitat de promoure accions concretes de col·laboració, als nivells local i regional, en el marc de la Unió per la Mediterrània.

»Palau del Parlament, 13 de novembre de 2008.»

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i catorze minuts.